XXV. évfolyam, 46. szám

Ára: 1,80 Ft

1969. november 13.

Ludas Matyi

Hegedűs István rajza

–Hallatlan! Fényes nappal elrabolják a takarítónőnket!...

KEDVES LUDAS!

SÖTÉTSÉG ÚJPESTEN

Dolgom akadt valamelyik nap, az esti órákban, Újpesten. Amint befordultam az Erkel utcába, tapogatózva jutottam csak előre, s minduntalan járókelőkbe botlottam a sötétben. Néztem erre, néztem arra, sehol egy utcai lámpa, csak nagynéha szikrázott fel egy gyufa lángja, olykor pedig egy zseblámpa fénye pásztázott az arcokba.

Mint az egyik zseblámpás járókelőtől megtudtam, az Erkel utcában már több mint fél esztendeje nincs utcai világítás, holott hétről hétre fordulnak panasszal a Tanácshoz, az Elektromos Művekhez, az Újpesti Erőműhöz. Pedig az. utcában egy hatalmas, többezres létszámú gyár is áll, a Magyar Pamutipar, és itt van az Orvostovábbképző Intézet, valamint az ápolónők iskolája is.

A 41. számú ház egyik lakója elmondta:

— Én legalább öt ízben próbáltam elérni valamit ebben a példátlan ügyben. Először akkor, midőn düledezett az egyik lámpaoszlop, s félő volt, hogy a lezuhanó vezetékek szerencsétlenséget okoznak. Az Újpesti Erőműt hívtam fel, bejelentettem a veszélyt, meghallgattak, és azt mondták: „Mondja, elvtárs, ön nem olvas újságot? Ha olvasna, akkor tudhatná, hogy munkaerőhiány van, s nem zaklatna minket feleslegesen." De én másodszor, sőt harmadszor is telefonáltam, végül kijöttek, megerősítették az oszlopot, de világítást azóta sem kaptunk.

Egy házfelügyelő vállát vonogatva mondta:

— Mit tehetünk? Semmit. Deputációk jártak mindenfelé, az eredmény semmi. Pedig van ám itt minden, ha eljönnek a késő esti órák: vad rivalgás, szörnyű bunyók... Egyszer végre kijött egy bizottság, tanakodtak, nevettek, beszélgettek, aztán elmentek. Rá egy hétre kigyúlt a villany, reggeltől délig égett, azután elaludt. És azóta alszik.

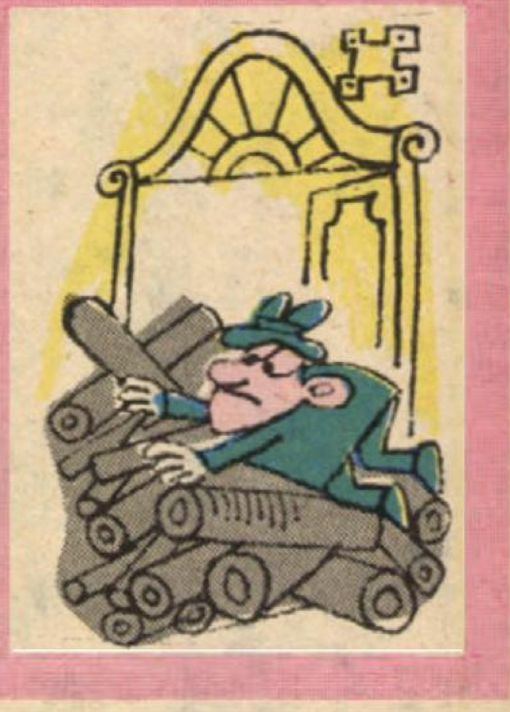
Zs. Z.

GAZDÁTLAN CSÖVEK

A mi házunkba nagyon nehéz bejutni, mert a ház előtt gazdátlan betoncsövek hevernek szanaszét. A szomszédunkban épült fel az új víztorony, és ezek a csövek az építkezésből maradtak vissza. A Csongrádi Vízmű nem vállalja a magáénak, azt mondja, bizonyára a Hídépítő Vállalat „felejtette" itt, amelynek egy részlege korábban itt dolgozott, de már átköltöztek Kiskörére. Menesztettünk utánuk egy levelet, de még csak nem is válaszoltak.

Vajon ki szabadít meg bennünket (és mikor?!) ettől a nagyon kellemetlen közlekedési akadálytól?

A Bajcsy-Zsilinszky utca 27/A számú ház lakói, Csongrád

TÍZ HIBA — VAGY TÍZ JAVÍTÁS?

A múlt év decemberében 4200 forintért megvettem a Budapesti Rádiótechnikai Gyár M—20 típusú magnetofonját. Sajnos, hamarosan elromlott. Oda se neki, gondoltam, garanciális a készülék, a szerviz majd megjavítja! Nem is volt probléma az első javításnál, a másodiknál sem, a hatodiknál már kissé ideges lettem, de akkor pillantásom a garancialevél hátsó oldalára esett, ahol a következőket olvastam: „Öt azonos, illetve *tíz* különböző *hiba* esetén — biztosítékhiba kivételével — a készülék cserére jogosult."

Örömömben felugrottam! Pontos hibajegyzékem szerint már túl is léptem a tízes számot, mert volt olyan eset is, amikor kétháróm hibával vittem be a szervizbe. A hibák száma szerint, valamint a garancialevélen feltüntetettek értelmében a készülékem cserére jogosult! Előadtam kérésemet a GELKA Szent István körúti szervizében. Legnagyobb meglepetésemre közölték, hogy

nem a hibák száma a döntő, *hanem a javításoké*, tehát mivel még „csak" hatszor volt javítva, nem cserélhetik ki a készüléket. Megkerestem a GELKA panaszirodáját, ahol szintén azt mondták, a hibák számától függetlenül, tízszer kell javíttatni ahhoz, hogy kicseréljék.

Kíváncsi voltam párhuzamosan a gyártómű véleményére is, ahol viszont azt közölték, hogy *a hibák száma a fontos*, s a GELKÁ-nak *ki kell cserélnie* a magnót. Mentem újra a GELKÁ-hoz. Továbbra is hajthatatlannak bizonyultak. „A gyár átadta nekünk a garanciális ügyeket, nálunk határozat van arra, hogy a készülékeket csak tíz javítás után lehet kicserélni!" — mondták.

Ezt a huzavonát nemcsak én, de a magnetofonom is megunhatta, mert a hatodik javítás után három nappal újból elromlott, jegyzeteim szerint ez a tizenharmadik hibája.

Lehet, hogy a gép hamarabb belátta, mint én, hogy nincs más megoldás, ki kell várni a tíz *javítást?*

ifj. Lehel László
Bp., XIV. Népstadion út 53.

HÉV-FOGYATKOZÁS

Az 1317. számú, a Mátyásföld-repülőtér megállóra Cinkotáról, reggel hét órakor érkező HÉV-szerelvény, az elmúlt öt hónap alatt, a korábbi öt kocsiról két kocsira „ment össze". Pedig a reggel hét óra még bőven benne van a csúcsforgalmi időben, a diákok szinte kivétel nélkül ekkor utaznak iskolába. Ennek ellenére, ez év májusában, egyik napról a másikra, az ötkocsis szerelvényből háromkocsis lett, de még ez is sok volt a BKV szerint, mert október elseje óta már csak kétkocsis szerelvényt kapunk. A két kocsiból az egyik időnként olyan magas felépítésű, hogy a nők arra meg sem kísérlik a felszállást. Emiatt a másik kocsinak még a lépcsőjén is lógnak az utasok. Nagyon balesetveszélyes ez így!

Gerlei István, Budapest

KÜLÖNÖS...

19.00 ÓRAKOR

ŐSZI DIVATBEMUTATÓ

A FÜRDŐ SZÁLLÓ PÁLMAKERTJÉBEN

AZ IPARCIKK KISKERESKEDELMI VÁLLALAT ÉS A NŐI ÉS LEÁNYKA NAGYKERESKEDELMI VÁLLALAT KÖZÖS RENDEZÉSÉBEN

Nem is tudtam, hogy legális leánykereskedelem folyik hazánkban!

B. L. Esztergom

MIHÁLY VAGY IMRE?

Hosszú évek óta lakunk a VIII. kerületi Dobozi utcában, s mindig azt hittük, hogy utcánk Dobozi Mihályról nyerte nevét, akiről Kisfaludy és Kölcsey írt emlékezetesen szép verset.

Így tanítják ezt még ma is a környék általános iskoláiban a környezetismereti órákon.

Meglepve láttuk viszont nemrég, hogy a mi utcánk és a Koltói Anna utca sarkára kitett új utcanévtáblán Dobozi Imre szerepel.

Nincs itt valami tévedés?

A környék lakói

TÁBLA NÉLKÜL

Évekkel ezelőtt egy ötletes újító a BKV elődeinél, a FVV-nál és a FAÜ-nél bevezettette a menetirányt elöl-hátul (illetve a buszon oldalt és hátul) jelző táblácskákat. Mindenki örült ennek, praktikus volt, hozzászokott a pesti ember. A dolog odáig „fajult", hogy az új csuklós buszokon és az átalakított első csuklós villamosokon a homlokzaton világító lap közölte az útirányt!

Később azonban a gyárból kikerülő új csuklós villamosokon már csak a számlapnak jutott hely a homlokzaton, mivel a táblatartó kampó nem csúfíthatta el a kocsi elejét-végét. Pesti polgár nyelt egyet. Azután még egyet, mert nemsokára a buszok hátuljáról is eltűnt a tábla, amint azt már a Ludas is megemlítette volt. Helyette pici táblácska jött, csak a számmal. Nem sokkal ezután jó néhány 2—3 kocsis villamosjárat is követte a példát (19, 41, 42, 18 stb.). Egyidejűleg a csuklósokról is kezdett eltünedezni a világító lap, csak a helye maradt. A többi villamoson viszont maradt a kampó, éltetve a reményt, hogy majd csak visszatér a táblácska... De a BKV nem szereti a hiú reményeket: a nyár óta felújított kocsikról még a táblát is leszerelték. Végül néhány hete a 18-ason és 19-esen olyan szerelvények is megjelentek, amelyeknek már egyik végén sincs tábla! Állítólag azért, hogy a KN-rendszerben dolgozók munkáját könnyítsék vele. Az érintettek viszont arról panaszkodnak, hogy munkájuk megduplázódik, amíg a tájékozatlan utasoknak megmagyarázzák, hova is megy a kocsi.

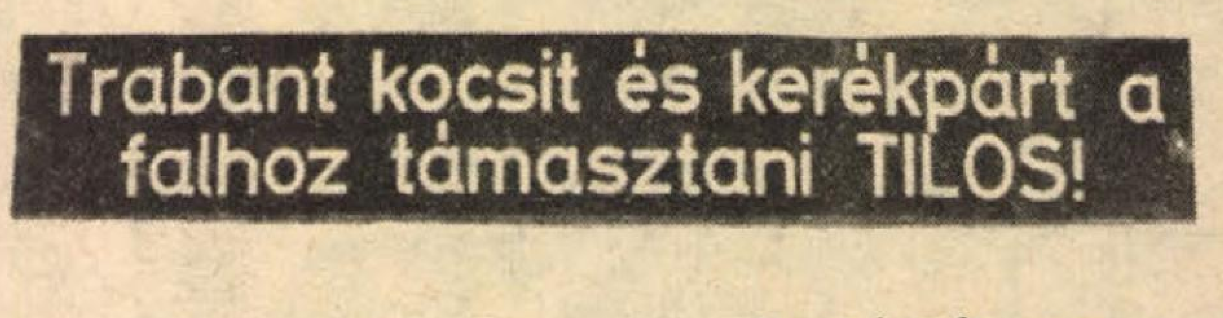
Ezután csak egyetlen megoldás marad: tanulja meg fejből az utas a BKV menetrendjét. Mert a kisbetűs oldaltáblákat csúcsforgalomban nem lehet elolvasni...

(szatmári)

FOTÓZZON A LUDASNAK!

Tisztelt Szerkesztőség!

1969. szeptemberében iskolámmal a Dánszentmiklósi Állami Gazdaság almaszüretén vettem részt. Ez alkalommal az Á.G. Központi irodájának falán a mellékelt fényképen látható felirat volt olvasható. Mivel a felirat szövegét eléggé humorosnak tartom, kérem önöket, közöljék le ezt lapjukban.

Hajtó Péter Budapest.
/amatőr fotos/
Steinmetz M. Gimnázium
tanulója.

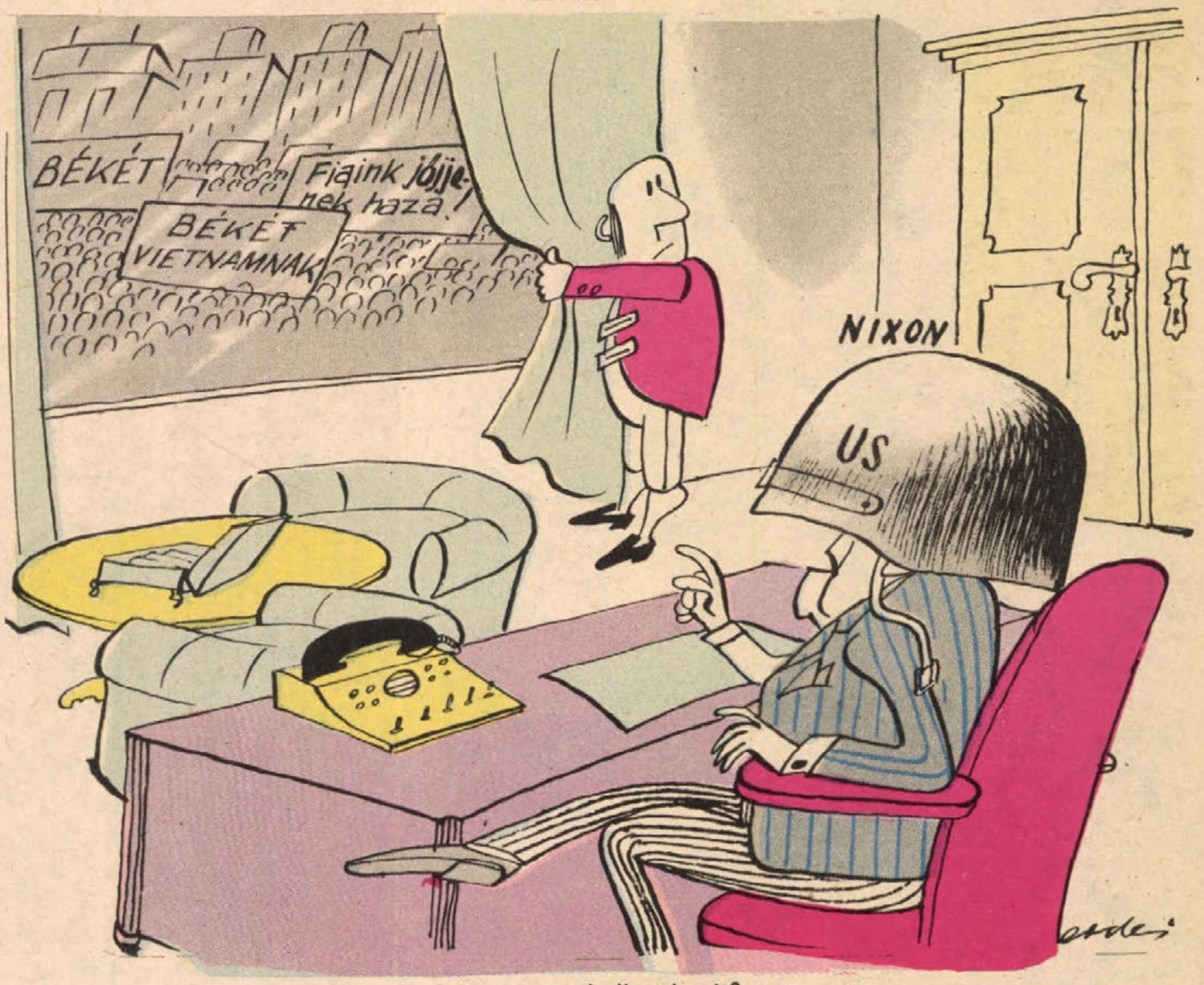
Hajtó Péter

BÉKÉS EGYÜTTMŰKÖDÉS

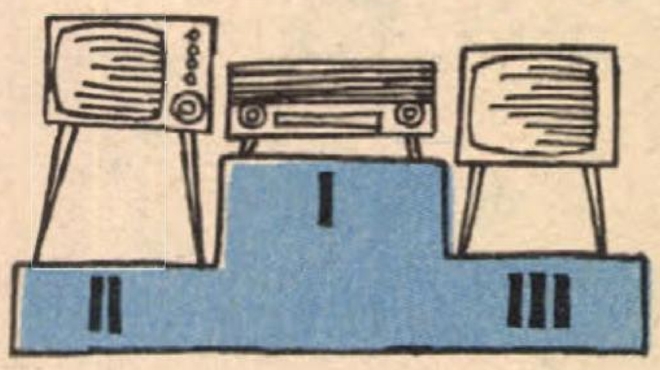
TÜNTETÉS

Erdei Sándor rajza

– John, maga hall valamit?...

ÉN MEGÉRTEM...

A televízióban nyilatkozott a Videoton gyár képviselője. Arra a kérdésre, hogy miért nem küldik be termékeiket a Kiváló Áruk Fórumára, azt felelte: „Majd akkor küldik be a gyár termékeit, ha az áruknak nemcsak a harminc százalékát minősítik kiválónak, hanem mindent, vagyis száz százalékot." A tévé-kommentátor ehhez gúnyos megjegyzéseket fűzött, én azonban megértem a Videoton gyár vezetőit.

Pedagógiai okokból.

Lehet hogy az egyik áru nem kiváló, de előfordulhat, hogy a szülők mégis azt szeretik jobban. Mert olyan kedves. Olyan szolid. Olyan formás. Olyan hercig. Lehet, hogy a termek tele van hibákkal és nem tudja százszázalékosan ellátni a feladatát, de hát olyan nagy baj ez? A tárgyaknak van lelkük, éppen ezért legyünk jók hozzájuk. Lehet hogy az a termék műszakilag visszamaradott, de erről ő nem tehet. Ilyennek csinálták.

Nekem volt egyszer egy... Nem akarom megnevezni, de egy nagyon híres gyár terméke volt... Rettenetesen sokat szenvedtem miatta, állandóan gonoszkodott velem: kiugrott a kezemből, folyton elromlott, felrobbant, állandóan eltört és minduntalan kiégett benne valami.

— Miért csinálod ezt? — kérdeztem tőle. — Miért vagy ilyen gonosz?

Aztán kiderült, hogy meg van bántva. Egyszer elküldték a Kiváló Áruk Fórumára, és valami kis hiba miatt nem kapta meg a kiváló címet. Ez az esemény aztán lelki törést okozott nála. Eleinte sokat sírt, majd inni kezdett, feledni akarta, hogy nem kiváló áru, de az alkohol nem segített rajta. Végül elhatározta, hogy gonosz lesz az emberekhez és ártani fog nekik, ahol csak tud. Pechemre éppen hozzám került, és az én életemet keserítette meg: ha felemeltem, egészen biztosan a lábamra esett, ha megérintettem, megrázott, állandóan szerelők jártak a lakásomra, de nem értették, hogy mi baja lehet.

Én megértem a Videoton gyár vezetőit. Biztosan van olyan termékük, árujuk, amely ugyan nem kiváló, nem tökéletes, de azért kedves a szívüknek. Lehet hogy az az árucikk szépen zongorázik, vagy verseket ír, vagy remekül röplabdázik... Sajnos, ezt csak ők tudják... A Kiváló Áruk Fórumán pedig csak azt vizsgálják, hogy az a bizonyos termék mennyire felel meg a technológiai, műszaki követelményeknek, korszerű-e vagy sem, és főleg azt nézik: hibátlan-e?... Ó, istenem, hibátlan! Mintha mi mindnyájan hibátlanok lennénk! Lehet, hogy az az árucikk attól az egy-két hibától eltekintve nagyon kedves, szeretetre méltó kis árucikk: szerény, hűséges, jószívű és ragaszkodó.

Én megértem a Videoton gyár vezetőit.

Véleményem szerint, létre kellene hozni a B. É. Á. F.-et, vagyis a Bizalmat Érdemlő Áruk Fórumát. Ez a fórum azokkal az árukkal foglalkozna, amelyek nem lettek kiválóak. Hadd érezzék ezek az áruk, hogy mi bízunk bennük. Bízunk abban, hogy megjavulnak, mások lesznek, fejlődnek. A bizalom csodákra képes. Csak nem szabad türelmetlennek lennünk, ha az a termék rossz, nem működik, vagy csak elvétve szuperál. Ne mondjuk azt, hogy a fene essen belé, vagy azt, hogy dögöljön meg ott, ahol van!

Én megértem a Videoton gyár vezetőit. Nem szabad mindig a vevőkre gondolni, nem lehet mindig csak az ő igényeiket szem előtt tartani. Más szempontok is vannak.

Kíváncsi vagyok, mi lenne akkor, ha a vevőket küldenék be a Kiváló Vevők Fórumára?

Vajon hányan kapnák meg a kiváló címet?

Mikes György

ÚJ TAG A ZENEKARBAN

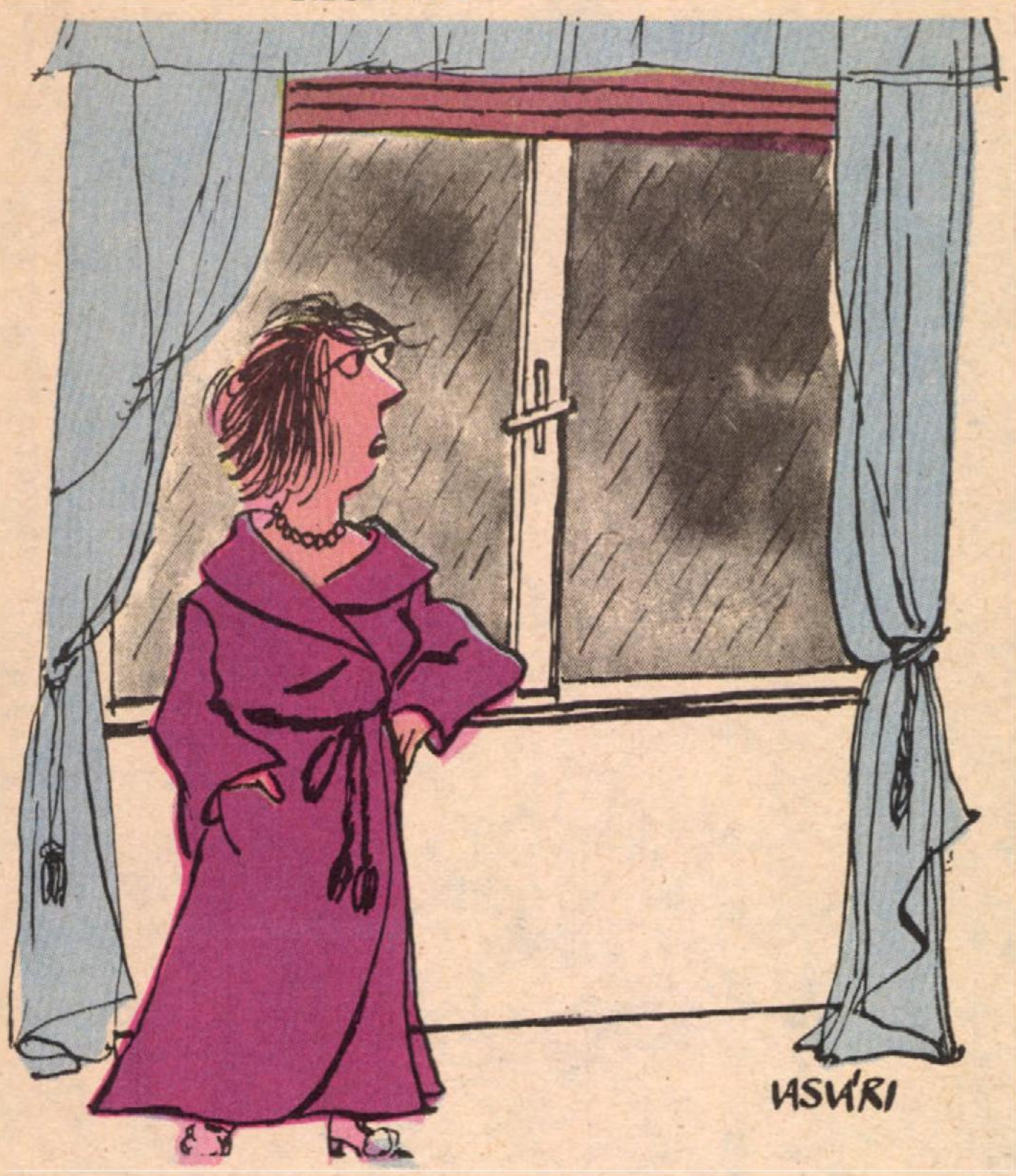

ROKONSZAKMA

– Miért nem próbálkozik táncdalszövegekkel is?

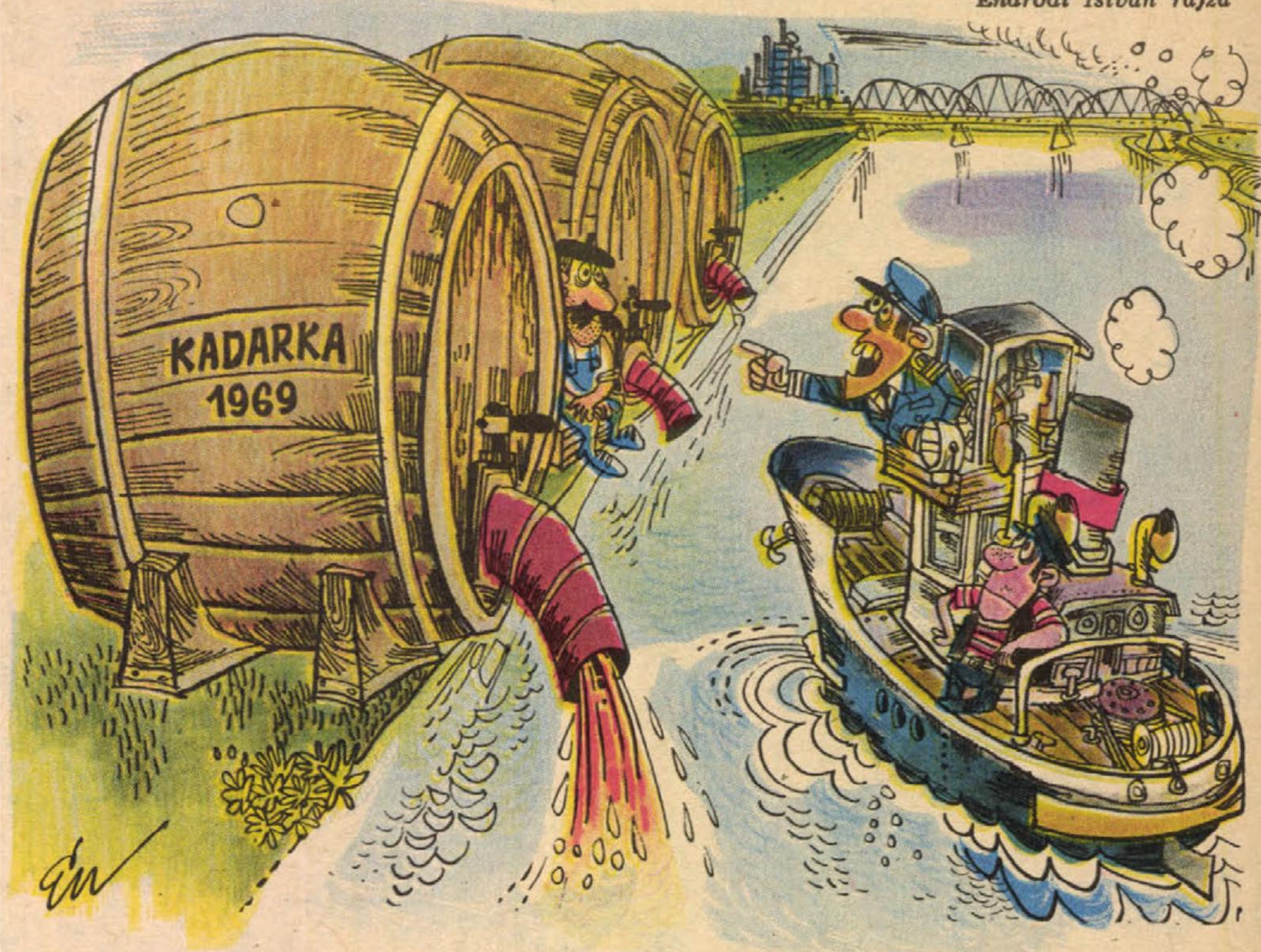
BIZONYTALAN IDŐJÁRÁS

– Most milyen parókát vegyek fel?...

REKORD SZŐLŐTERMÉS

Endrődi István rajza

– Adjon húsz hektót tisztán, szeretnék lehajózni Paksig...

Az átkozott telefon

(Két középkorú férfi beszélget a bérház kapuja előtt. Az egyik jól, a másik kevésbé jól öltözött. Nevezzük az előbbit Menőnek, az utóbbit Topisnak. Szomszédok.)

MENŐ *(kezét nyújtja):* Hát akkor a viszontlátásra! Szaladok a postára, föladom ezt az átkozott telefonszámlát, mert még képesek és leszerelik a készüléket.

TOPIS: Én is ma adtam föl. Hiába, egyformák vagyunk mi, pestiek: mindennel várunk az utolsó pillanatig.

MENŐ: Persze, az lenne a legokosabb, ha hagynám hogy leszereljék.

TOPIS: Igen, sokba kerül.

MENŐ: Az, sokba! Sok bosszúságba.

TOPIS: Igaza van! Csak arra jó az az átkozott fekete doboz, hogy hergelje az embert.

MENŐ: Elkezdi reggel a csörgést és nem hagyja abba késő éjszakáig.

TOPIS: Az enyém épp ellenkezőleg. Csak áll, áll az asztalom sarkán és meg se mukkan. Sokszor hétszámra nem csörrent egyet sem. Néha már azt hiszem, elromlott. Én ugyan tudok hívni, de hozzám nem csöng ki. Létezik ilyen hiba.

MENŐ: Az enyém csak akkor nem csöng ki, ha kihúzom a dugót. Tudom, hogy ez tilos — de köztünk maradjon —, kénytelen vagyok valahogy védekezni.

TOPIS: Ön védekezik, én támadok. Nem hívnak engem, hívom én őket. Persze, ők soha nincsenek a helyükön. Üzenetet hagyok nekik, kérem, hívjanak vissza. Aztán várom, hogy csörögjön.

MENŐ: Megette a fene. Úgy rossz az egész, ahogy van; csak bajnak van a háznál.

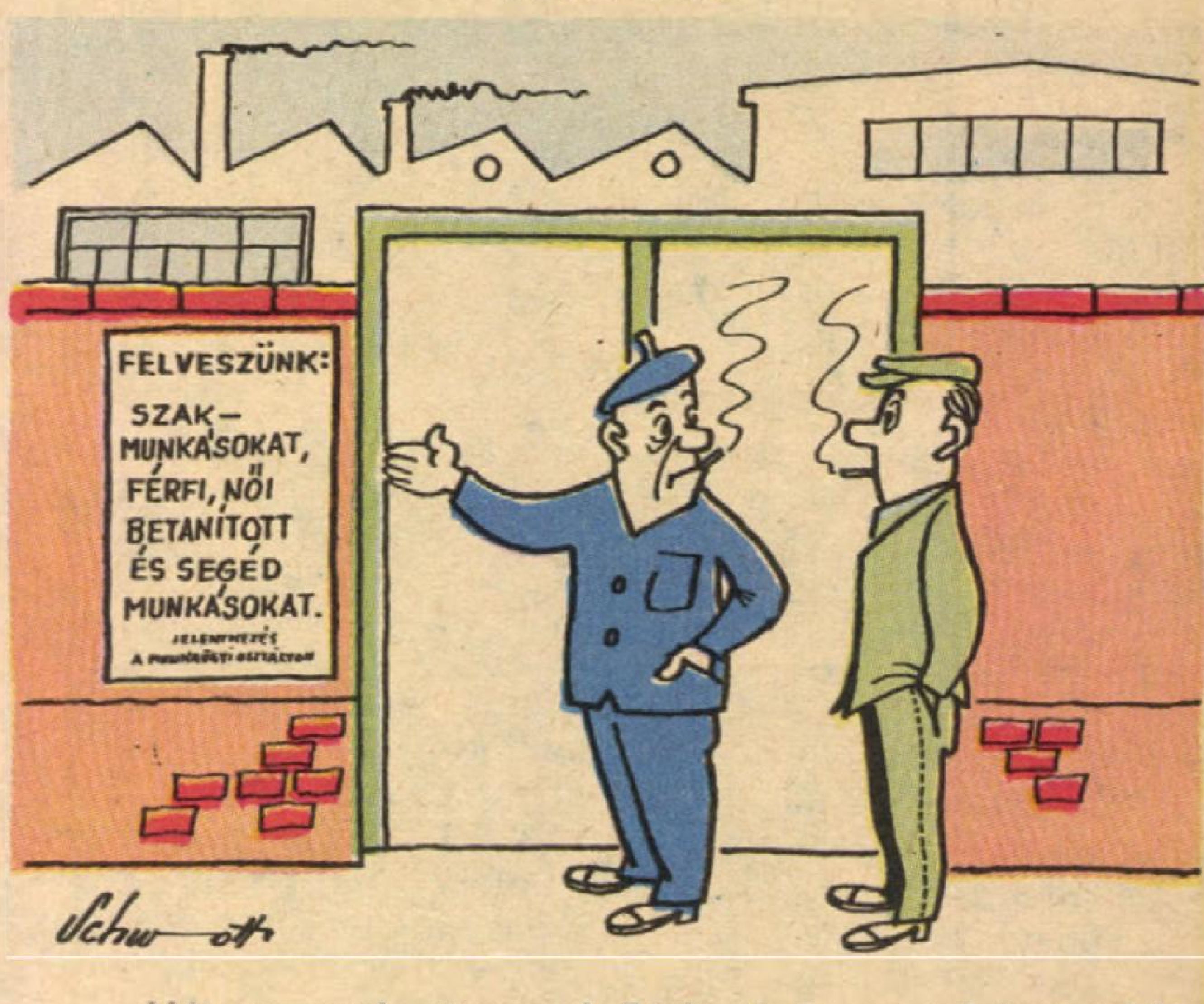
ÚJ SZOMSZÉD *(hozzájuk lép):* Bocsánat, uraim! Jó napot! Ha nem veszik tolakodásnak, bátorkodnék megkérdezni önöket, akikről úgy tudom, hogy boldog telefontulajdonosok, hogy... izé... khm... nem engednék-e meg nekem, hogy addig... izé... khm... hehe... szóval, amíg önálló vonalat kapok, talán... ugye... izé... egy ikerállo...

MENŐ *(sietve közbevág):* Ne tessék haragudni, de feleségen és telefonon nem osztozkodunk!

TOPIS: Tessék elhinni, sokszor még az az egy készülék is kevés.

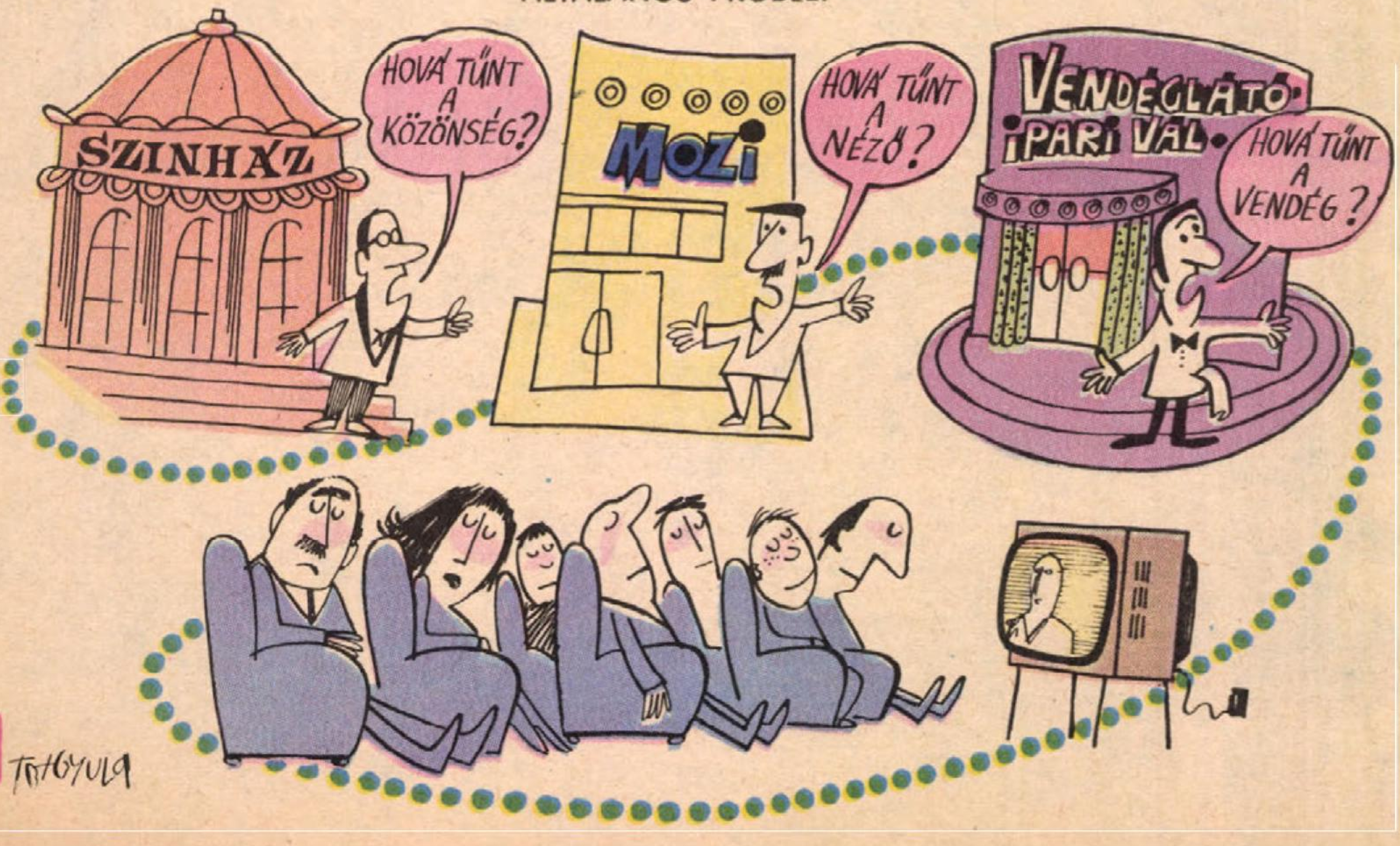
Sólyom László

BOSSZANTÓ

– Hát ez pech, öregem! Bárhová is megyünk munkát keresni, mindenütt találunk...

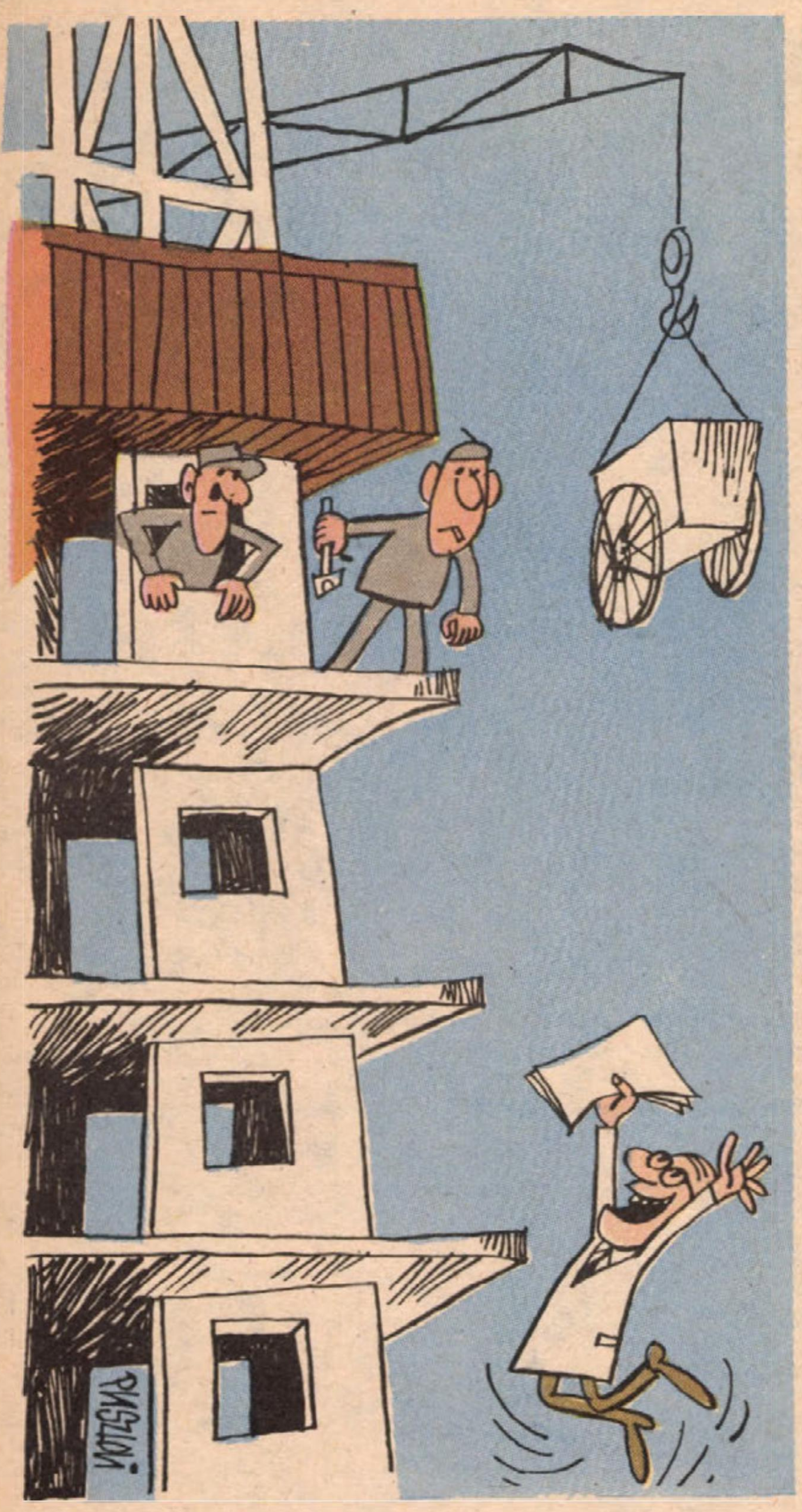
ÁLTALÁNOS PROBLÉMA

ESTI MESE

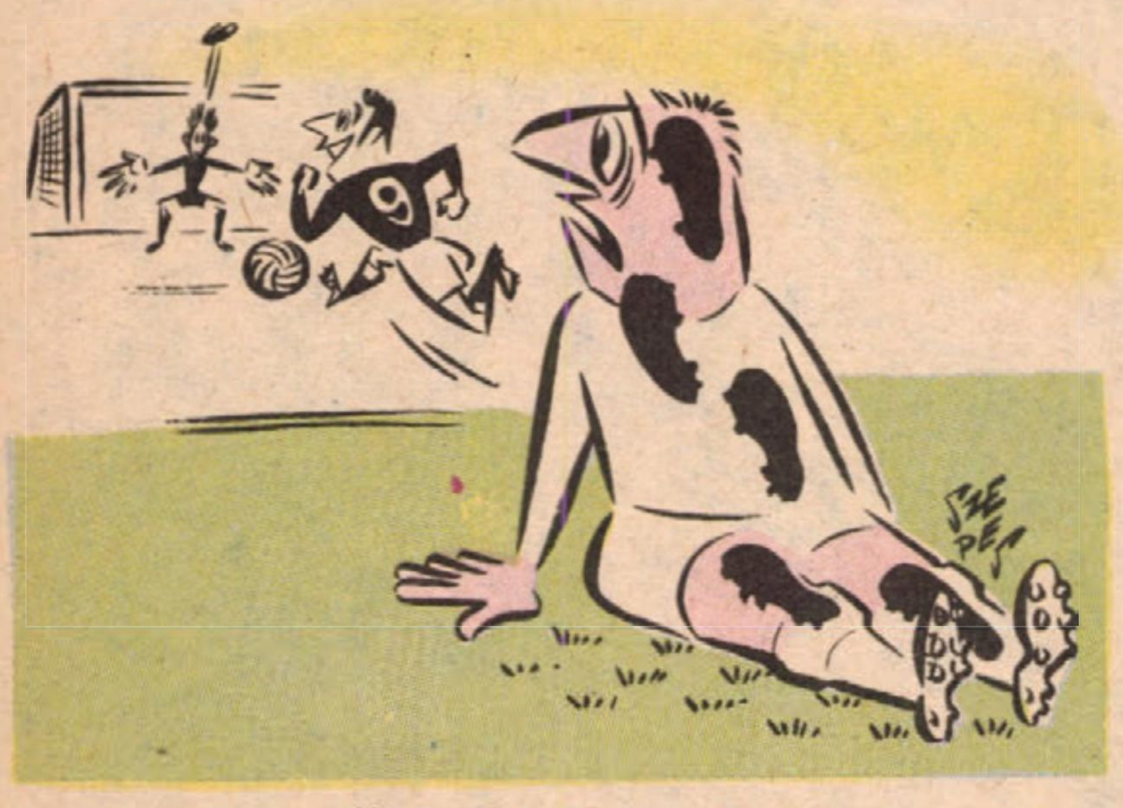

ÉPITKEZÉS

– Meg vagyunk mentve! A cementhiányra minden késést ráfoghatunk...

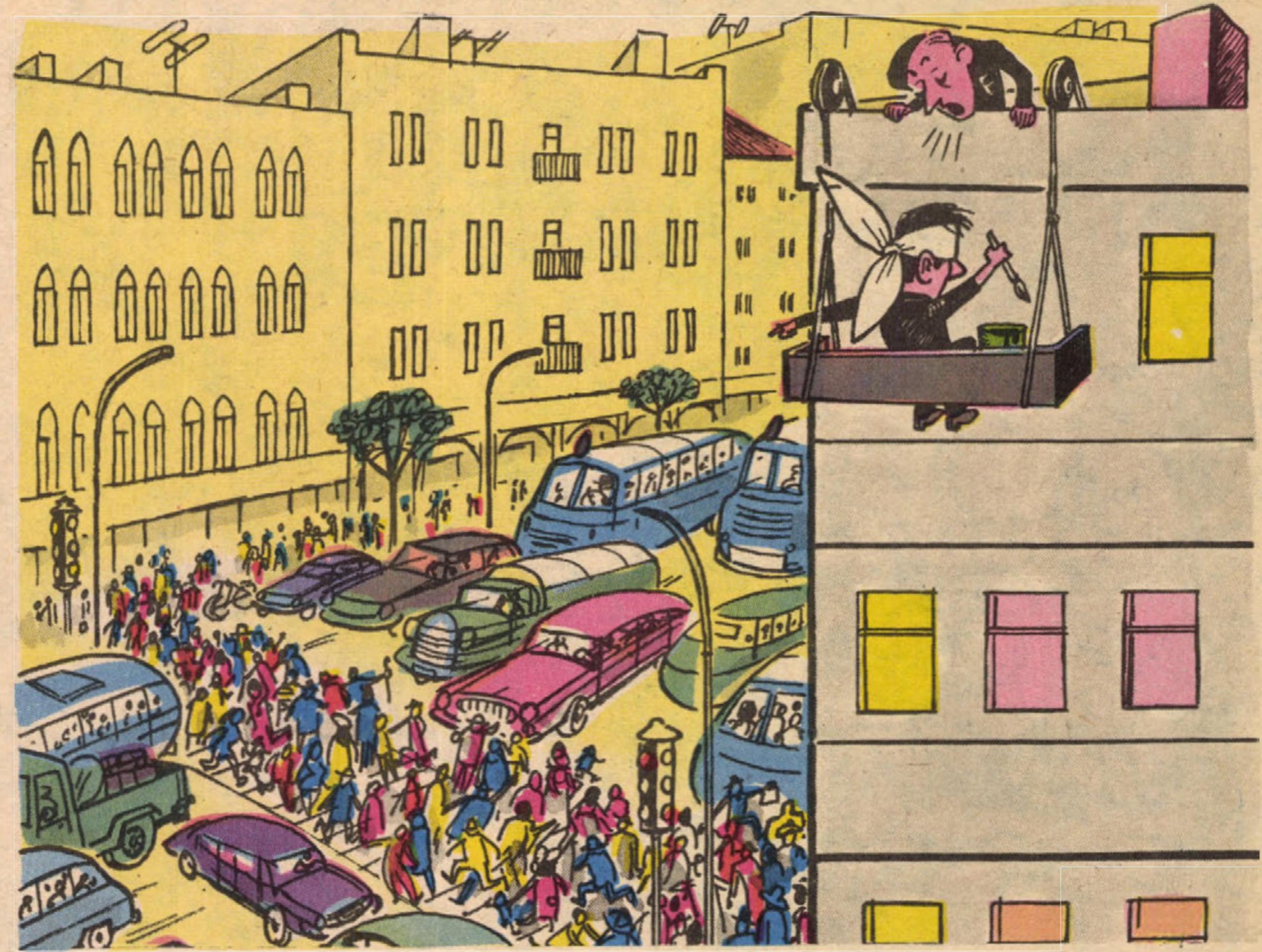
GYENGÉK A VÉDŐK

Könnyű átfutni rajtuk

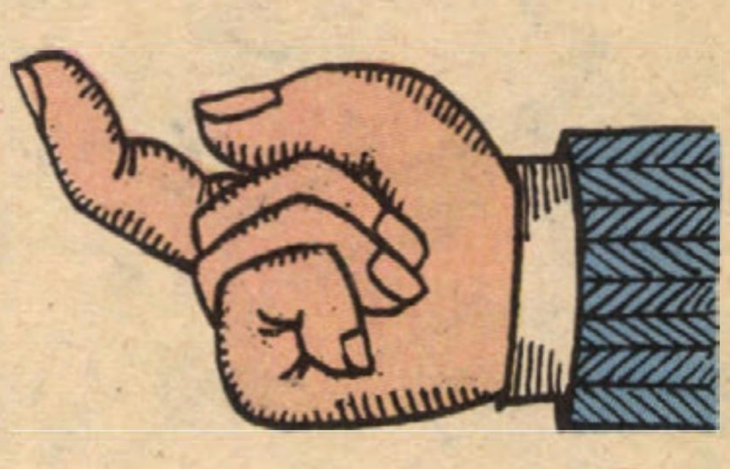
GYENGE IDEGZETŰ

Szegő Gizi rajza

– Miért kötöd be a szemed, szaki?
– Nem bírom nézni ezt a veszélyes produkciót a zebrán...

A KIKÉRŐ

Bólé Béla, a közismert életművész ült le asztalomhoz, az Ökonom Kávéházban.

— Sápadtnak és szomorúnak látszik — mondta a kölcsönös üdvözlés után. — Miért nem kér fizetésemelést a főnökétől?

— Fizetésemelést? — csodálkoztam. — Maga nem ismeri a főnökömet.

— Kikérem magamnak!

— Mit kér ki?

— Magát. A főnökétől kikérem magamnak.

— Beszéljen világosabban!

— Én világosan beszélek, csak maga nagyon borús. Figyeljen jól! Még ma írok egy levelet a főnökének, és kikérem magamnak. A kikérő levélben megírom, hogy magát a jelenlegi fizetésénél kétszáz forinttal magasabb összegért főelőadónak alkalmazza a Bólé Művek.

— Mi az, hogy Bólé Művek?

— Az én találmányom. Bólé Béla műve. Művem csekély befektetéssel dolgozik. Eszközeim: ötszáz darab Bólé Művek cégjelzésű boríték és levélpapír, egy gumibélyegző és egy kölcsön táskaírógép, melyen kívánságára most rögtön lepötyögtetem, hogy kérem a vállalatát, adják ki a Bólé Műveknek főelőadónak.

— És mi lesz, ha kiadnak?

— Nem adják ki! Nekem elhiheti, mert én ebből élek.

— Miből?

— Abból, hogy a munkaerőket kikérem, és hogy a vállalatok nem adják ki.

— Miért nem?

— Azért, mert munkaerőhiány van, és például a maga főnöke jól tudja, hogy ha magát kétszáz forint miatt elengedi, új embert legjobb esetben csak egy hónap múlva kaphat, de annak már háromszáz forinttal kell több fizetést adni, mint amennyi most magának van. Ezért inkább magának adja azt a kétszáz forintot, mert azt becsülik, akit kikérnek, így nincs fluktuáció, és még keres is magán száz forintot.

— És mi ebből a haszna magának? — kérdeztem.

— Az, hogy kétszáz forintot, az első havi fizetésemelés összegét, az első fizetésnél átad nekem, és akkor maga még mindig keresett rajtam évi kétezerkétszáz forintot, de én nem bánom, mert az elvem: kis haszon, nagy forgalom.

— És valóban nagy a forgalom?

— Meghiszem azt. Átlagban havi hatvan embert kérek ki.

— És honnan szerzi az ügyfeleit?

— Az újságok álláshirdetéseiből. Megnézem, melyik vállalatnál keresnek munkaerőket, és délutánonként felkeresem a vállalat közelében levő italboltokat és eszpresszókat, ahol egy pohár sör vagy fekete mellett naponta kikérek három embert. Számítsa ki, ez heti tizenöt fő, mert nálam, a Bólé Műveknél már régen ötnapos a munkahét.

— És arra még nem volt példa, hogy azt, akit kikért, ki is adták?

— De igen. Egyetlen egyszer egy adminisztratív hiba folytán. A múlt hónapban az Egyesült Művektől kikértem Sóvándi Jenő irattárost, és a munkaügyis, aki nem figyelt a kikérő levélre, tévedésből Sóvándi Jenő igazgatót adta ki.

— És mit csinált vele?

— Kénytelen voltam alkalmazni. Szerencsémre be is vált, és jelenleg ő az egyetlen alkalmazottam, de sajnos, már nem sokáig.

— Miért, mi történt vele?

— Képzelje el, a konkurrencia, az a piszok Pléh Vince a Pléh Művektől a múlt héten kikérte — mondta Bólé Béla, és kölcsön táskaírógépén elkezdte pötyögtetni a kikérő levelemet.

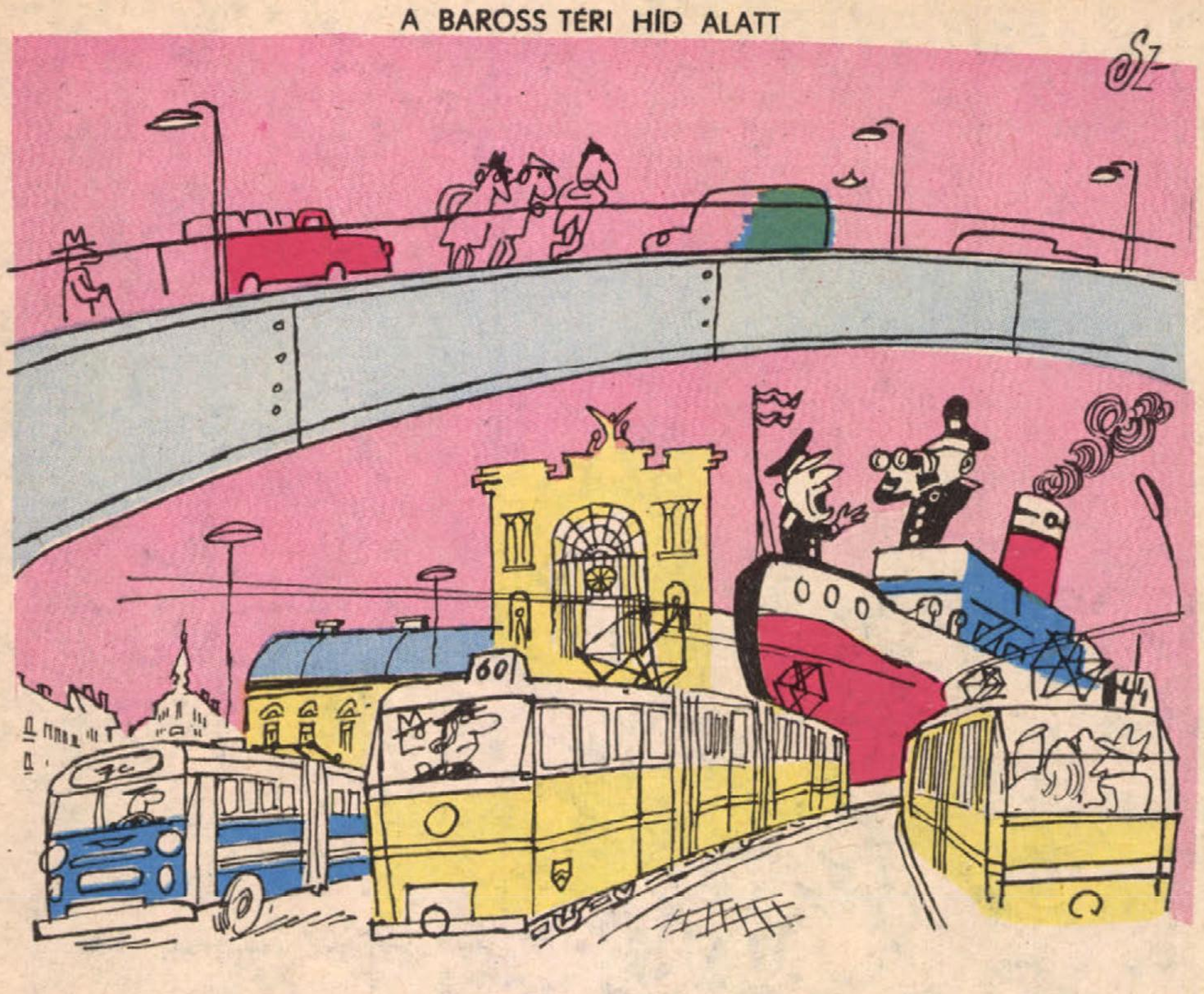
Miklósi Ottó

ELKESEREDETT EMBER

– Borzasztó, már megint Párizsba kaptam kiküldetést!...

A BAROSS TÉRI HÍD ALATT

– Kapitány, eltévedtünk!

ÉSZREVÉTEL

– Itt állandóan szemétbe botlok!
– Miért nem jár a túloldalon?

a VilÁG anekDOta kincsÉBŐL

Alekszandr Szergejevics *Puskin* egy este színházba ment, annak ellenére, hogy a darab főszerepét a nagynevű orosz színművésznő Asszenkova játszotta. Igen, annak ellenére, mert Puskin ki nem állhatta Asszenkovát, s így a felvonás végén, amikor a közönség tombolva tapsolt, a költő mozdulatlanul térdén nyugtatta kezeit.

— *Nézd csak ezt az alakot* — hangzott hirtelen a mögötte levő sorból egy hang —, *össze sem üti a tenyerét, tiszta hülye...*

A költő felkelt a helyéről és odament a goromba férfiúhoz:

— *Uram* — mondta fenyegető nyugalommal —, *én egyáltalán nem vagyok hülye, mint ahogy engem jellemezni kegyeskedett. A nevem Puskin, s azt hiszem, ez eleget mond önnek. Ilyen sértésre tulajdonképpen néhány pofonnal kellene válaszolnom, de nem teszem. Nem teszem, uram, mert attól tartok, hogy Asszenkova művésznő, meghallván a csattanásokat s meglátván engem a függönylyukon át, még azt hinné, hogy tapsolok neki...*

★

Modeszi Petrovics *Muszszorgszkij* operaremekét, a *Borisz Godunovot* 1870-ben visszautasította a Pétervári Udvari Színház bíráló bizottsága. Ám Platonova, a híres énekesnő, csak azzal a feltétellel volt hajlandó a szerződését meghosszabbítani, ha ezt a határozatot felülbírálják és megmásítják. Az Udvari Színház igazgatója, aki nem nélkülözhette a legkiválóbb énekesnőjét, eljárt a komisszió elnökénél, s megpróbálta rávenni határozata visszavonására.

— *Értesüléseim szerint a Boris Godunov semmitmondó, érdektelen alkotás* — erősítgette az elnök. És bár az igazgató minden rábeszélő-képességét latba vetette, Muszorgszkij operája csak négy év múlva került bemutatásra.

Akkor már a komponista többször átdolgozta művét.

Hogy ez mennyire fontos volt, erre *Saljapin* emlékirataiban találunk érdekes adatokat. Saljapin szerint ugyanis Muszszorgszkij zenei grafomán volt, a komponálás megszállottja. Minden keze ügyébe került papírdarabkát teleírt kottavonalakkal és kottafejekkel. Egy pétervári kocsma különszobájában, egy üveg vodka mellett, naphosszat ontotta a partitúráit. Ha a *Boris Godunovot* — írja Saljapin — eredeti megfogalmazásban mutatták volna be, az előadás legalább tizenegy óra hosszat tartott volna.

★

Lev Nyikolajevics *Tolsztoj* egy régi barátjával beszélgetett és mindketten élesen bírálták I. Miklós cár kíméletlenül reakciós politikáját.

— *Ide hallgass, Lev Nyikolajevics* — mondotta hirtelen ötlettel a jó barát —, *neked kihallgatást kellene kérned a*

cártól, s meg kellene kísérelned, hogy meggyőzzed, milyen helytelen úton jár.

— *Ugyan már* — mosolygott keserűen Tolsztoj —, *még a feleségemet se sikerül meggyőznöm, hát hogyan tudnám én meggyőzni a cárt...*

— *A kettő nem ugyanaz* — érvelt a másik. — *A feleséged nagyon közel van hozzád.*

— *A cár meg nagyon messze* — zárta le a vitát Tolsztoj.

★

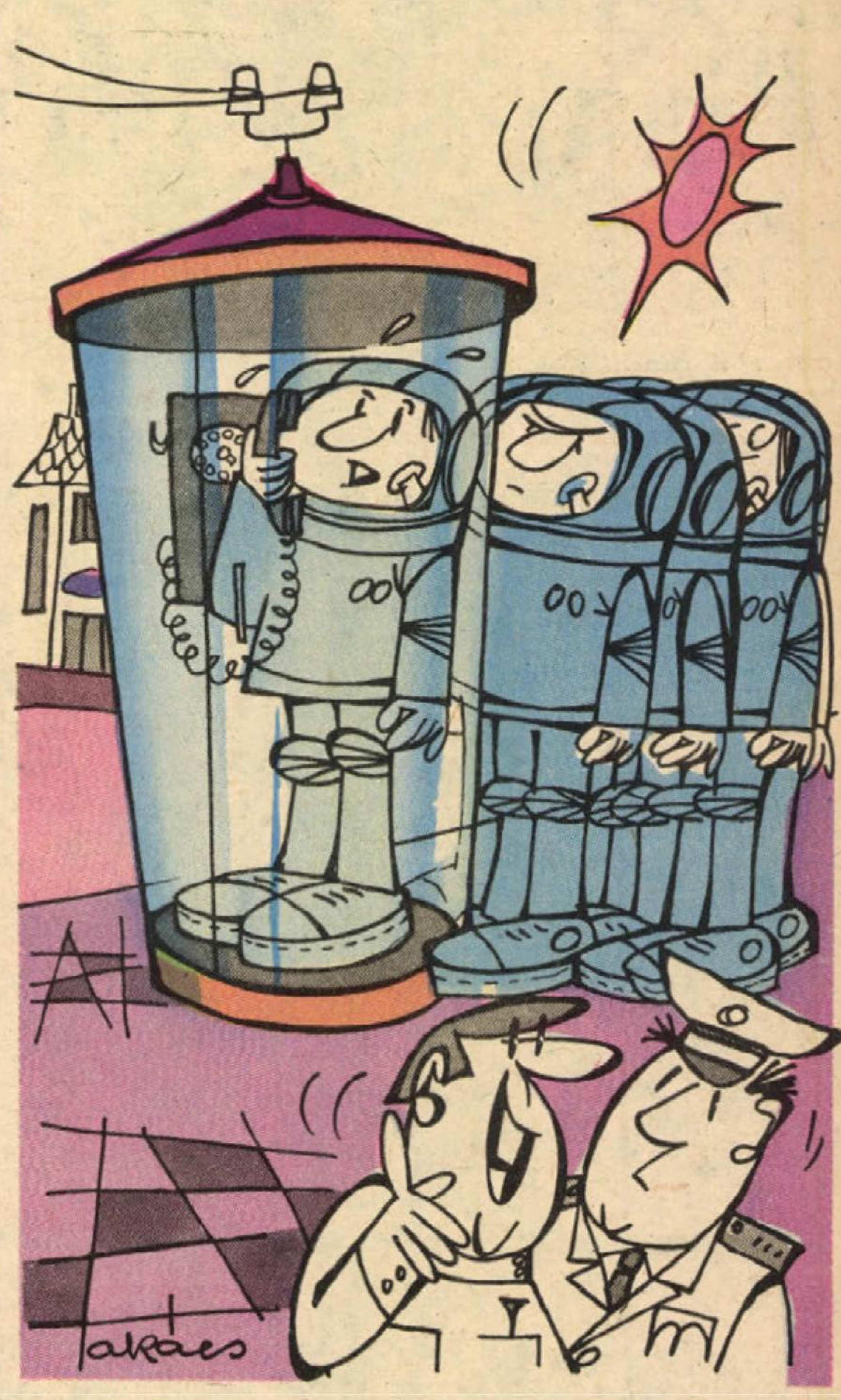
Tolsztoj felesége igen értékes munkatársa is volt férjének. Egyszer azt mondta neki Tolsztoj:

— *Itt van ez a papírlap. Kérlek, írd le erre mindazt, amit akkor mondtam neked, amikor megkértem a kezedet. Remélem, még emlékszel rá.*

Az asszony minden szóra pontosan emlékezett, és mindent le is írt betűről betűre. Tolsztoj lemásolta felesége kéziratát — s ebből a hiteles szövegből készült az *Anna Kareninában* olvasható híres szerelmi vallomás.

Békés István gyűjtése

ŰRHAJÓSOK EDZÉSE

– Az új típusú pesti telefonfülkékben készítjük fel őket, hogy minden viszontagságot kibírjanak!

ÓDA AZ IDEI BORTERMÉSHEZ

Az idén bőven lett borunk,
Tömérdek a hegy leve
S így jövőre még több ital-
Bolt lesz részeggel tele.

Áldott bor, ki szép vígságot
Hozol a méla búra,
Miattad csinál rekordot
Majd az elvonókúra.

Darázs Endre

SZEMLÉLET

– Vigyük négyen, így mindnyájan kapunk borravalót...

Krisztina magyarázója

Hát ide figyelj, drága nagymami! Én megmagyarázom neked a „Krisztina szerelmese" című tévéfilmet, mert neked fogalmad sincs a modern művészetről és ha nem fejlődsz, akkor jobb, ha eladod a televíziódat. Téged elrontottak a klasszikusok, te még mindig hőst, konfliktust, katharzist keresel, és azt sem tudod, mi az elidegenedés.

Pedig nem olyan ördöngös tudomány ez, bárki játszva megtanulhatja. Egy ilyen modern tévéjátékhoz nem kell más, mint néhány elidegenedett mai fiatal, egy kis vízpart, beat-zene, néhány sztriptíz és ágy, ahol a konfliktus kulminál. A vitatott film bővelkedett e kellékekben és még arra a formabontó újításra is futotta az erejéből, hogy a szükséges vízpart nem a Balaton, nem a Római-part, hanem a szőke Tisza volt.

A fiú bölcsészhallgató, aki nem akar tanár lenni. Abszolút realista figura. Bolond lenne elmenni Karakószörcsögre, általános iskolába, amikor beat-zenész is lehet, amit szintén nem szívesen csinál, de ez manapság irtó korszerű. Ez a beat-bölcsész kiégett, cinikus és elidegenedett. Mivel nem lehetett Yehudi Menuhin, már nem akar semmi sem lenni. Ugyan, nagymami! Nemcsak a nyomor teszi szerencsétlenné az embereket, hanem a jólét is, különösen akkor, ha ez a divat!

Drága nagymami, ez a fiú nem erkölcstelen. Azzal a lánnyal azért bújt az ágyba, mert el van idegenedve. Az a lány nem olyan, amilyennek gondolod. Ő is elidegenedett, ráadásul, hallottad, hogy a buszt is lekéste. De a fiú vágyik a tiszta, mély szerelemre. Ezért határozta el, hogy halálosan beleszeret Krisztinába, akivel egy nyáron át kétszer táncolt és akinek kék szalag volt a hajában. És tudod, miért kék szalag? Dehogyis azért, hogy ne fújja szét a szél a haját! Erre egy piros szalag, vagy egy kendő is jó lett volna. A kék a tisztaság, a Patyolat és a romantika színe.

Édes nagymami, ne zagyváld össze a dolgokat. Persze, hogy annak az első lánynak nem volt kék szalag a hajában. Nem is ő volt Krisztina. Mondtam, hogy ő is egy jelkép volt, az elidegenedést szimbolizálta azzal, hogy be sem mutatkozott, mielőtt bebújt a fiú ágyába.

Jujj, nagymami! Az a leányanya sem volt a Krisztina. Neki csak annyi szerepe volt a filmben, hogy a néző láthassa: a fiú komolyan keresi az igazi szerelmet. Mert máskor, ha egy leányanya azt mondta neki, hogy üljön le, rögtön lefeküdt. De most, szatyrában a hamuban sült romantikával, tovább kereste Krisztinát.

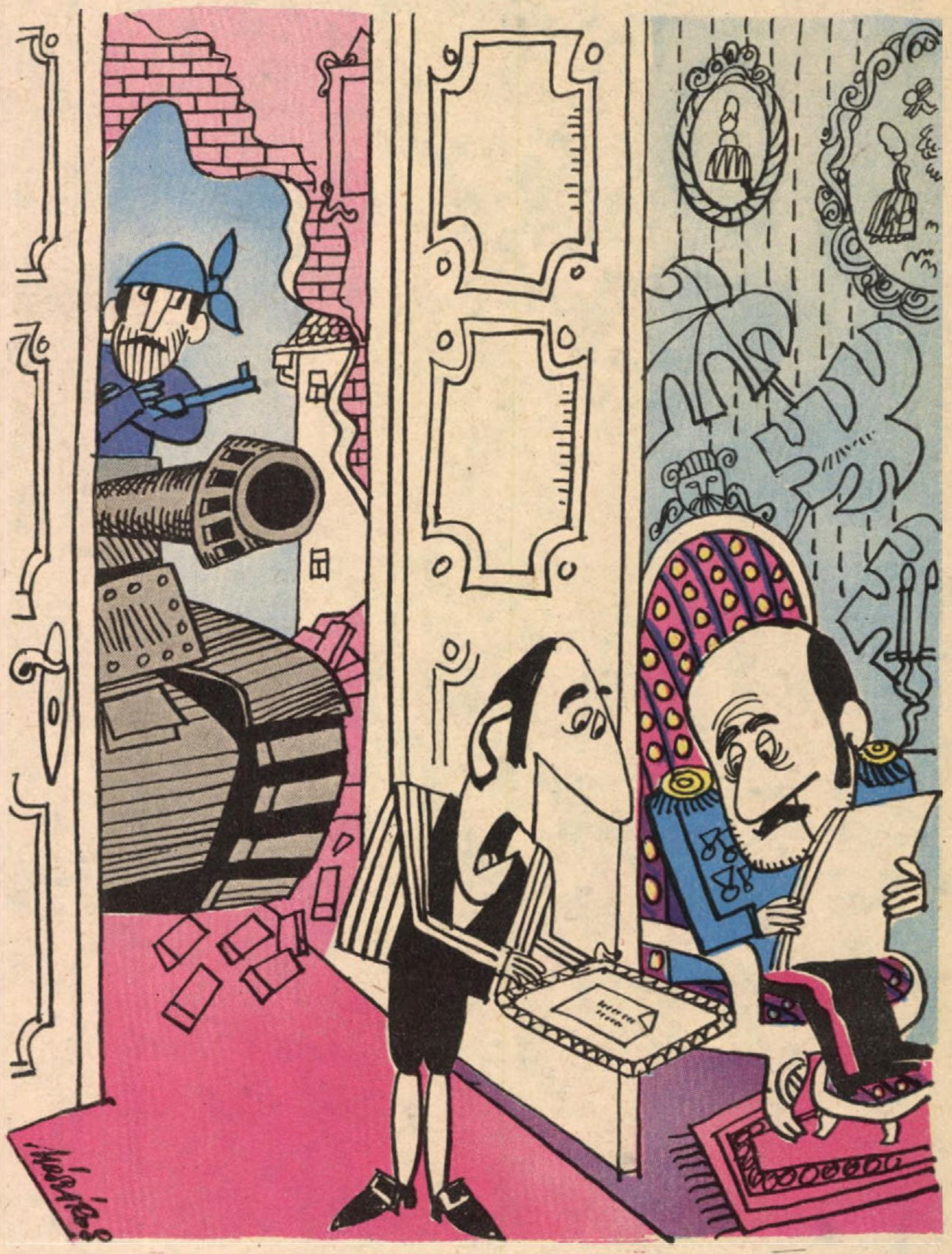
Már megint kevered az ügyet! A napszemüveges fiú nem az elidegenedést szimbolizálta. Ő tudott igazán szeretni, ő tudta, mi a szerelem és harcolni is tudott érte. Nagyon. Még te is sajnáltad, amikor ott feküdt a csomagolópapír alatt, mert vízbe ölte magát szegény, így a vízpart is dramaturgiai funkciót kapott. És a fiú ráébredt, hogy segítenie kellett volna rajta... Hogyhogy miben? Hát legalább elmondhatott volna neki még néhány közhelyet és nem itta volna meg az összes pálinkáját!

Hát persze! Az a szőke lány volt a Krisztina, aki azonban nem találta meg a kék szalagot és ebből rögtön sejteni lehetett, hogy nem viszonozza a fiú szerelmét. Még csak egy csókot sem adott, pedig az nem került volna neki semmibe. De ő nem adott. Inkább még jobban kiégette ezt a szegény kiégett fiút. Így nem csoda, ha beleszédült az első felszolgálólány ágyába. De utolsó erejével még ott is a tisztaságot kereste. Ezért vett a Röltex-ben húsz centi kék szalagot és, amikor minden egyéb textilt levetett a lányról, csak az égi szerelem magasztos szimbólumát hagyta rajta, hátha segít. Sajnos, nem használt, pedig a lány beleadott apait, főleg anyait! Hiába, aki egyszer el van idegenedve... Emlékszel, milyen kifejező volt az utolsó képsor, amikor a fiú megy az üres utcán, zsebében a visszakért kék szalaggal? Megy, mendegél, magányosan, egyre kisebbre zsugorodik, majd eltűnik a nagy, modern nihilben. Remélem, te is sírtál, nagymami.

Ősz Ferenc

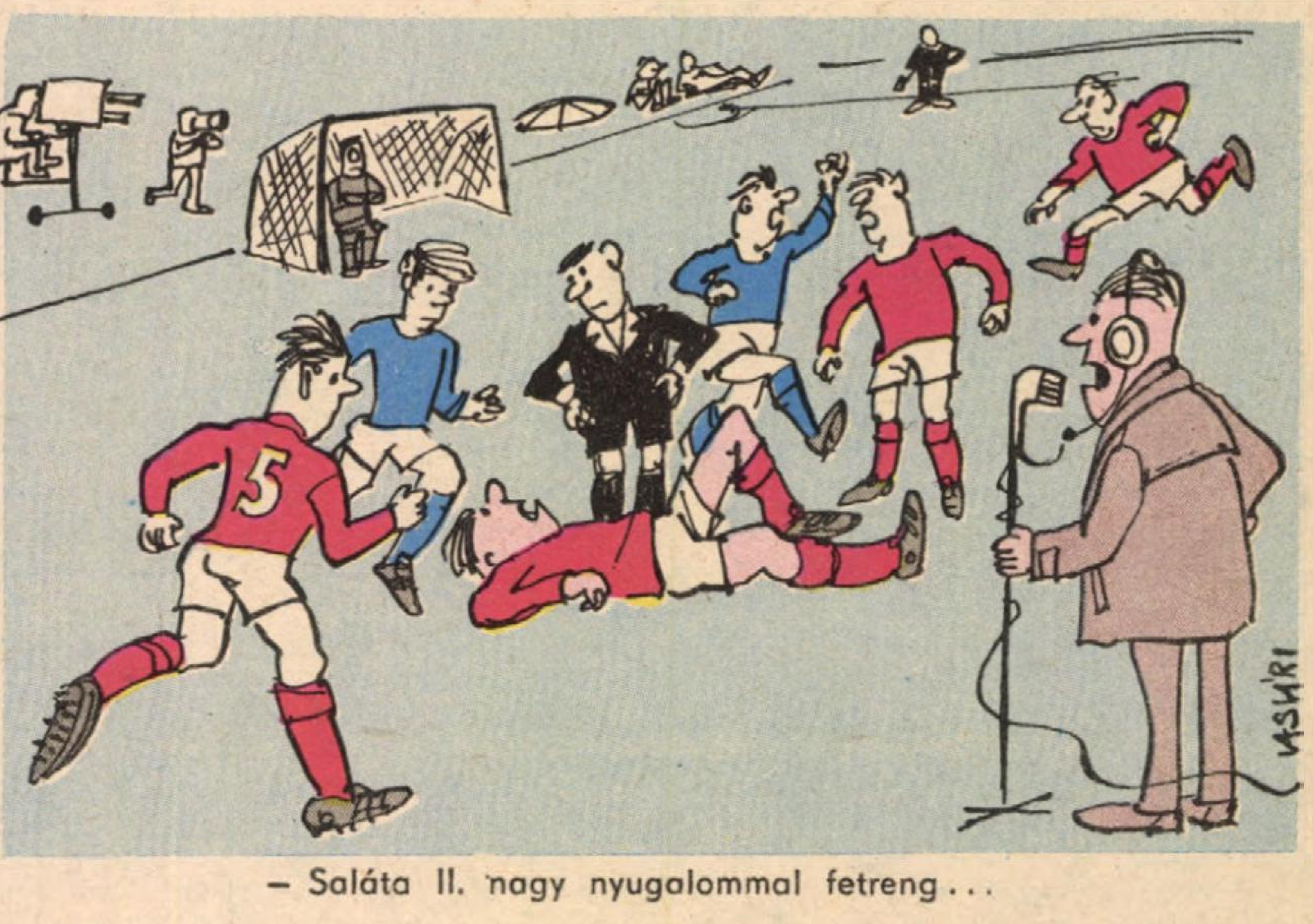
VALAHOL DÉL-AMERIKÁBAN

Mészáros András rajza

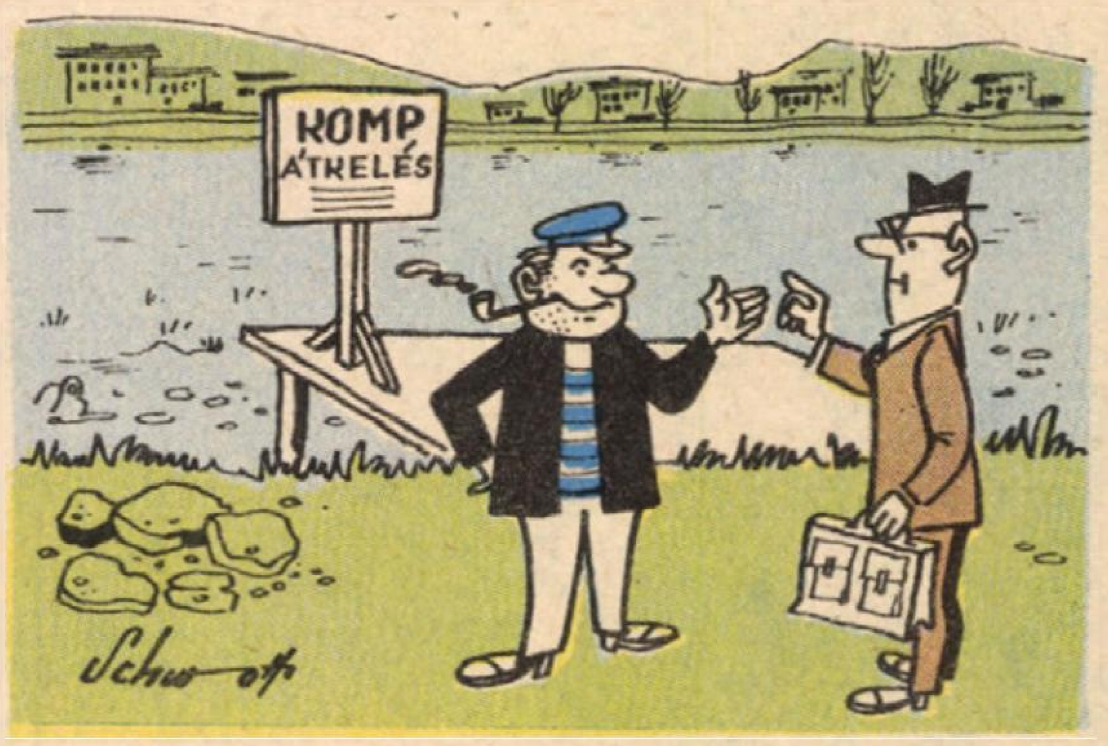

– Excellenciás uram, egy úr várja önt az előszobában!

MECCSKÖZVETÍTÉS

– Saláta II. nagy nyugalommal fetreng...

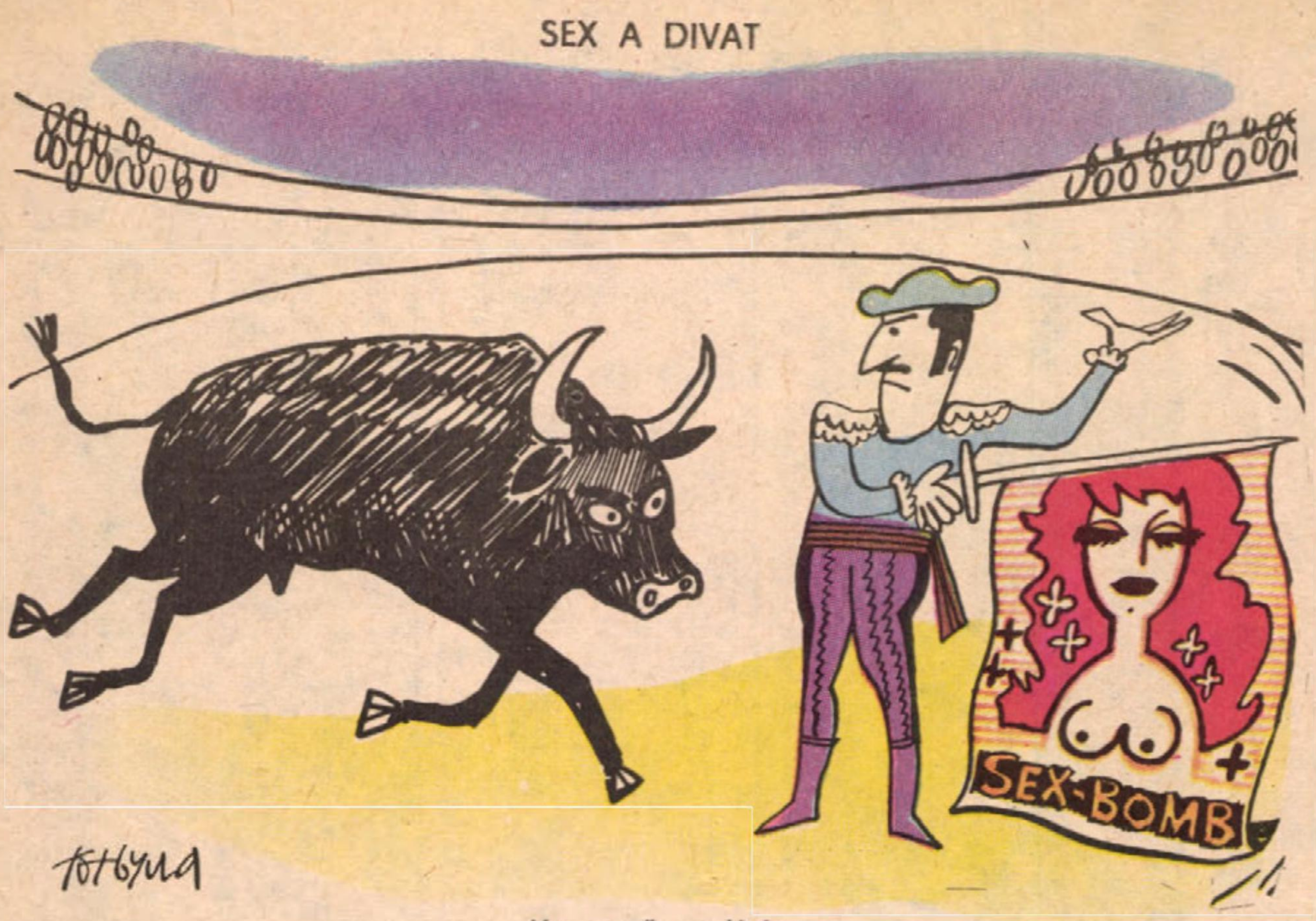

ALACSONY A DUNA ÁLLÁSA

– Átvinne, jóember?

– Ha hoz vizet hozzá, szívesen...

SEX A DIVAT

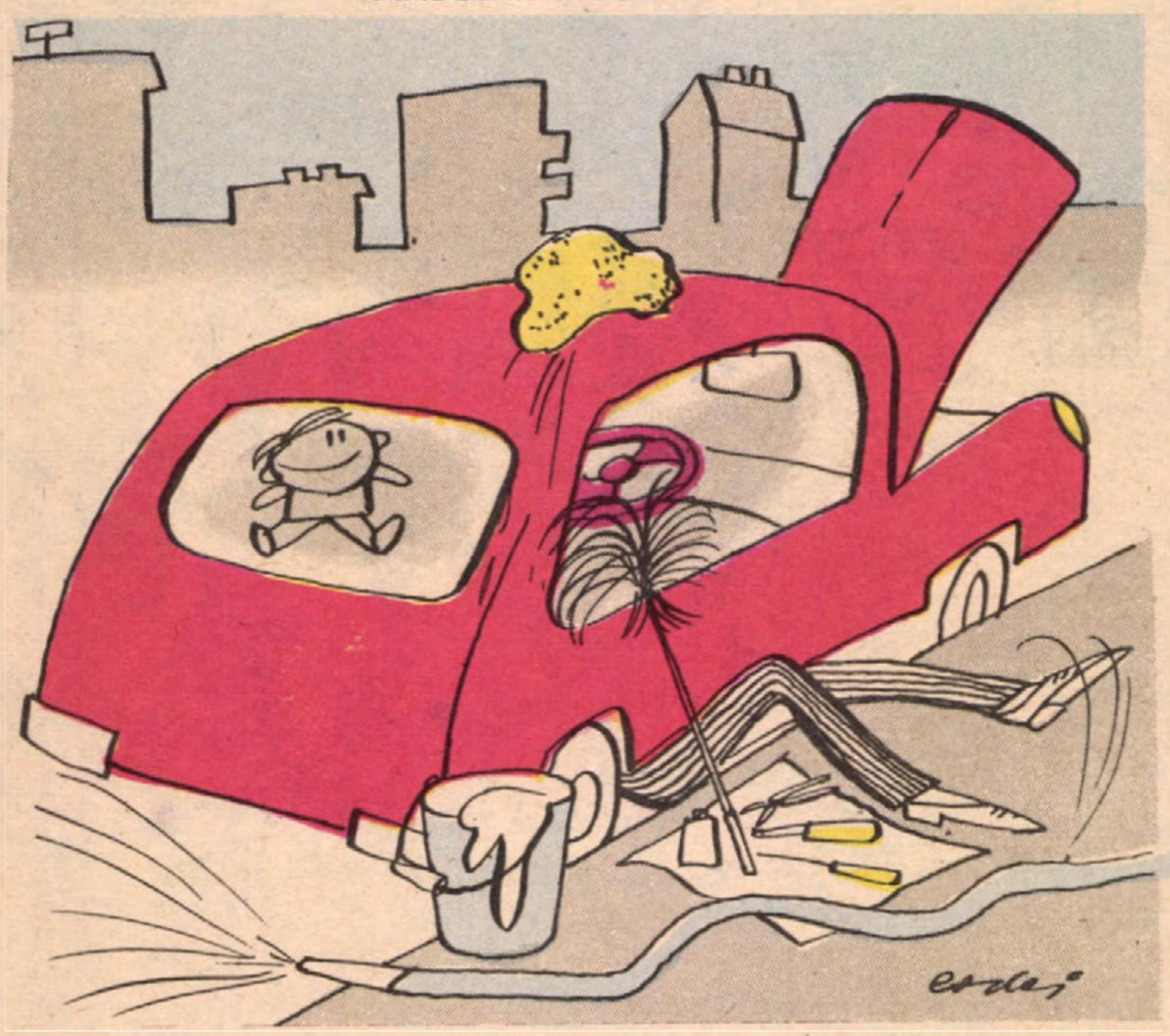
Korszerű vadítás

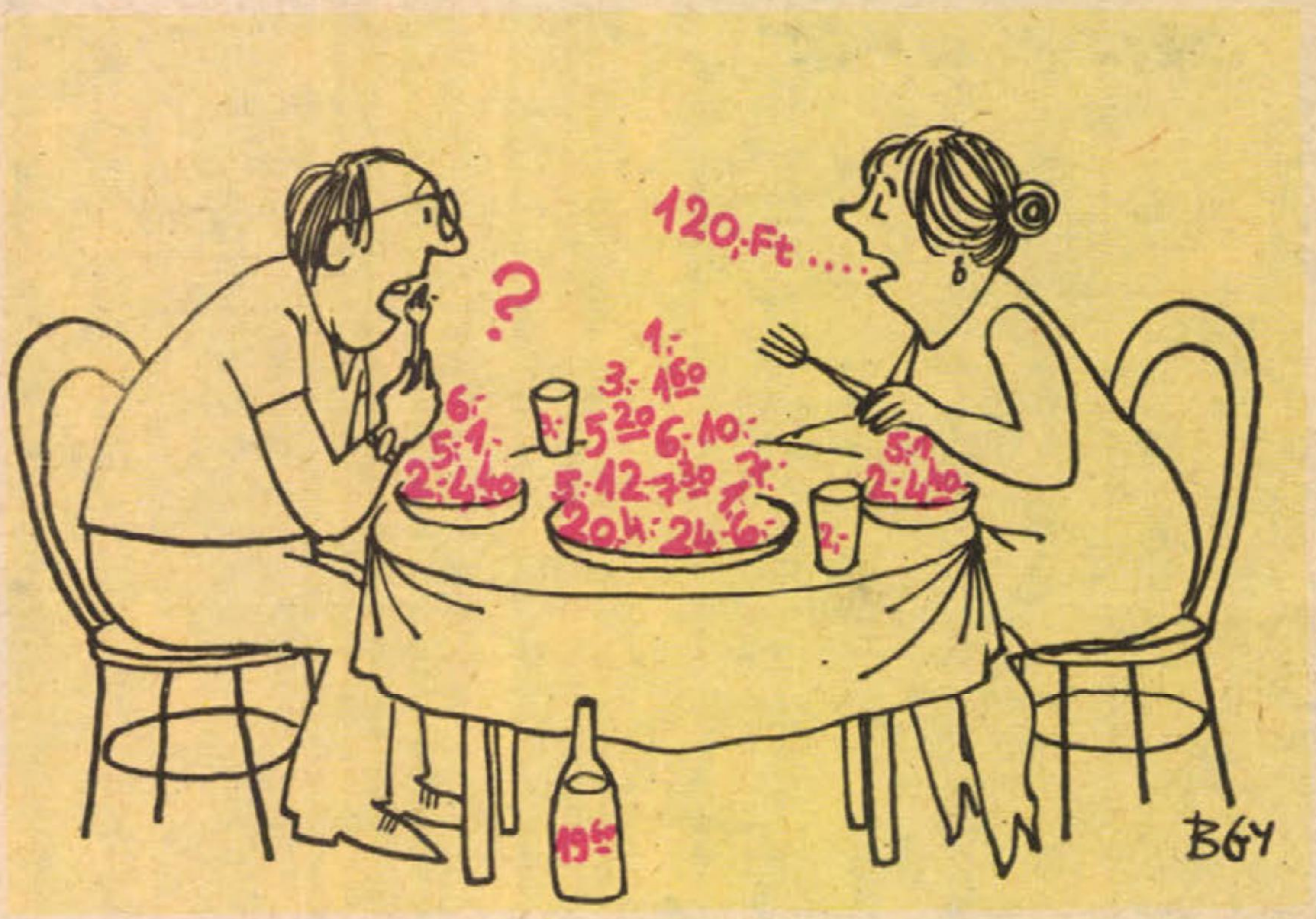
ELŐZÉKENY CÉG

– Nem tudunk javítást vállalni, de fogadja el ajándékba ezt a könyvet...

MÁSODIK MŰSZAK

VASÁRNAPI EBÉD

– ... és akkor még nem is számoltam a gyümölcsöt!

PIPACS A BÚZÁBAN

Csalódtam Ildikóban, csalódtam a női nemben, csalódtam a szerelemben. Igazuk van az öregeknek, ha azt mondják, hogy a mai lányok érzelemvilága sekélyes, érdeklődési köre szűk, gondolkodása földhözragadt. Azt hittem, Ildikó másféle, de belátom, tévedtem. Nem, nem a sértődöttség beszél belőlem, amiért szakított velem. Ha ő nem teszi, előbb-utóbb én vetek véget a tartalmatlan barátságnak.

Eleinte úgy tett, mintha értékelné bennem, hogy komoly fiatalember vagyok, nem huligán, rendszeresen olvasom a napi sajtót, megnézem a tévéhíradót, meghallgatom az esti és a reggeli krónikát, általában lépést tartok az eseményekkel. Figyelmeztettem: ez nálam nem holmi unalomlűzés, én mindent komolyan veszek. Annál jobb — lelkendezett —, szereti a közéleti gondolkodású férfiakat. Nos, én éppen ilyen vagyok.

Ő azonban nem az, aminek látszani szeretett volna. Ő bizony fütyül a köz dolgaira.

A nyáron a Balatonon üdültünk. Már egy hete, minden áldott nap a strandon lebzseltünk, a nyolcadik nap reggelén megint ragyogó verőfényre ébredtünk. — Dönci, olyan boldog vagyok — rikkantotta Ildikó — megint isteni idő van! Mehetünk strandolni!... Fölnéztem az égre, és természetesen, ezt feleltem: — Elég baj az, Ildikó... — Hogy-hogy baj? Te nem örülsz neki? — A kapások hetek óta nem kaptak csapadékot. Tudod, mit jelent ez, most, amikor a tengeri világpiaci ára állandóan emelkedik... Persze, azért kimentem a strandra, de nem tudtam élvezni a napfény és a víz örömeit.

Önök talán most Ildikónak adnak igazat, mondván: mi sem természetesebb, mint hogy egy fiatal leány örül a napsugárnak, a jó időnek. Hohó, egészen másról van szó! Tudniok kell, Ildikó csak *akkor* örül a napsugárnak, amikor hitvány önérdeke ezt diktálja. Bezzeg, amikor örülnie *kellene*, akkor nem örül. Példának okáért, jól emlékszem én, Péter-Pál körül mennyire tapsikolt a kis kacsóival. Dörgött, villámlott, szakadt az eső: — Hát nem csodálatos, Döncikém? Milyen „fenséges szép...! — És neked ez tetszik, kérdeztem, te arra nem gondolsz, hogy megdől a gabona...?

A minap, egy este a Duna-parton sétáltunk, a vállamra hajtotta a fejét, azt suttogta, csókoljam meg. Jó, megcsókoltam. Akkor meg az jutott eszébe, hogy menjünk le a vízhez. Jó, lementünk. Bemártotta a kezét, és lespriccelt. De ez már több a soknál. Kénytelen voltam figyelmeztetni: Ildikó, téged nem érdekel, hogy milyen alacsony a Duna vízszintje?!

És ez így ment folyton-folyvást, egész esztendőben. Télen, dermesztő hidegben az szerez neki örömet, hogy hideg van, csikorog a hó a csizmája alatt, eszébe sem jut, mit jelent a fagy a távfűtési vállalat költségeinek szempontjából. Kora tavasszal áthajol a híd korlátján,

révületben nézi a zajló Dunát, olyasmiket suttog, tudom-e, hogy ezek a titokzatos jégtáblák mit üzennek nekünk, szerelmeseknek. Tudom, feleltem szárazon, azt üzenik, hogy a vízállás Gönyünél 517 centiméter, és Paksnál nyúlgátakra lesz szükség. Felelőtlen kis nőszemély: mindennek örül, ami rossz: kint a határban a vérvörös pipacstengerről, a kék búzavirágról buta szerelmi dalocskák jutnak eszébe a vegyszeres gyomirtás helyett, őszibarackhegyek láttán, a piacon önfeledt boldogsággal kacag, meg sem fordul a fejében a hűtőházak kérdése. Elvittem egy szüretre. Meg is bántam, ide-oda rángatott, egyik tőkétől a másikig. Ujjongott, sikongott: — Nézd, mennyi szőlő, nézd, micsoda termés!...

De, akkor már nem bírtam tovább, megragadtam a kezét, mélyen a szemébe néztem, és ráförmedtem:

— És a tárolókapacitás? És a hordóprobléma?

Elpityeredett, elszaladt.

Megszántam, hát utánakiáltottam:

— Hová rohansz? Hiszen most akartam megkérni a kezedet... Szeretném, ha a feleségem lennél, és gyermekeket szülnél nekem...

Villámgyorsan megfordult.

— Miért? — s könnyei között mosolygott.

— Hiszen, tudhatnád, drágám. Hazánkban 3 és fél ezrelék a népszaporulat. Egyike a legalacsonyabbaknak Európában.

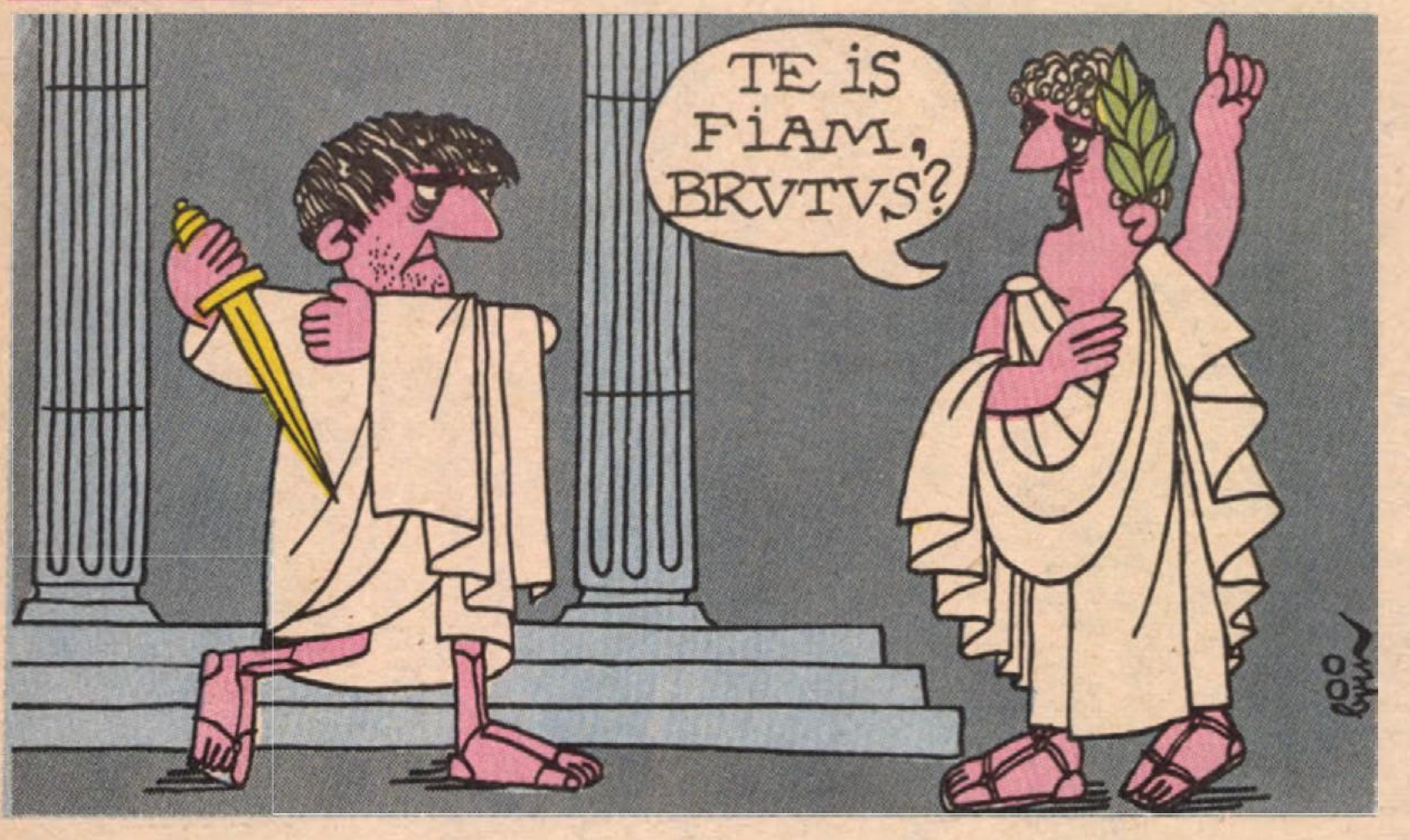
Azóta sem láttam. Ha valami hitvány kis közhelyet mondtam volna, hogy azért akarok tőle gyereket, mert pihés a füle, vagy mert gömbölyű a nemtudommije, bezzeg nem lett volna kifogása ellene. De, mert sokkal nagyobb horderejű, társadalmilag jelentős érvvel hozakodtam elő, megsértődött.

Ki érti a fejtetőre állított, női észjárást?!

Novobáczky Sándor

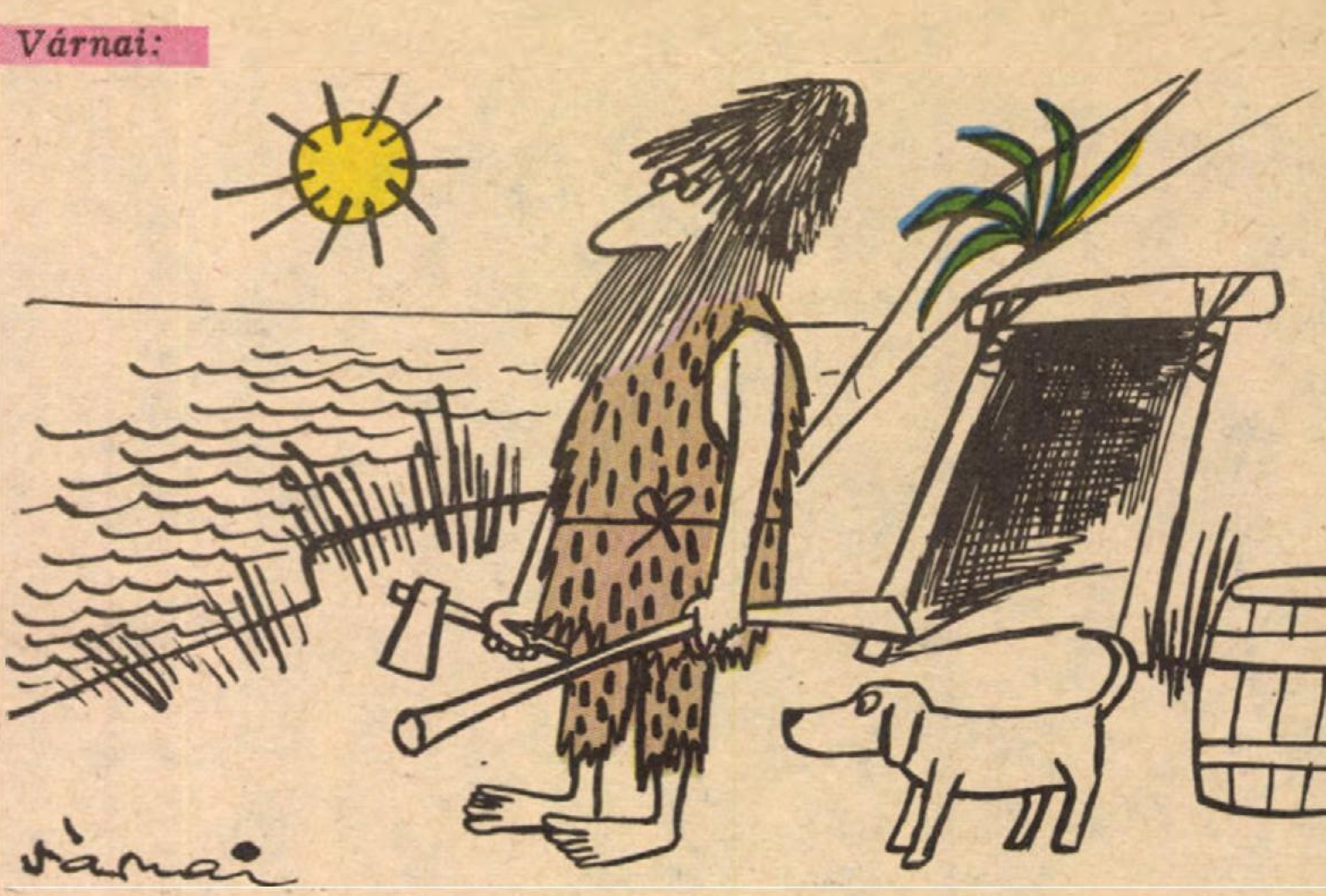
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
KI AZ ESZMÉNYKÉPÜK?

Balázs-Piri Balázs:

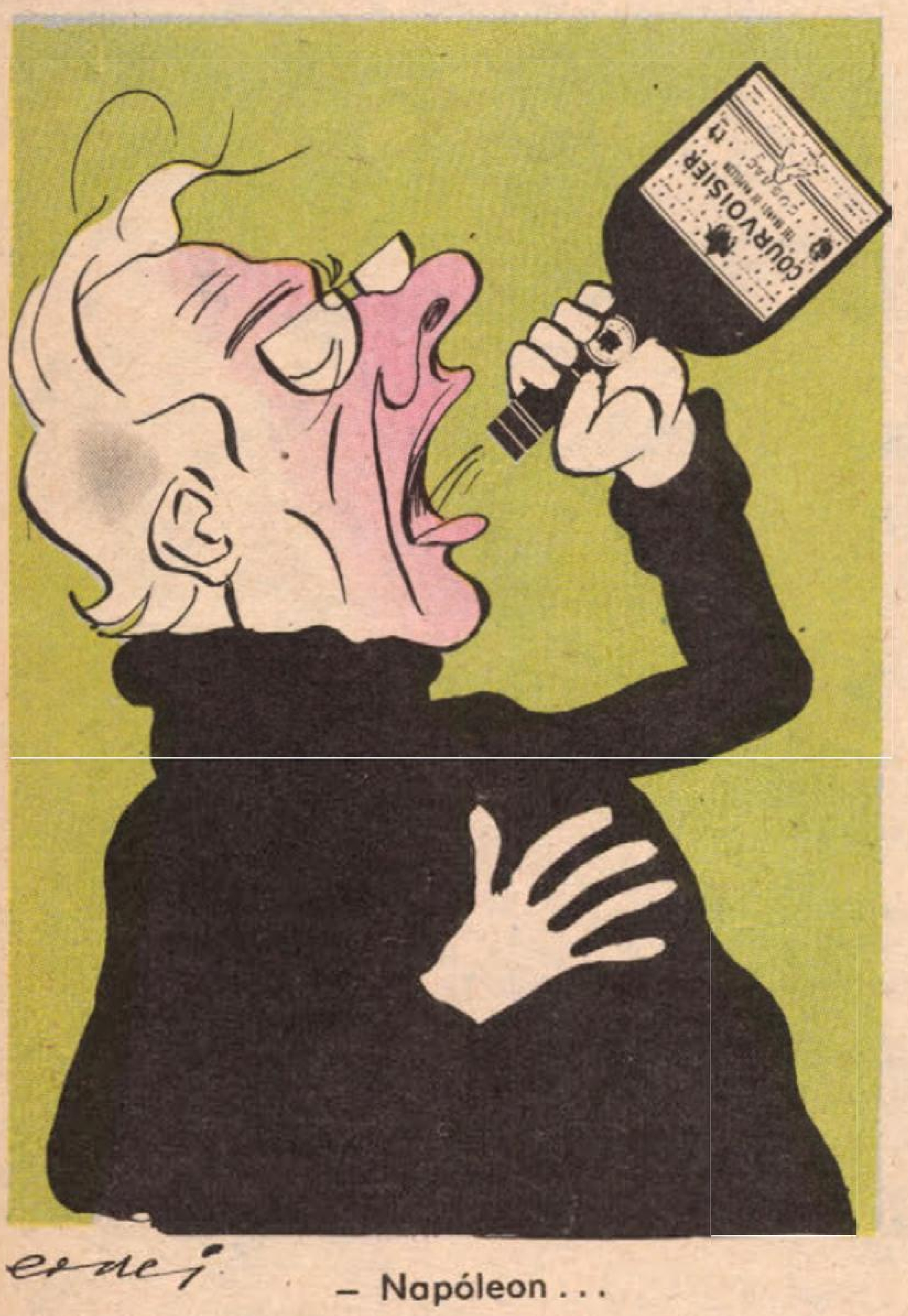
– Julius Caesar, aki kritikus helyzetben is híres szállóigét tudott mondani.

Várnai:

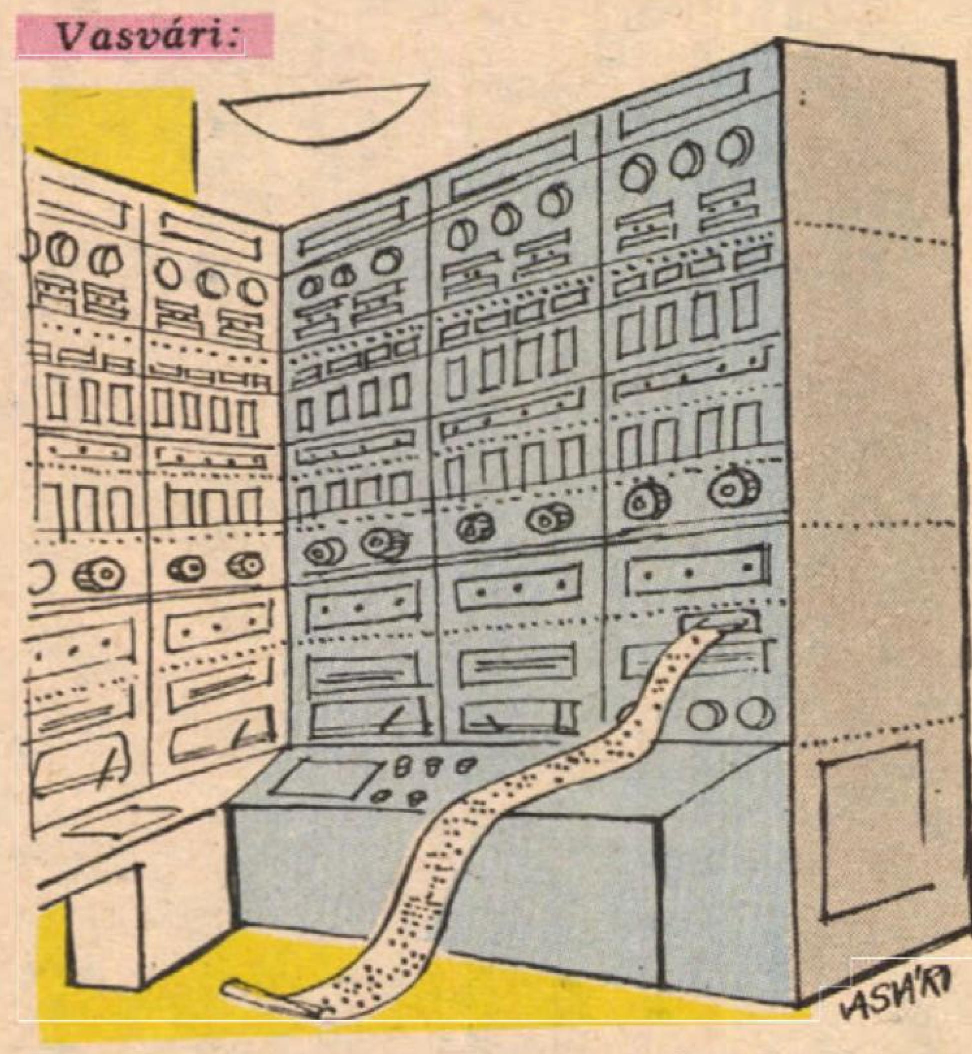
– Robinson.

Erdei:

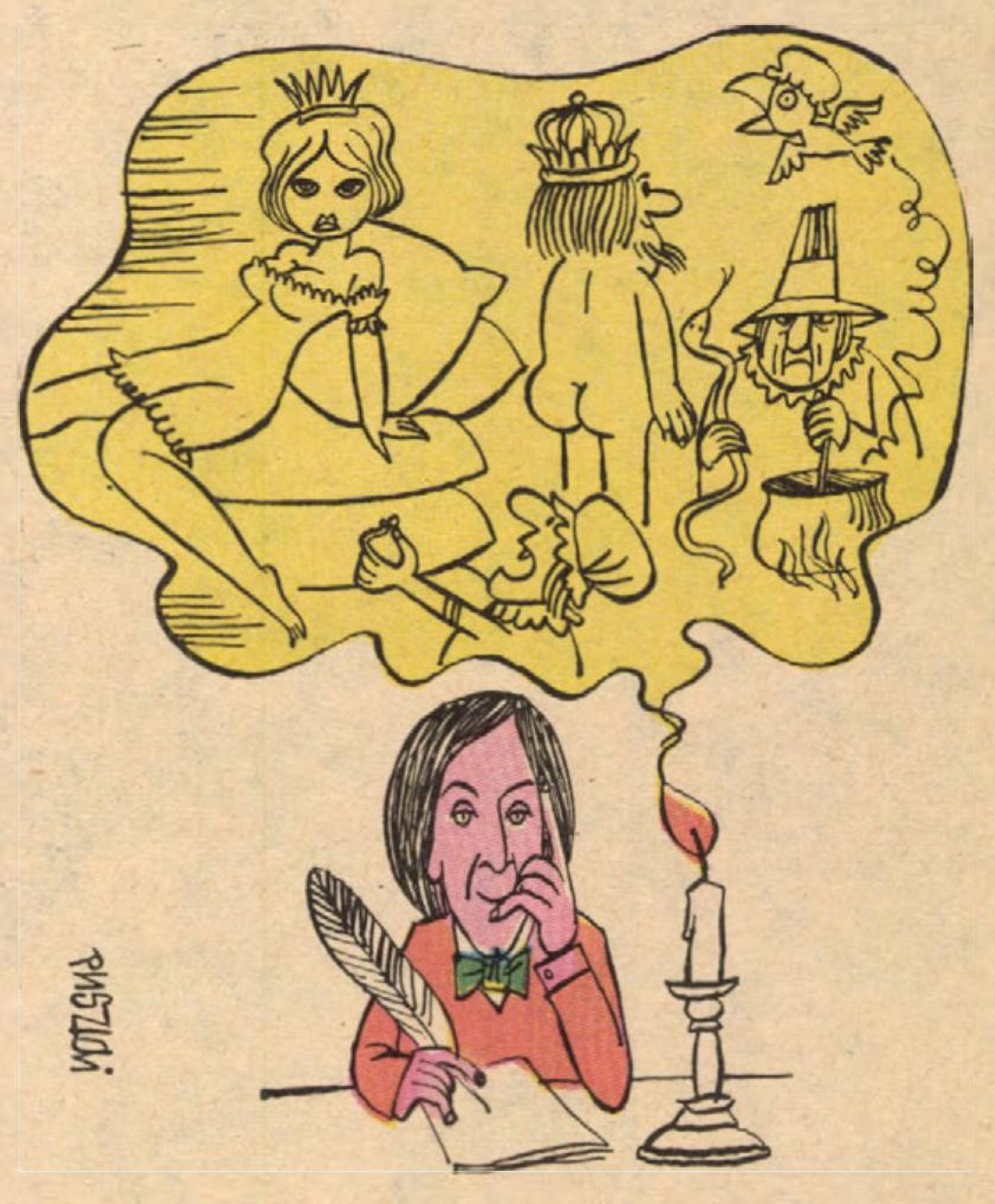
– Napóleon ...

Vasvári:

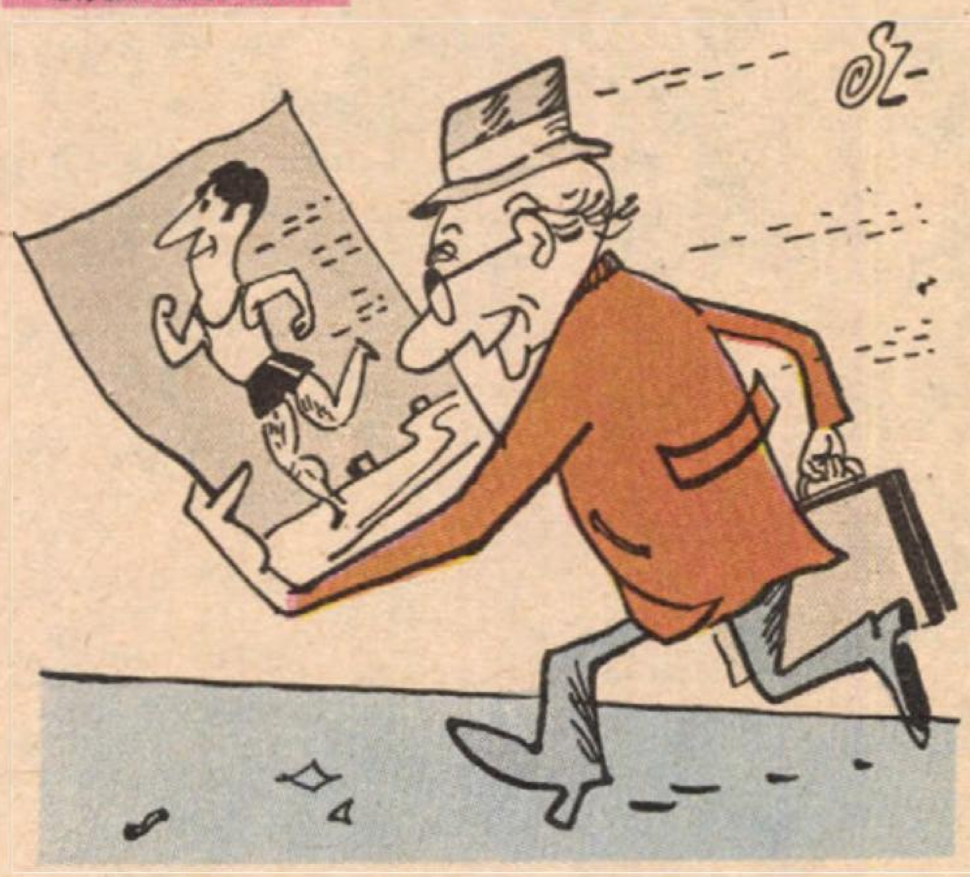
– Egy computer, mert az tud számolni.

Pusztai Pál:

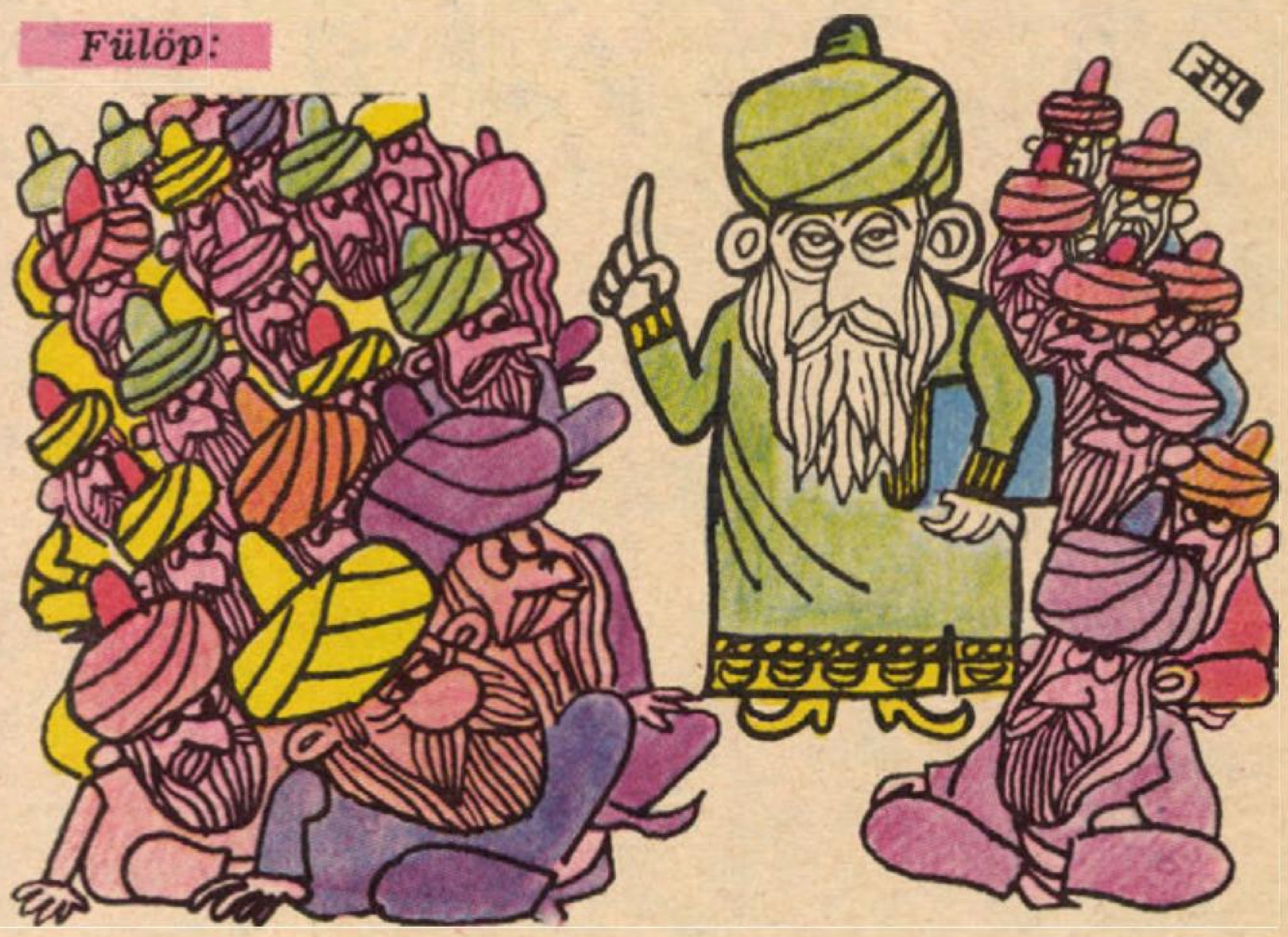
– Andersen, a meseíró.

Szűr-Szabó:

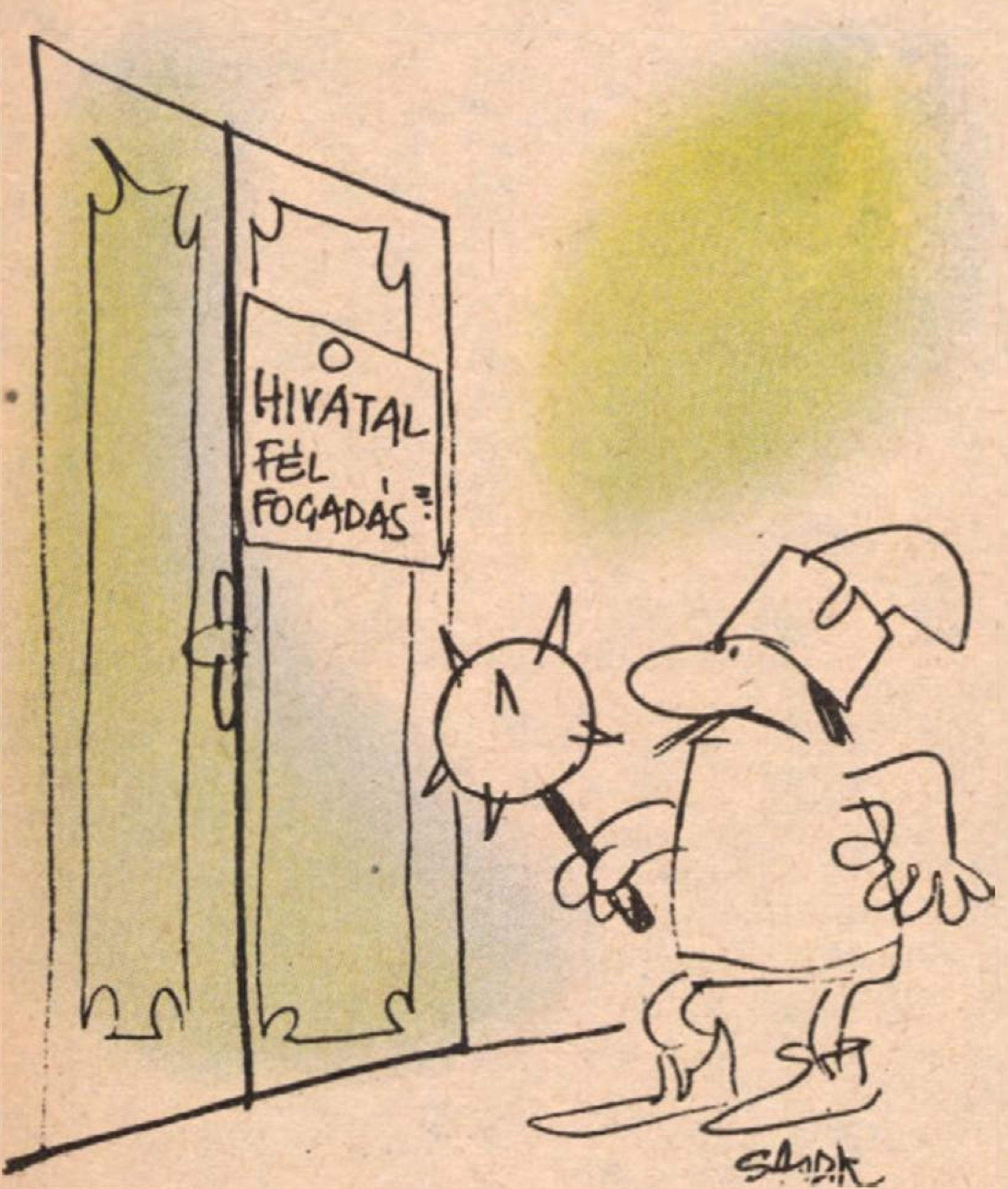
– Schirilla, mert sok a futkosni valóm!

Fülöp:

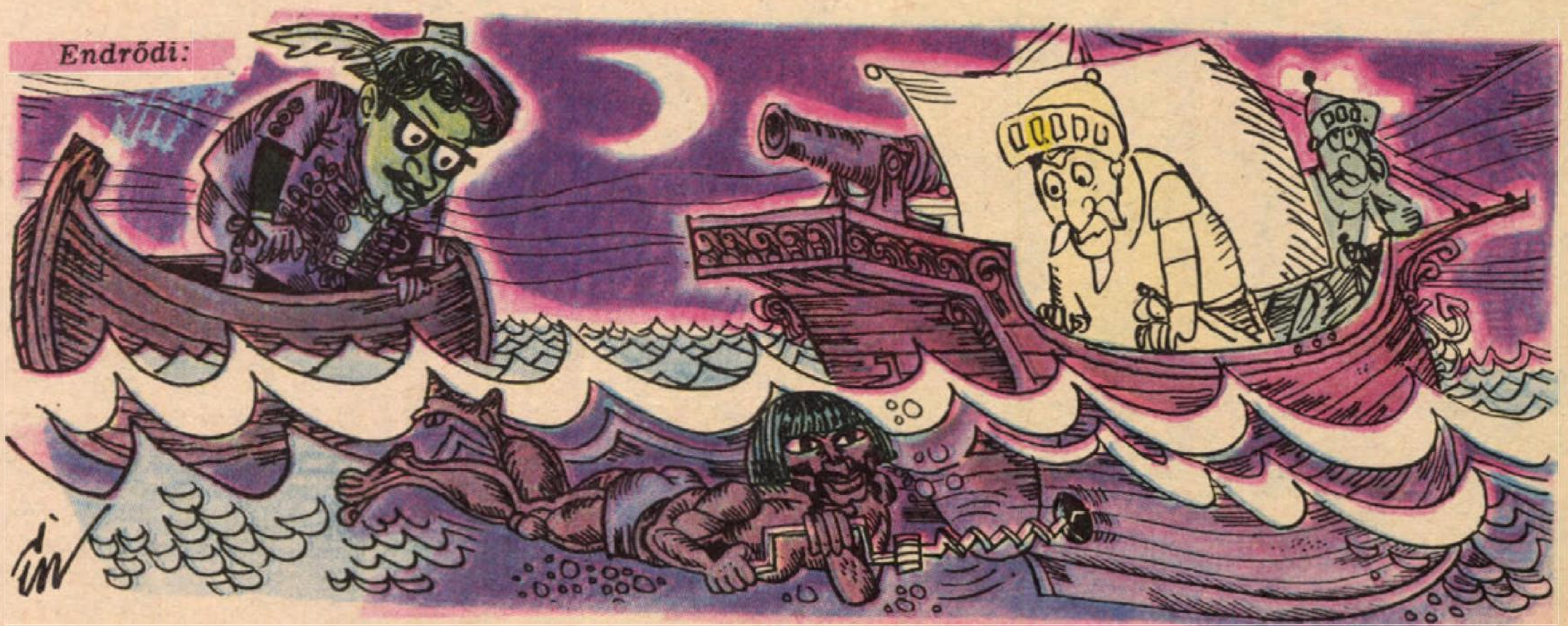
– Mohamed, mert ő próféta volt saját hazájában.

Sajdik:

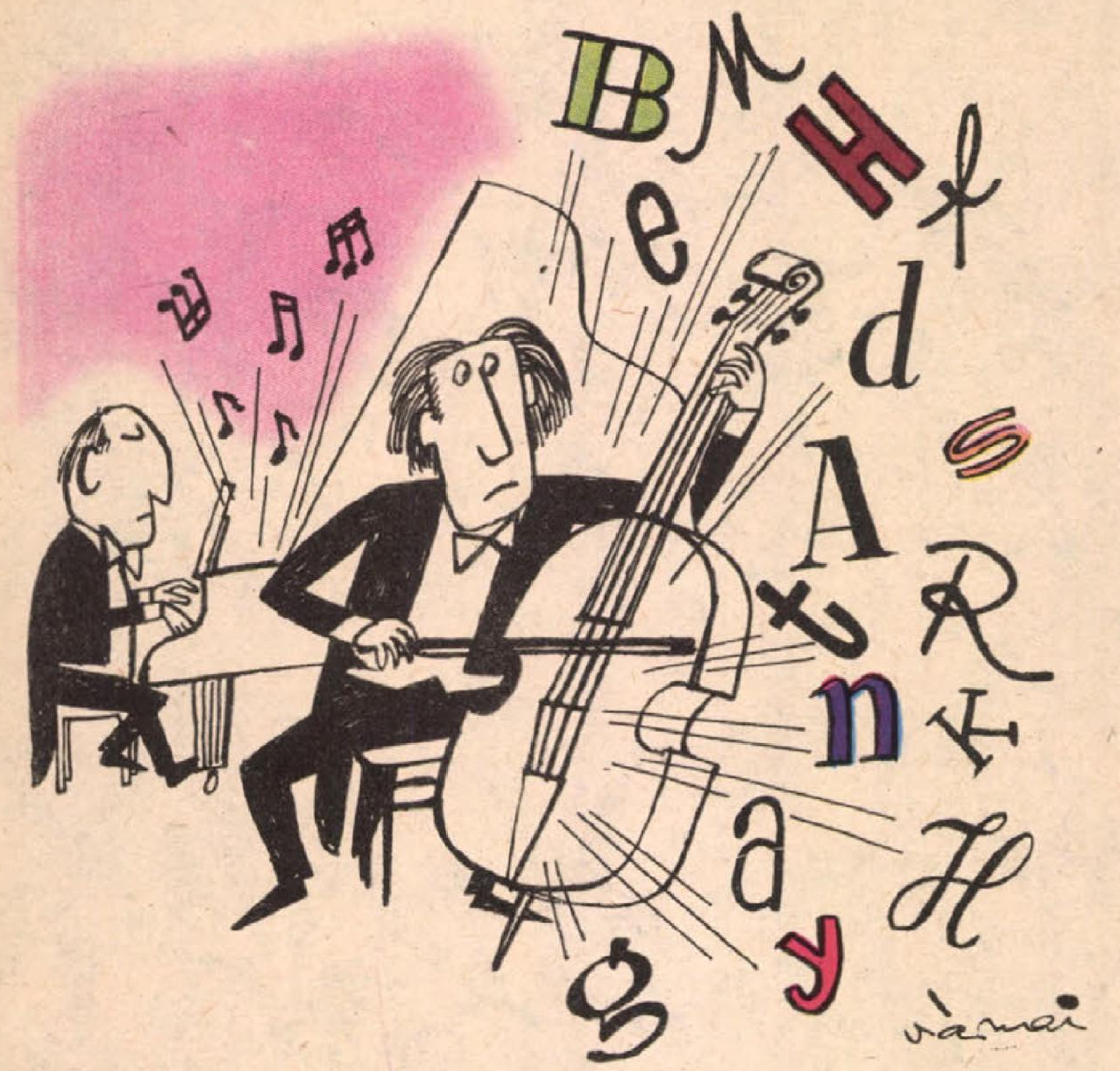
– Botond, aki minden kaput meg tudott nyitni ...

Endrődi:

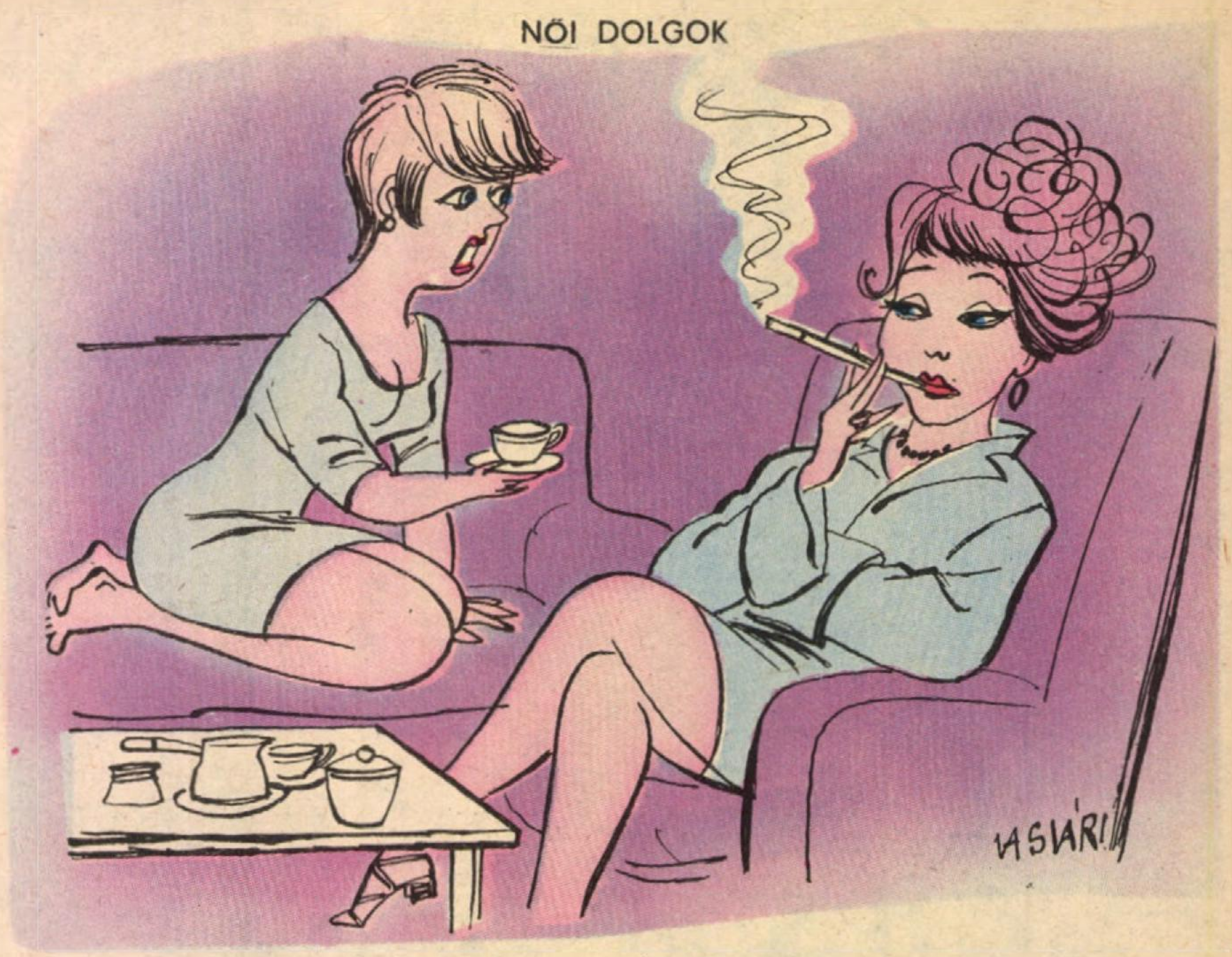

– Búvár Kund, mert ő még a haza javára fúrt.

INDISZPOZÍCIÓ

NŐI DOLGOK

– Nincs meg a férjemhez való eszem...

ROSSZ LELKIISMERET

– A feleségedtől félsz?
– Nem, a Kék Fénytől...

KÍVÁNCSISÁG

– Mondd már meg végre, mennyit fogytam!

LUDAS MATYI színpada

SZÍN: HOMÁLYOS ESZPRESSZÓ

NŐ *(30 év körüli, csinos):* Nagyon szeretsz?

FÉRFI *(középkorú, jó megjelenésű):* Nagyon, nagyon szeretlek. Ha minden jól megy, karácsonykor megtartjuk az esküvőt.

NŐ: Gyönyörű lesz, szívecském. Szépen berendezzük a kis meleg fészkünket.

FÉRFI *(szenvedélyesen átöleli):* Már alig várom. Este jövök haza a munkából, a kis asszonykám a frizsiderből kiveszi a finom vacsorát.

NŐ *(homlokon csókolja a férfit):* Feltéve, ha lesz frizsiderünk.

FÉRFI *(megsimogatja a nő haját):* Egyetlen szerelmem! Miért ne lenne frizsiderünk? Tegnap azt mondtad, az Ernő beleegyezett, a frizsider a tiéd lesz. Egyszerűen nem értem a férjedet. Lehetséges, hogy nem tudsz majd elválni tőle?

NŐ: Ugyan, szívecském. Ernő beleegyezik a válásba. De azt mondta, ez alatt a pár év alatt, amíg együtt voltunk, nagyon megszerette a frizsidert. De, életem, ha ragaszkodsz a hűtőszekrényhez, akkor eladjuk a dió kombinált szekrényt és veszünk érte frizsidert, jó?

FÉRFI *(idegesen):* Feltéve, ha megkapom a dió kombinált szekrényt. Mit csináljak, ha Erzsi ragaszkodik hozzá? Utóvégre az is közös szerzemény.

NŐ *(feldúltan):* Szép kis feleséged van! Tudod, mi ő?

FÉRFI: Elég volt! Erzsit nem engedem bántani. Vannak hibái, de alapjában véve rendes asszony.

NŐ: No tessék! Talán még szerelmes is vagy a feleségedbe?

FÉRFI: Ami igaz, az igaz. Nagyon rendesen viselkedett velem. Csak köszönettel tartozom neki. De viszont, Ernő, a te csodálatos férjed...

NŐ: Ernő nevét ne vedd a szádra! Az egy drága ember. Mikor két éve a kórházban feküdtem, éjjel-nappal virrasztott mellettem. Ha láttad volna azt a boldog mosolyt, amikor túljutottam a krízisen.

FÉRFI: Már elnézést, de nem hiszem, hogy azt megtette volna, amit Erzsi. Egy évig voltam szanatóriumban, és el sem mozdult mellőlem. Tulajdonképpen az életemet köszönhetem neki. Tudd meg, hogy még ma is imádom.

NŐ: Az én Ernőm az én mindenem. Szegénykém, el sem tudja képzelni, hogy hol kések. Mondd, te komolyan gondoltad, hogy én otthagyom Ernőt, miattad?

FÉRFI *(izzó szenvedéllyel):* Az én Erzsikémnél nincs csodálatosabb asszony a világon! Rohanok haza, mert már kihűlt a vacsorám. Add át üdvözletemet a férjednek!

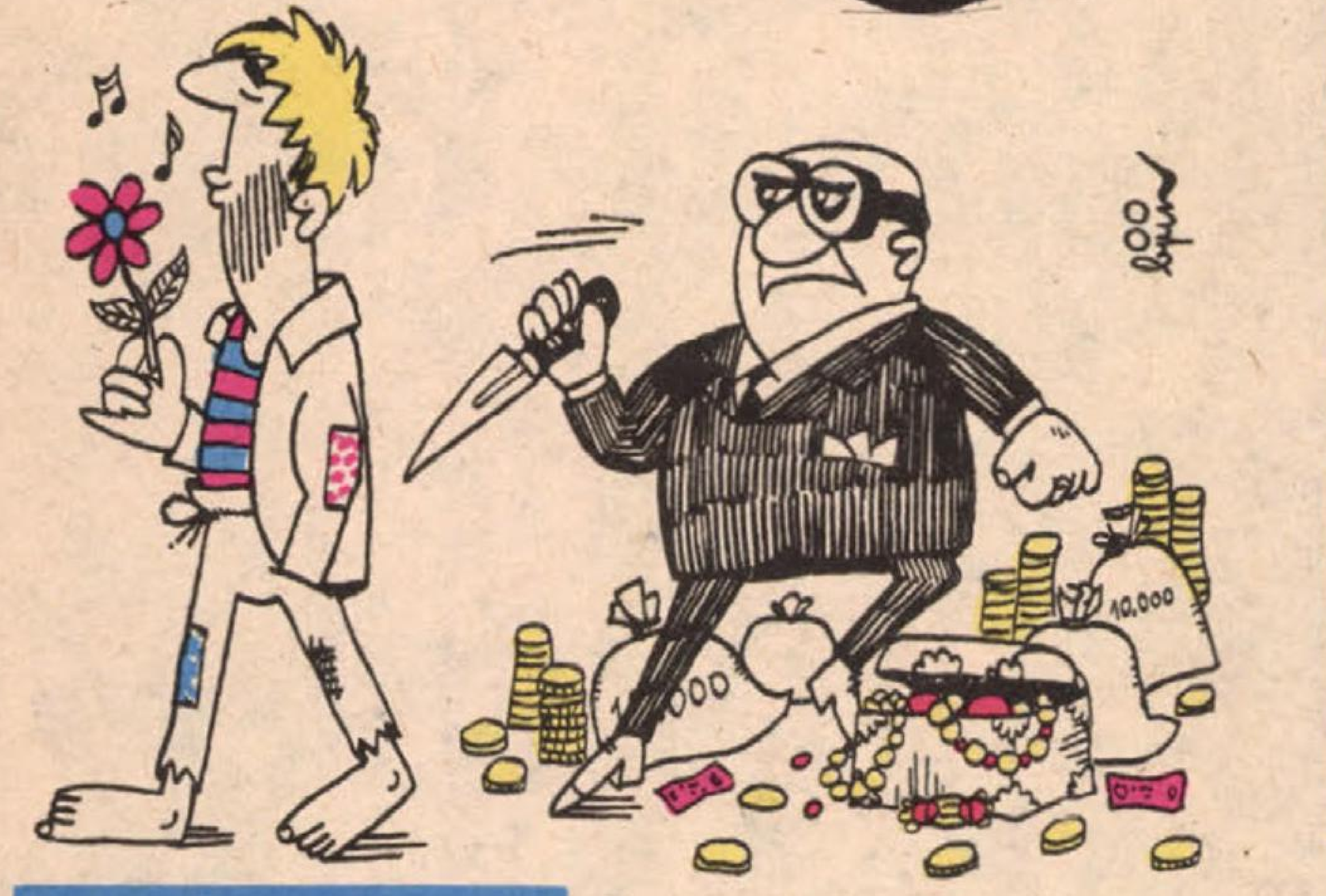
NŐ: Köszönöm. Átadom. Csókoltatom Erzsit!

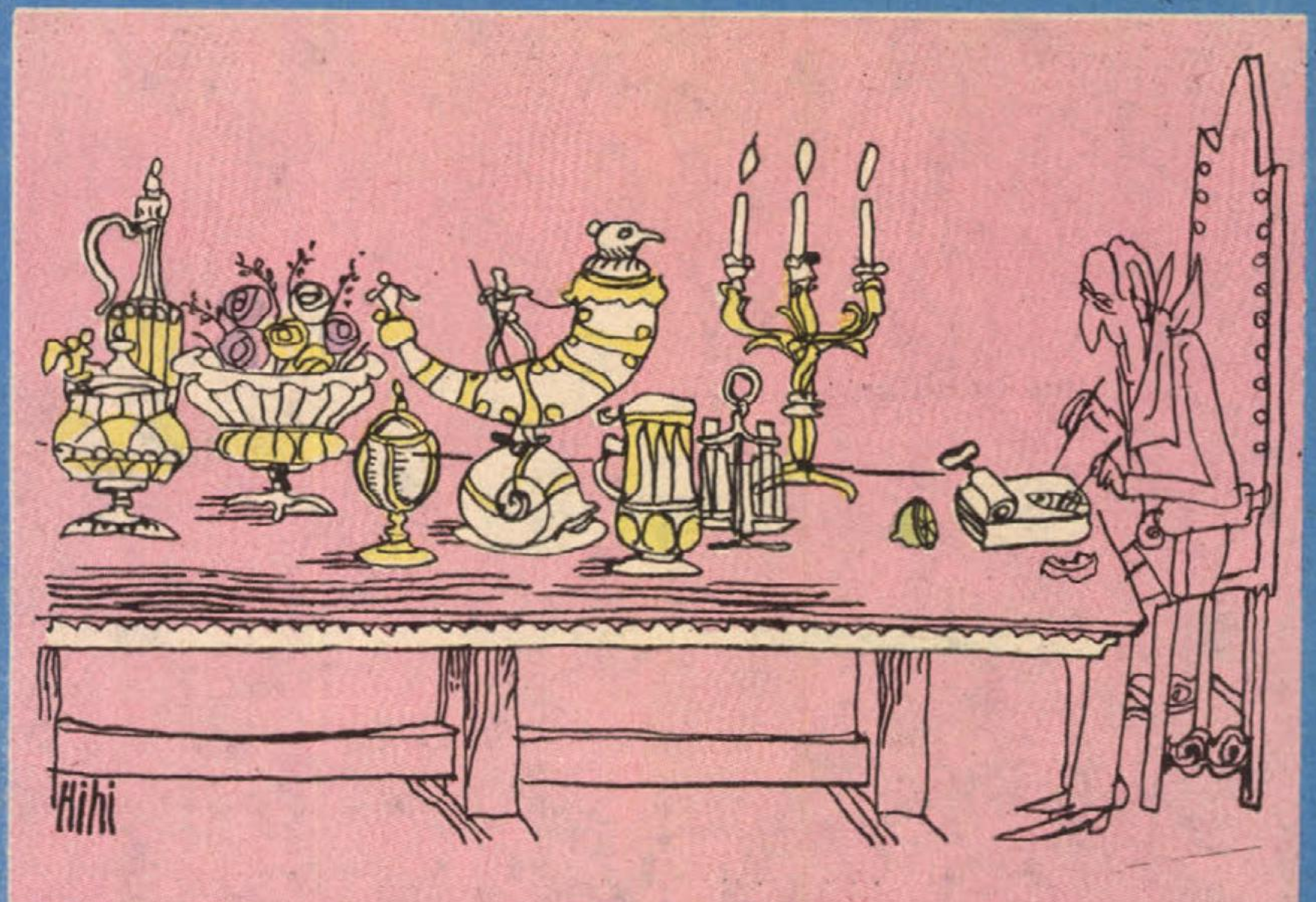
FÉRFI: Kösz. Csau!

NŐ: Csau! *(Boldogan hazarohannak.)*

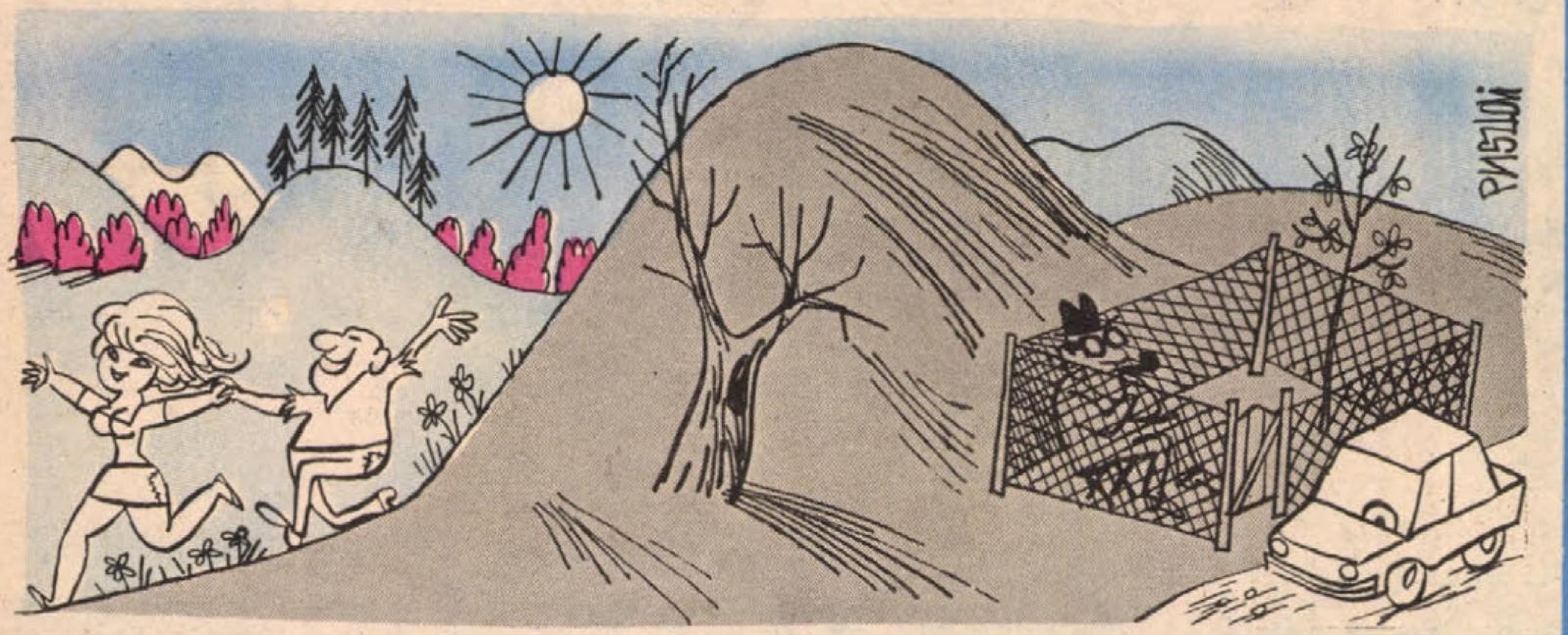
Galambos Szilveszter

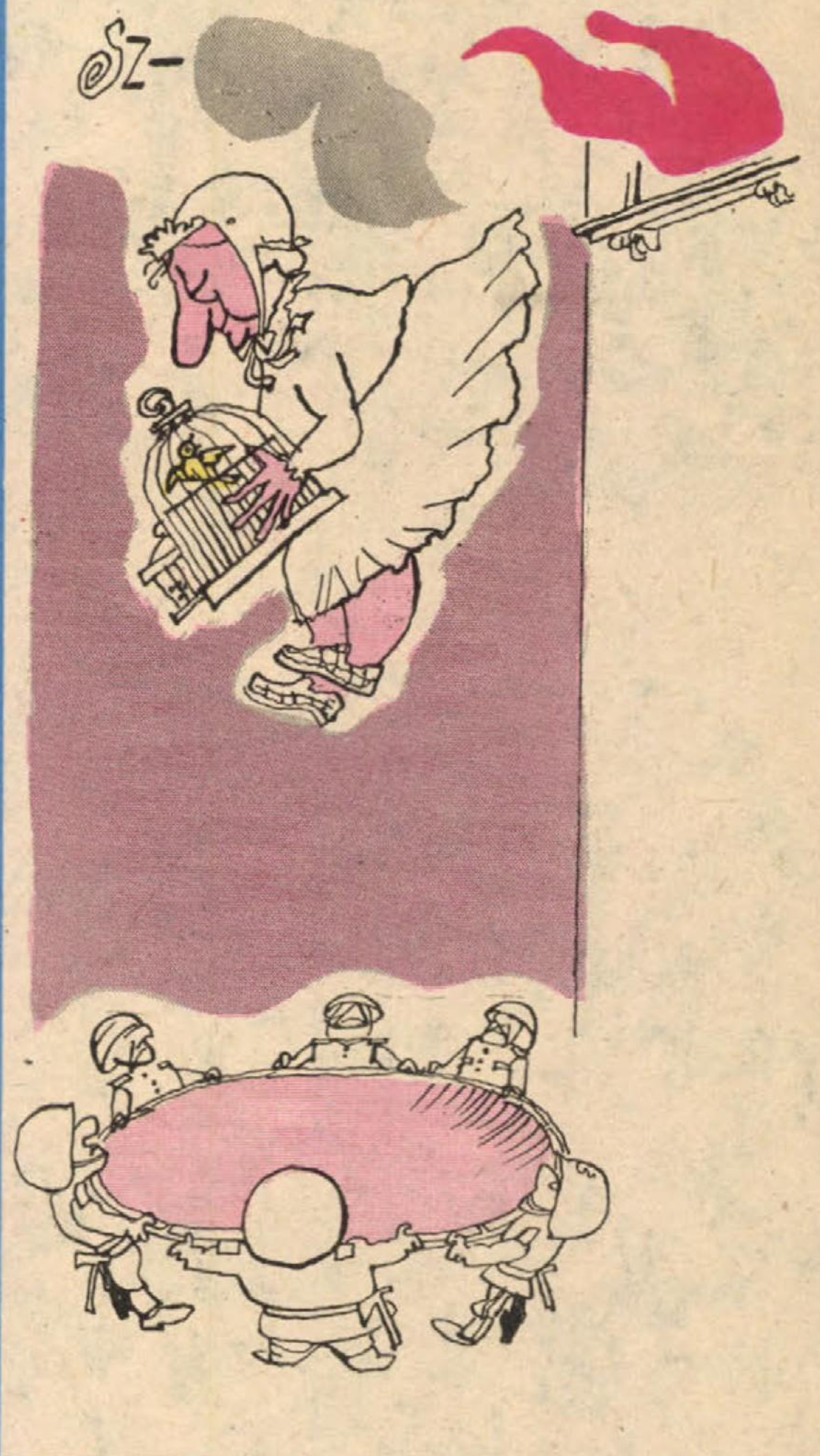
VAGYON

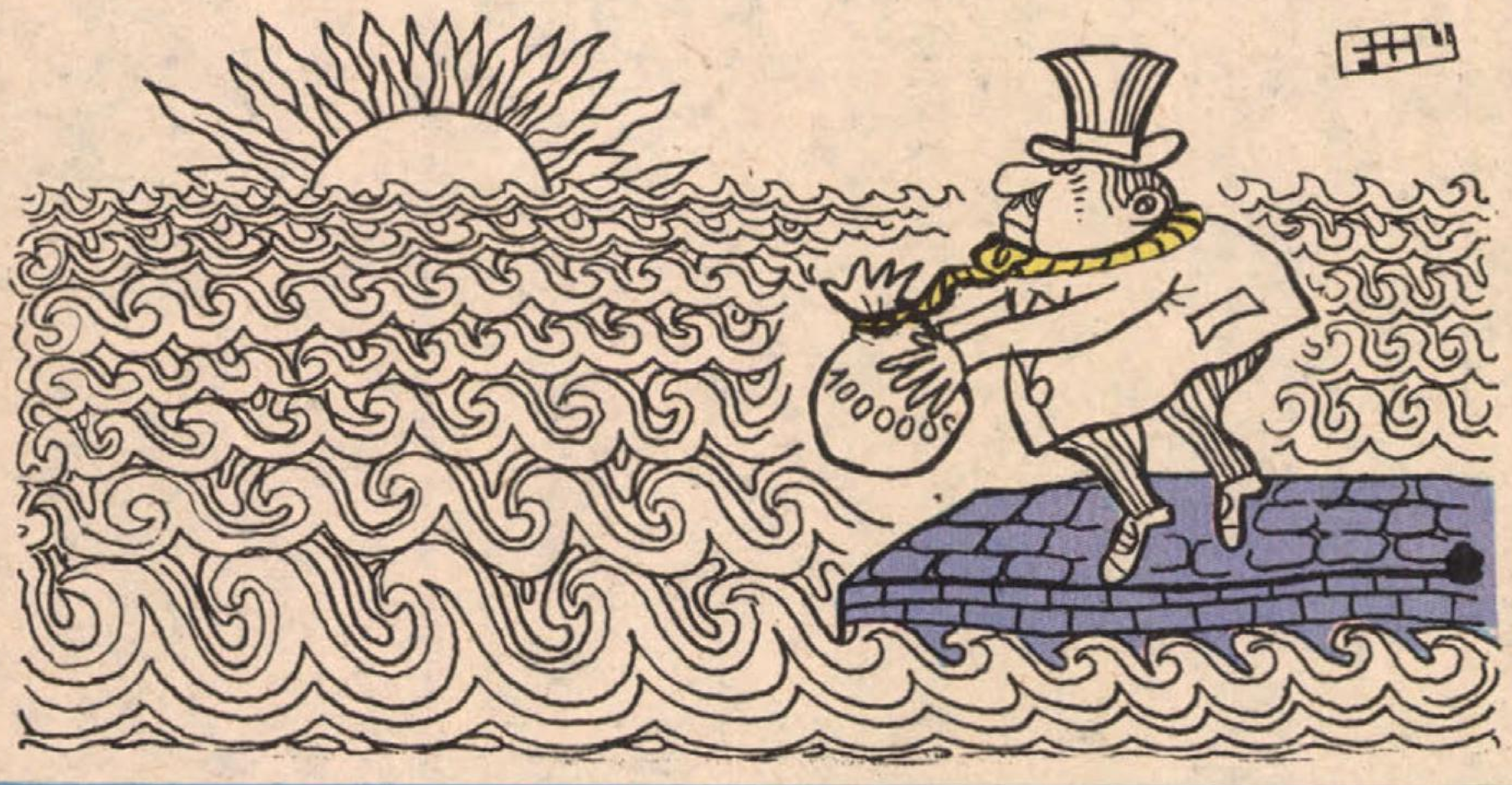

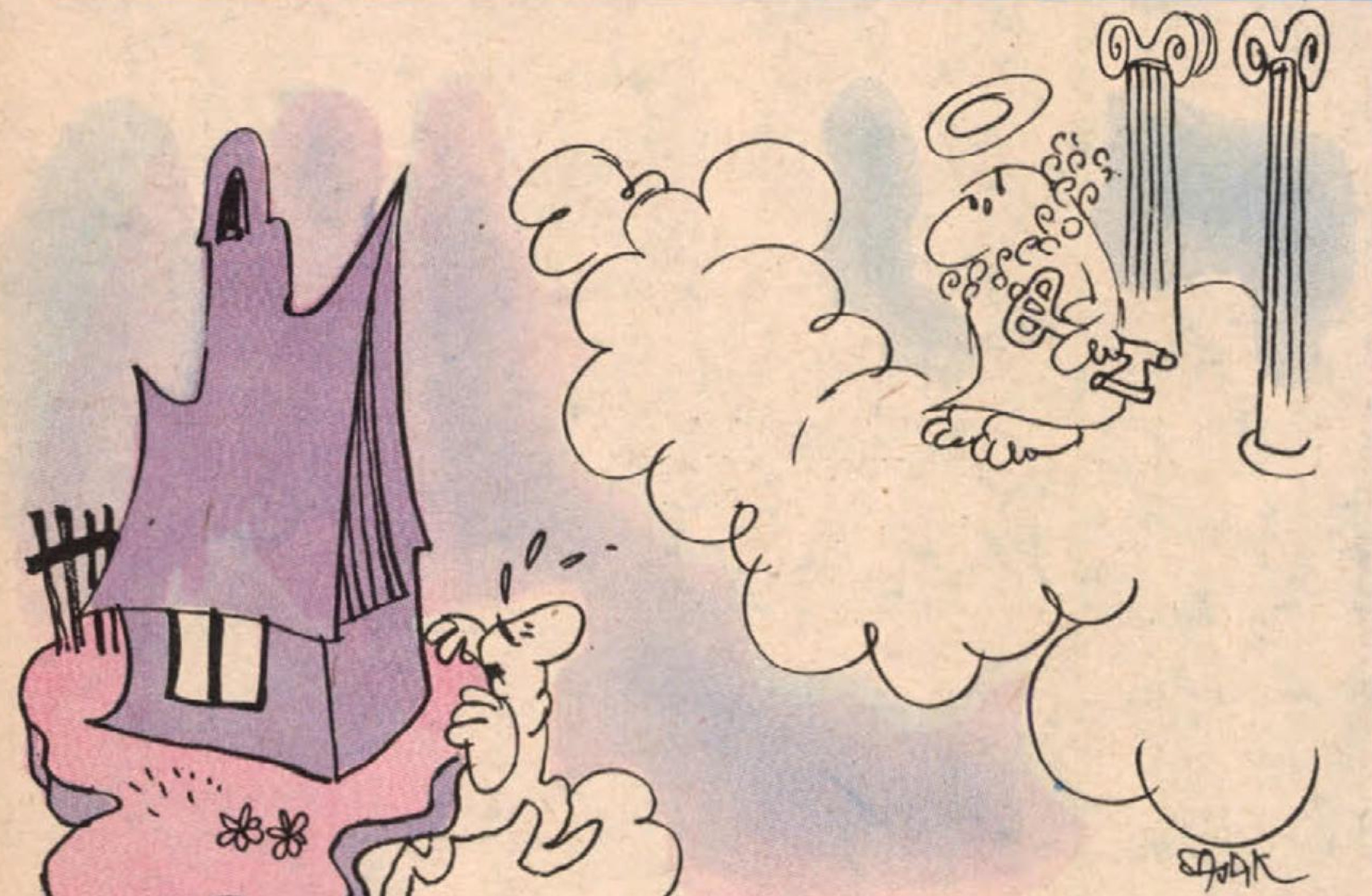

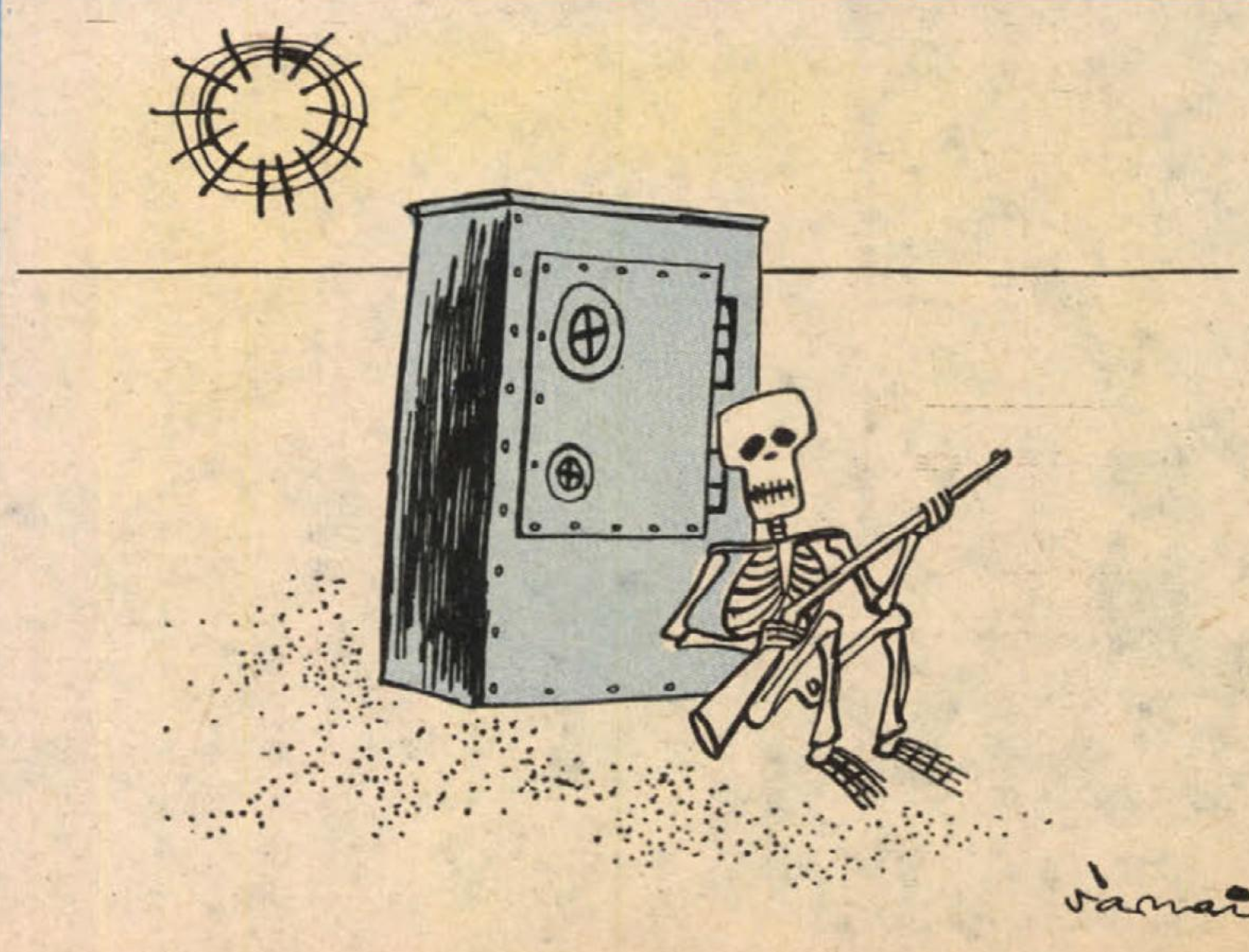
BALÁZS-PIRI, HEGEDŰS, PUSZTAI, FÜLÖP, SZŰR-SZABÓ, SAJDIK, VÁRNAI

KÖNYVRITKASÁGOK ÁRVERÉSE

– Mondd, kölcsönadod?

A GÉPET NEM LEHET BECSAPNI

Az amerikai Wisconsin államban gépesítették a közigazgatási apparátus tagjainak kinevezését. Elektronikus számítógépbe helyezik a pályázók adatait koruk, nemük, képzettségük stb. szerint. A gép aztán pillanatok alatt megmondja, milyen tisztség betöltésére alkalmasak.

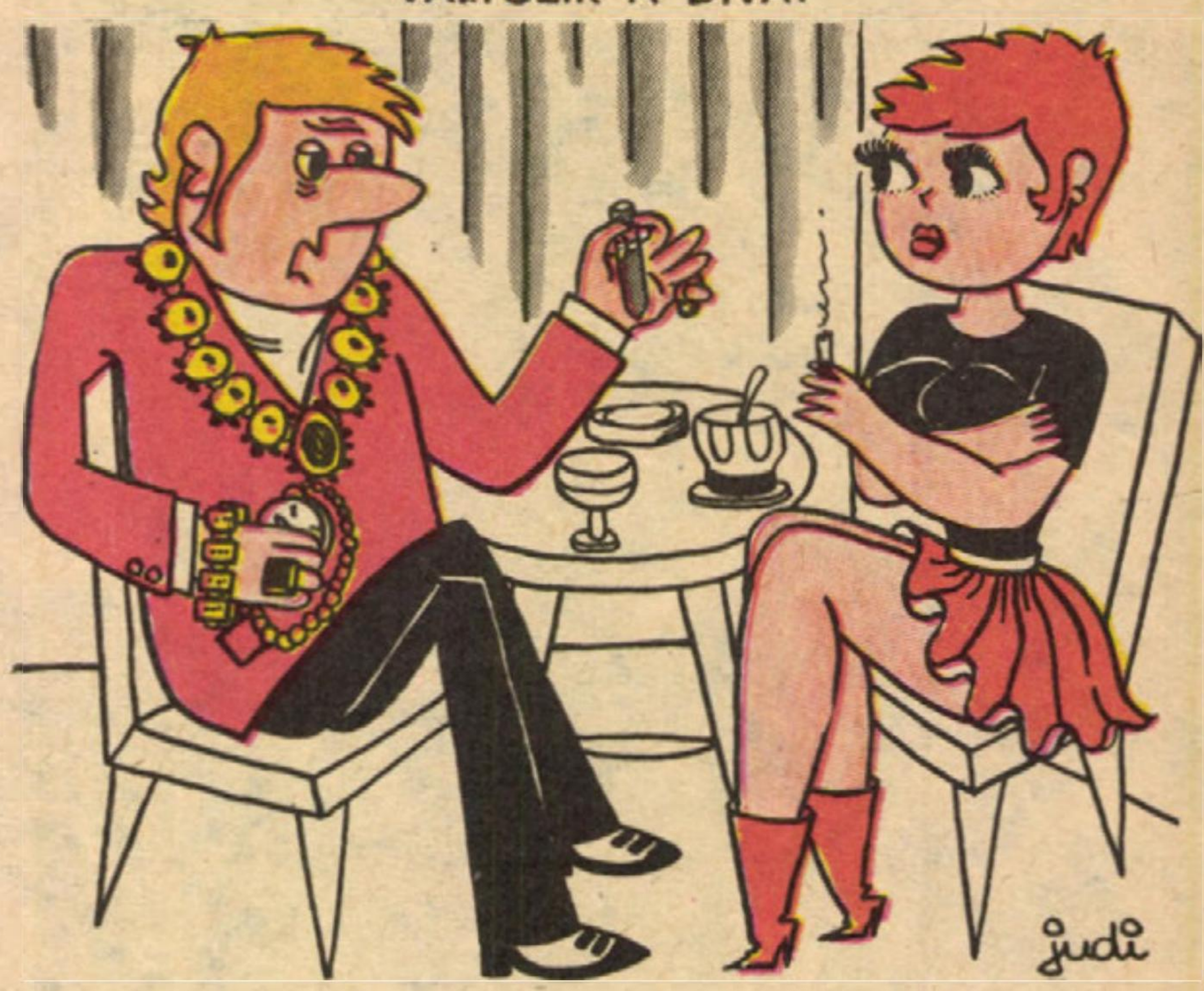
Az elektronikus számítógépet ünnepélyes keretek között adták át rendeltetésének. Wisconsin állam kormányzója, Warren Knowles mondta az ünnepi beszédet, amelyben hangsúlyozta, hogy ezután államában érvényesülni fog a „megfelelő embert a megfelelő helyre!" jelszó.

Az ünnepség után kipróbálták a gépet. A kormányzó adatait betáplálták. A masina kattogni kezdett, villogtak a lámpái, leolvasó táblája azonban üresen maradt: nem találta a kormányzót semmilyen közigazgatási posztra alkalmasnak ...

TATAROZÁS IDEJÉN

VÁLTOZIK A DIVAT

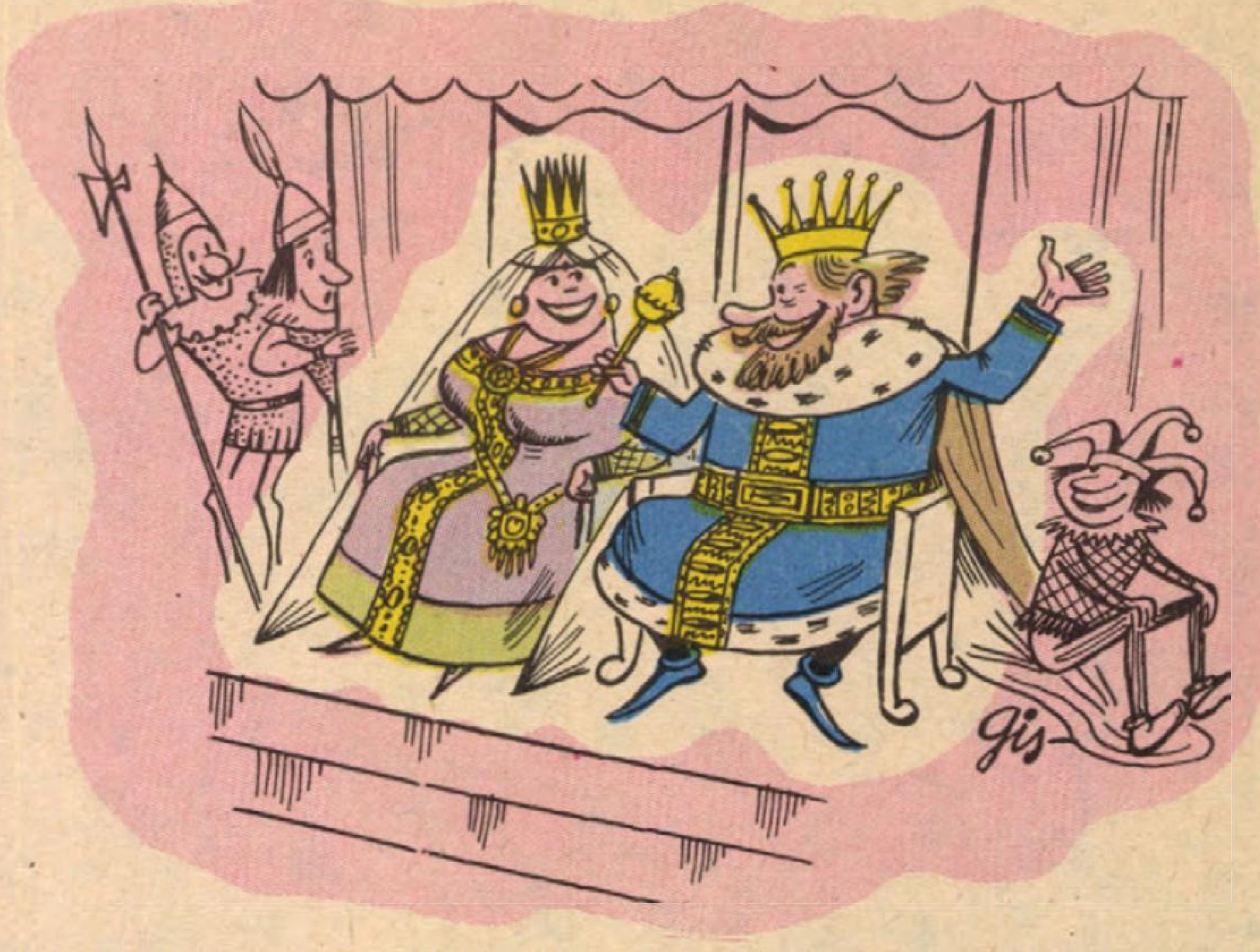

– Tudja, Esztike, nem bírom elviselni az agyonékszerezett nőket.

HOBBY

ÚJ IDŐK JÁRNAK

– Holnap nem uralkodunk, szívem. Szabad szombatot tartunk.

SZILÁNKOK

NÁTHA

Barátom nagyot tüsszent. Elnézést kér, mire megnyugtatom:

— Semmi baj. Az ember inkább egy jó ismerősétől kapja el a náthát, mint egy vadidegentől...

ÉLELMES GYEREK

Nyolc év körüli srác fut elém az utcán:

— Ugye, a bácsi az apukám?

Zavartan krákogok.

— Nem hiszem.

— De ugye, azért egy idegen is adhat fagyira két forintot egy gyereknek?...

BEVÁSÁRLÁS

Két néni áll az éjjelnappali gyógyszertár előtt. Sóvár szemekkel nézik a sok tégelyt, dobozkát. Az egyik néni felsóhajt:

— Ha egyszer sok pénzem lenne, alaposan bevásárolnék...

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Nem bírom tovább magamban tartani. Laza ellenőrzés mellett könnyű volt hozzáférni a pénzhez. Kétszázezer forint... Éjjelnappal furdal a lelkiismeret...

— Szégyellheti magát! Csirkefogó sikkasztó!

— Szégyellem is magam, de nem én vagyok a sikkasztó. Én a revizor vagyok!

CSENDÉLET

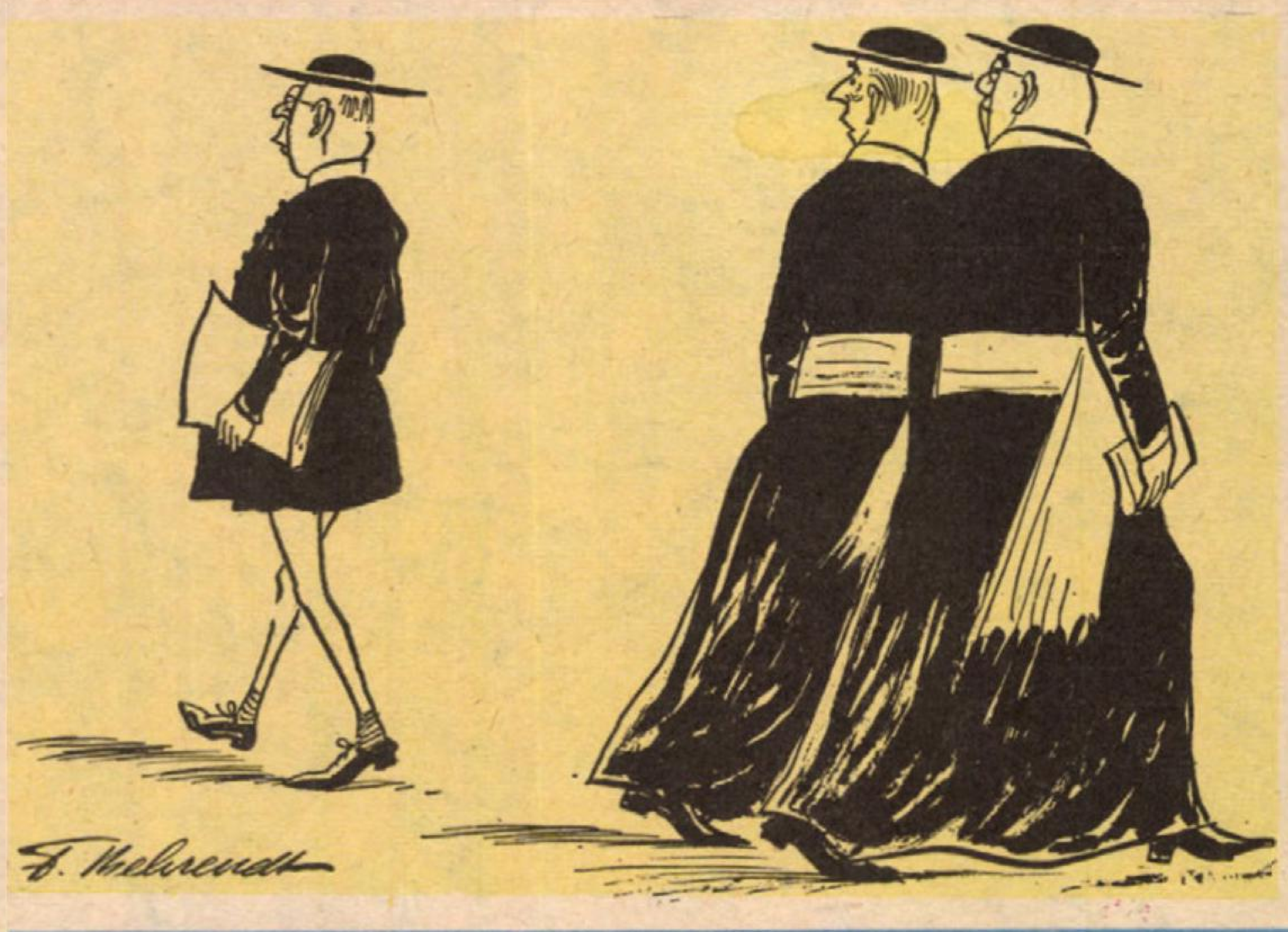
Barátomnál vagyok látogatóban, egy VII. kerületi bérházban. A szomszéd lakásban rettenetes kiabálás, átkozódás, tányér- és lábascsörömpölés. Barátom felvilágosít:

— Egy fiatal házaspár lakik itt.

— Összevesztek? — érdeklődöm.

— Dehogy. Ez már a békülés...

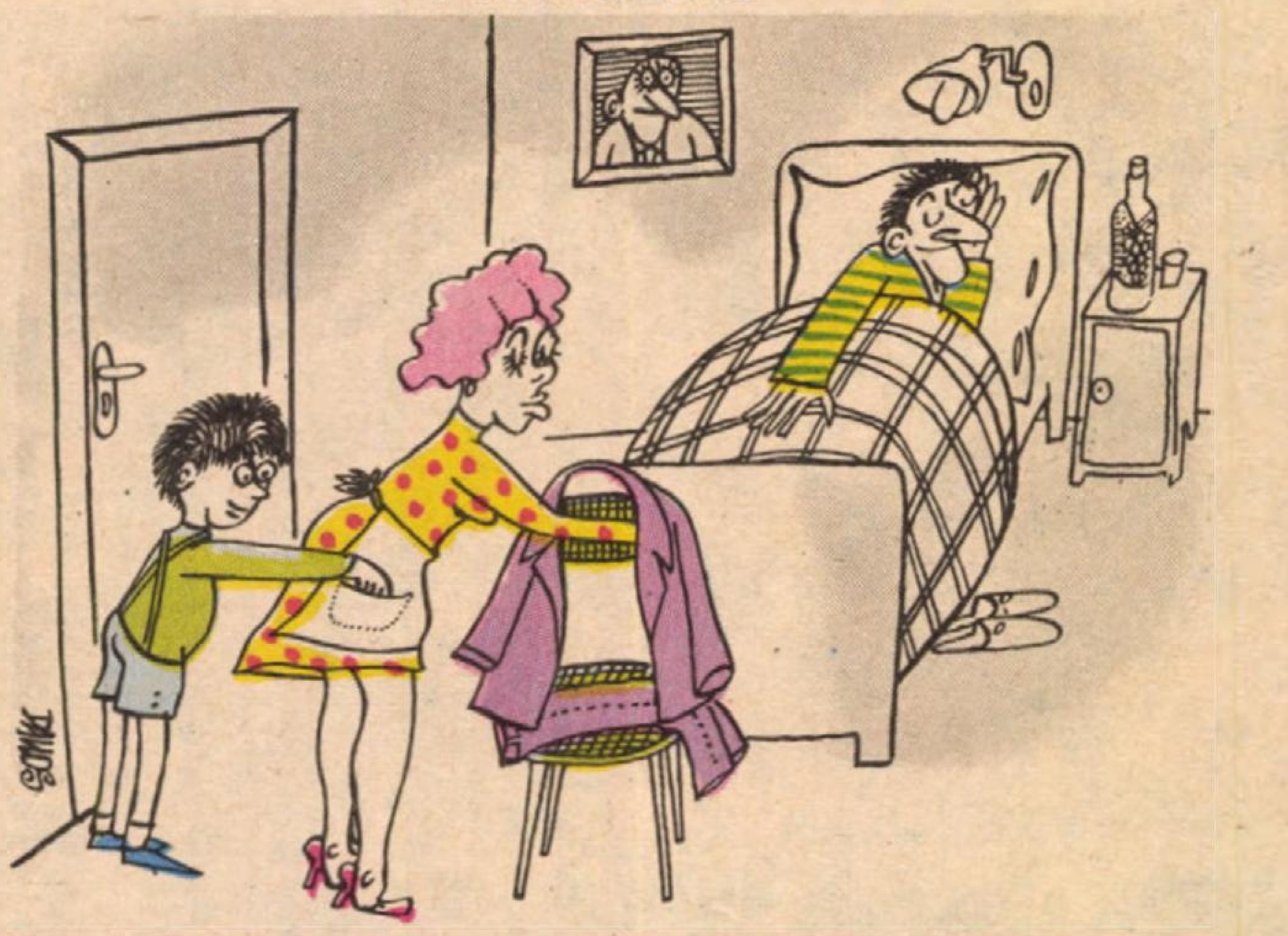
G. Sz.

ELLENTÉTEK

– Ó, milyen radikális!

FOGÉKONYSÁG

LONDONBAN IS NAGYURAK

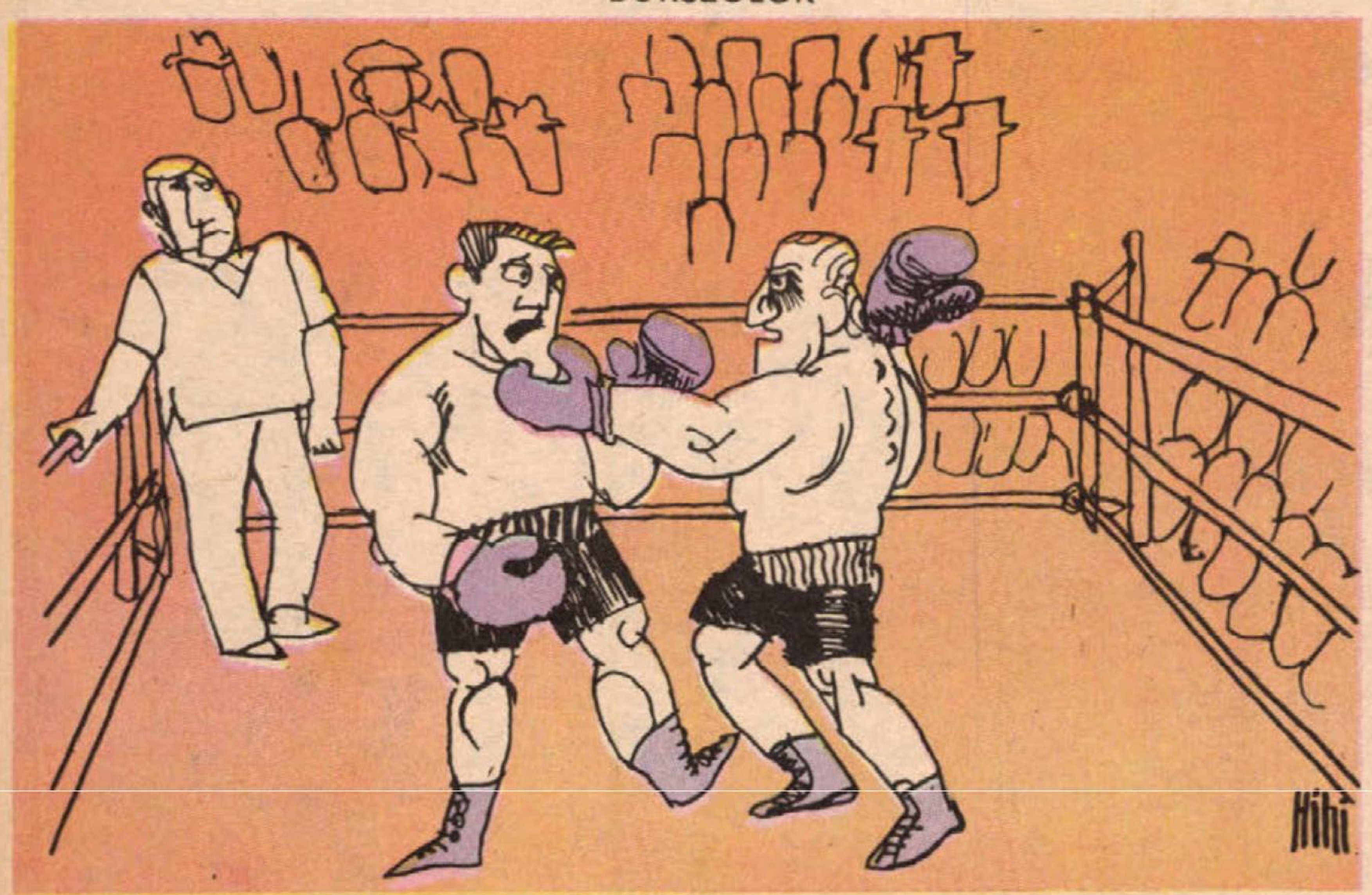
Egy londoni lady telefonál a vízvezetékszerelőnek.

– Uram, a kastélyomban eltört egy cső. Önért tudom küldeni a kocsimat.

A drót másik végén:

– Milyen márkájú az a kocsi?

BOKSZOLÓK

– Gyere ki az utcára, ha olyan nagy legény vagy!

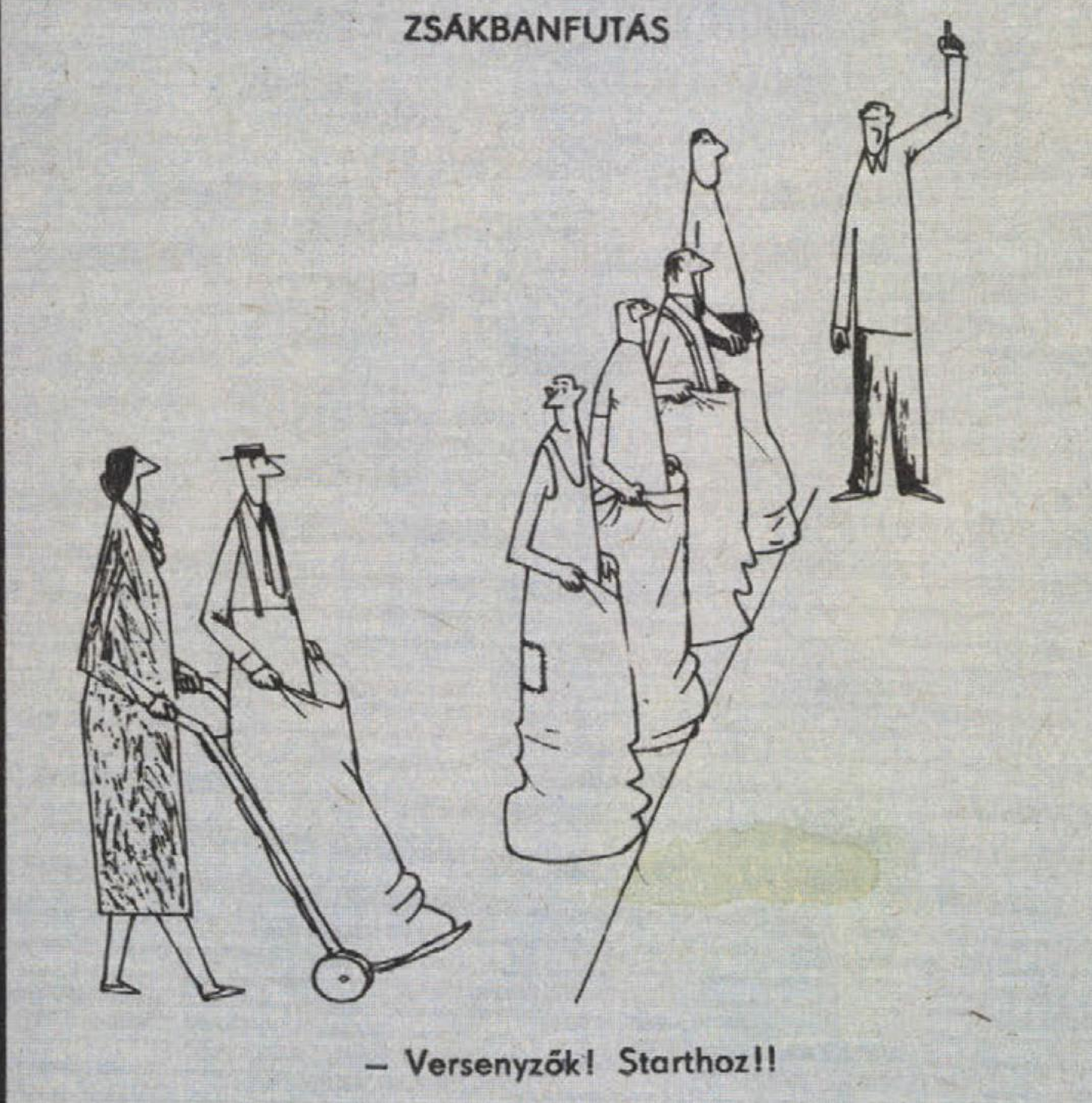
PESTI AUKCIÓ

– Senki többet?...

IMPORT HUMOR

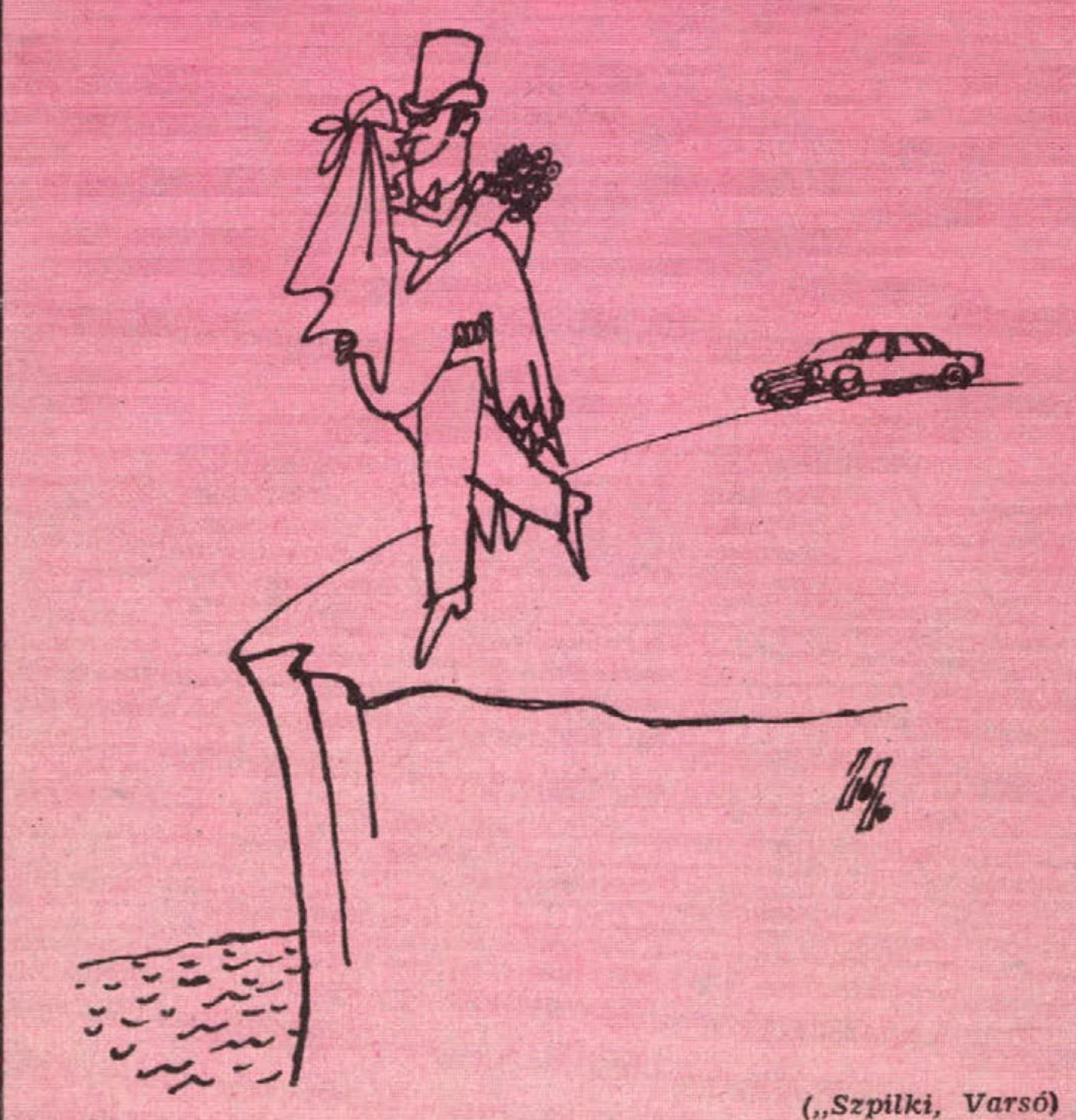
ZSÁKBANFUTÁS

– Versenyzők! Starthoz!!

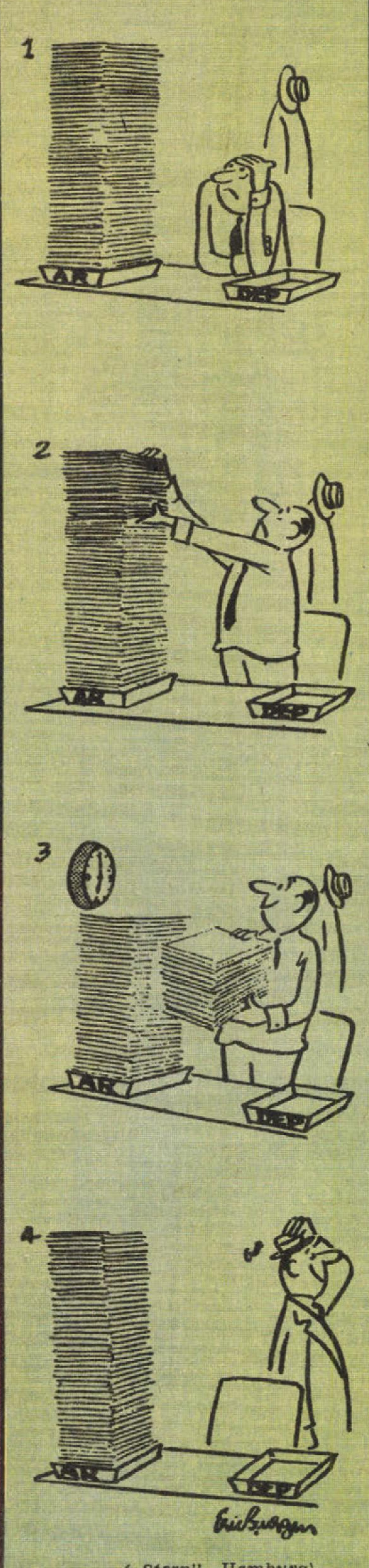
(„Eulenspiegel" Berlin)

GYENGÉD FÉRJ

(„Szpilki, Varsó)

A LUSTA HIVATALNOK

(„Stern", Hamburg)

Füllentett hírek

Idegenforgalmi érdekből helyreállítják és modernizálják a tihanyi visszhangot, amely tavasztól ismét dolgozik. Ha egy férfihang odakiáltja neki: Halló! — a visszhang nevében szőke női hang feleli: Ki beszél?

Színházi világunkban elharapódzott az átdolgozásoknak az a formája, amely regényből színpadi művet gyúr. Szürke Antal, a népszerű író most újít: *A dobhártya titka* című villámtréfát regénnyé dolgozza át. Az első három kötettel már el is készült.

A budapesti eszpresszókban már régen nem kapni szimpla kávét, csak duplát. Egy fiatal pár a Porcelán Presszóban leleményes módon játszotta ki a kapitalista rendszert: kértek egy duplát, két terítékkel. Mint hírlik, az eszpresszó felszolgálók ujjongva fogadták az eredeti ötletet.

A budapesti XXXI. kerület Művelődési Házában megalakult a Magyar Mindegyisták Köre. Jelvényük felirata: „Na mondja már!", köszönési módjuk: bal váll vonogatás. Hitvallásuk a mindegyizmus, amely arra a filozófiai álláspontra támaszkodik, hogy aki semmiért nem izgatja magát, az tovább él.

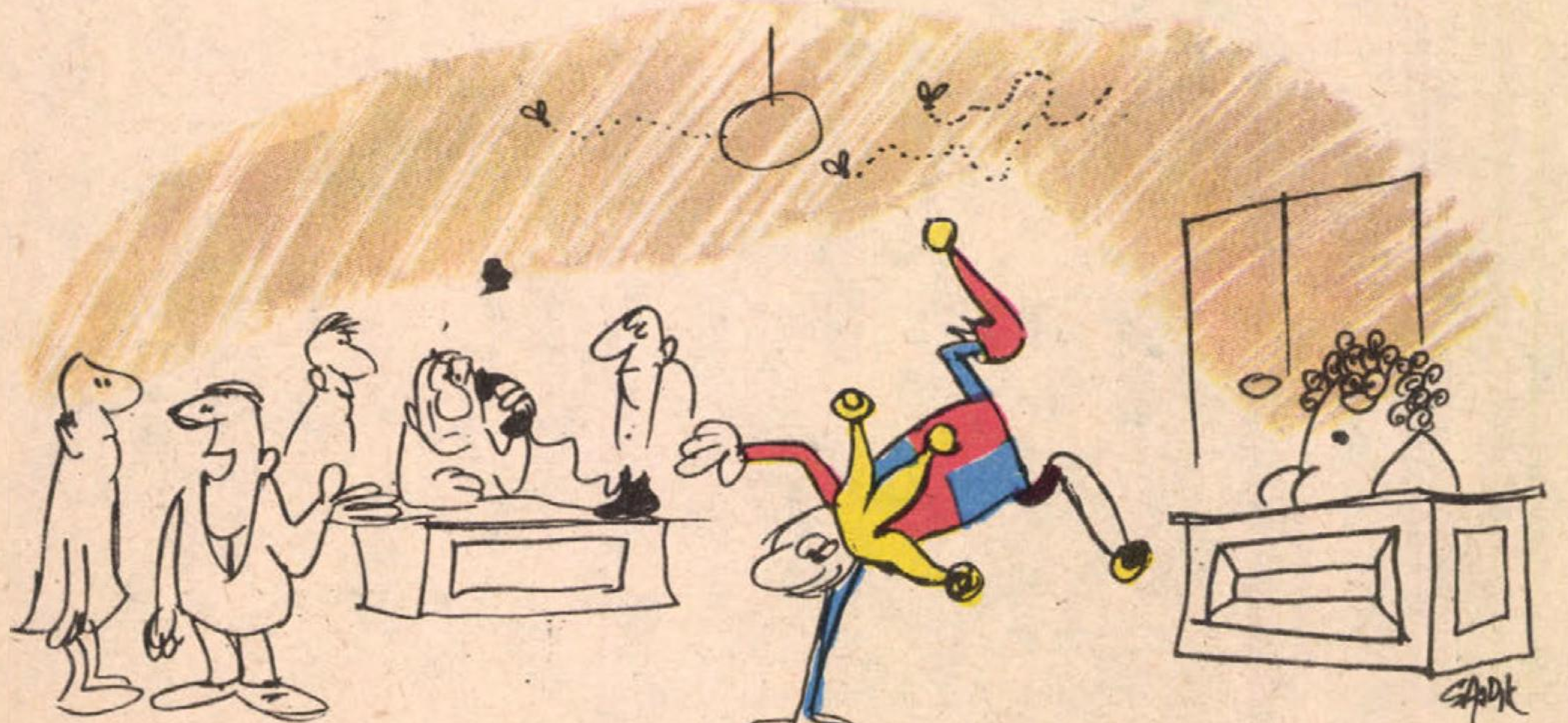
Mialatt a Duna Intercontinental szálloda építése közvetlenül a befejezés előtt áll, közéletünkben vita folyik arról, hogy milyennek kellett volna lennie. Legfigyelemre méltóbb az a hozzászólás, amely kifogásolja, hogy a szálló hátat fordít a Klauzál térnek, ahol pedig forgalmas talponálló mutatja be a hetedik kerületi folklórt.

Szaporodnak a vendéglátóipar új létesítményei, főleg luxuskivitelben, viszont fogynak az olcsó kisvendéglők. Vagyis tanácsi szervek megállapítása szerint fogynak a lacikonyhák, szaporodnak a palikonyhák.

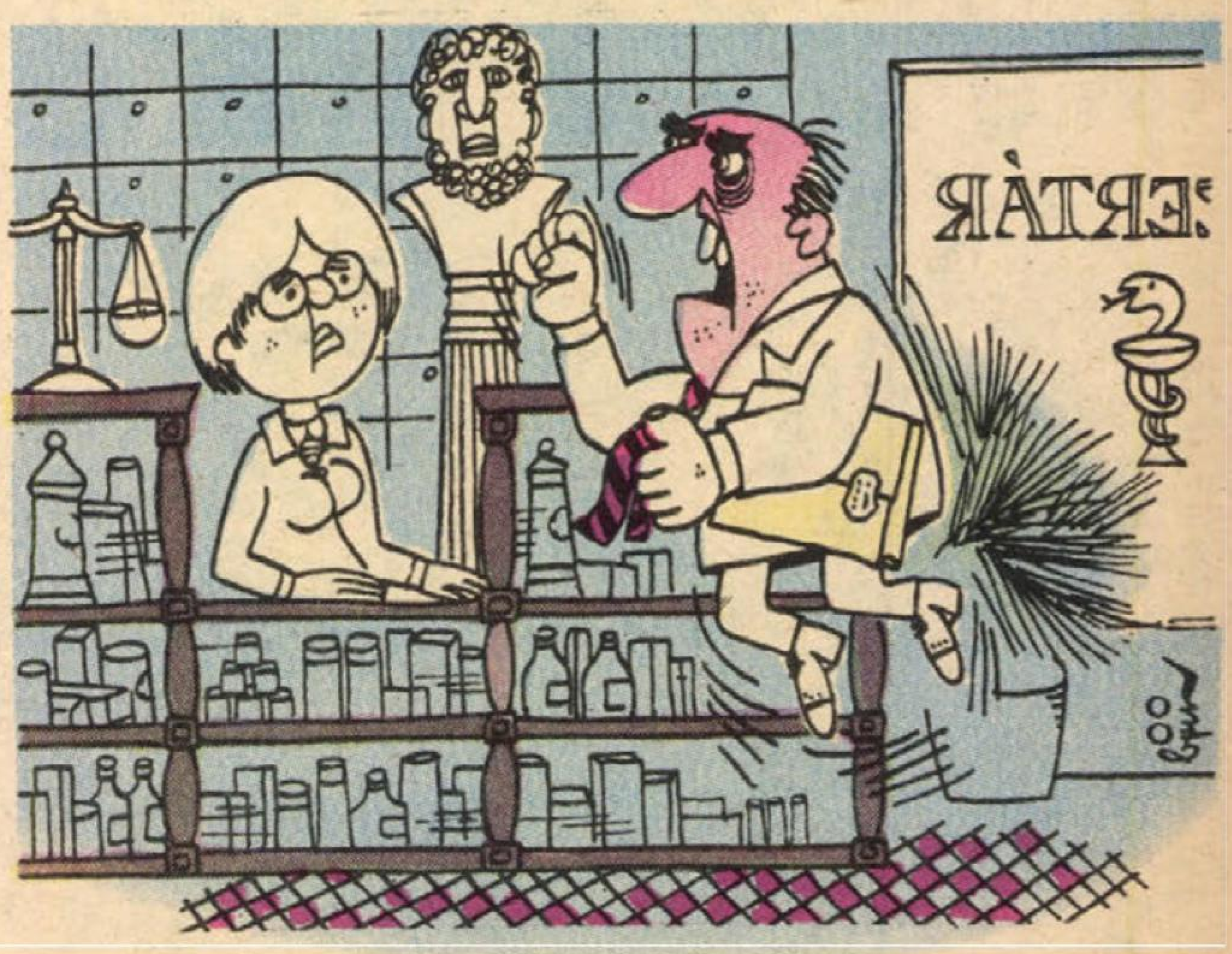
Szánthó Dénes

REMEK ÖTLET

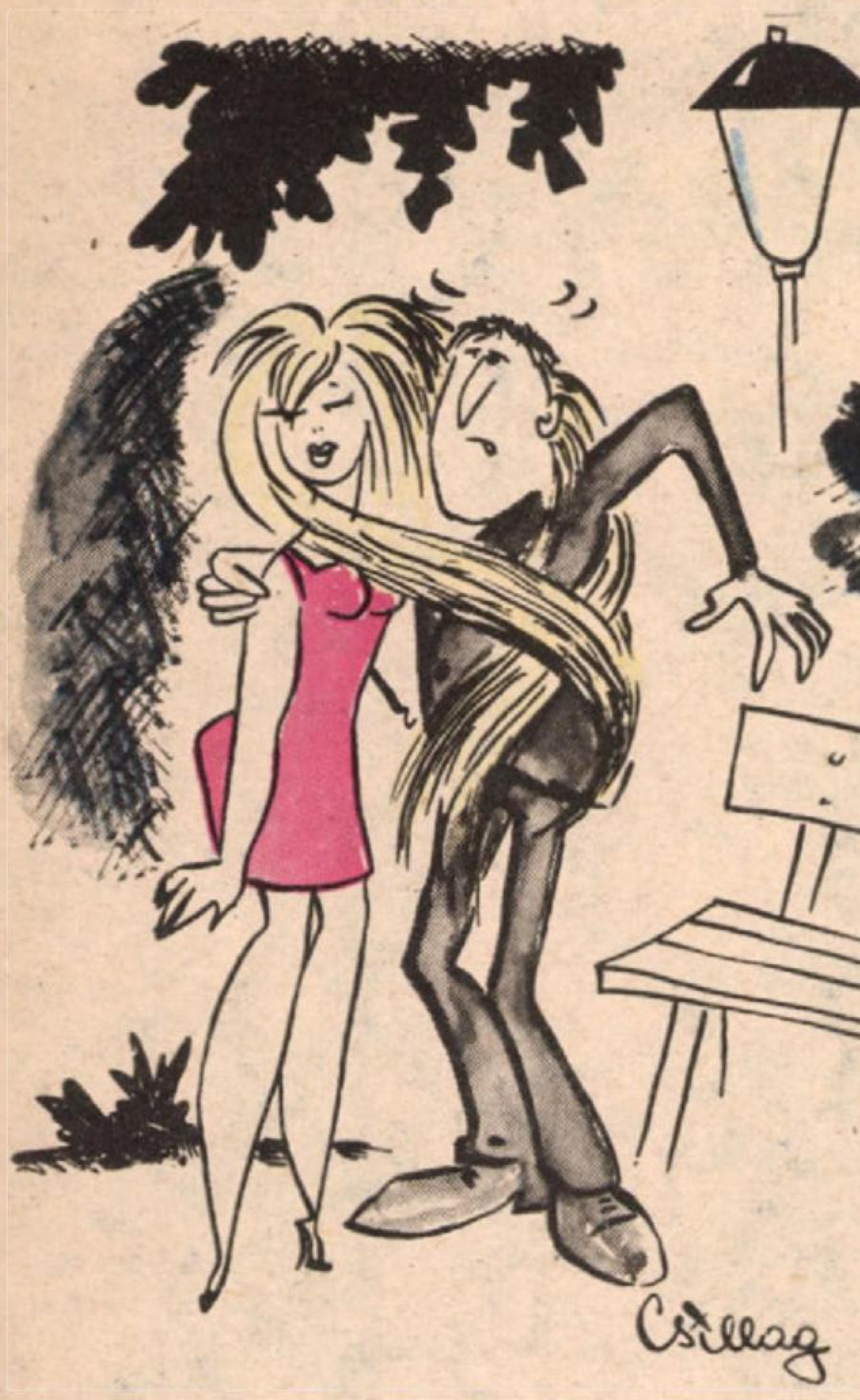
– Az üzemi pszichológus ajánlotta, hogy vidámabban menjen a munka...

BOSSZANTÓ KÖRÜLMÉNY

– Micsoda, kifogyott az idegcsillapítójuk?!!

DIVATFRIZURA

– Egész beléd vagyok csavarodva

EGY PÖSZE SZÓNOK TANÁCSAI

A fép befédnek lényege
az ejtéf legyen tifta
aki máfként befél ne if
beféljen fajnof ritka

a mindig fép éf érthető
fó márpedig ez fontof
ezért befélek annyit én
éf mindenkihez fólok

fontolja meg éf ne legyen
fecsegő anarhifta
ha befélni akar vegyen

befédből leckét mintha
finéf lenne csak lényeget
máft ne if ez a titka

Simor András

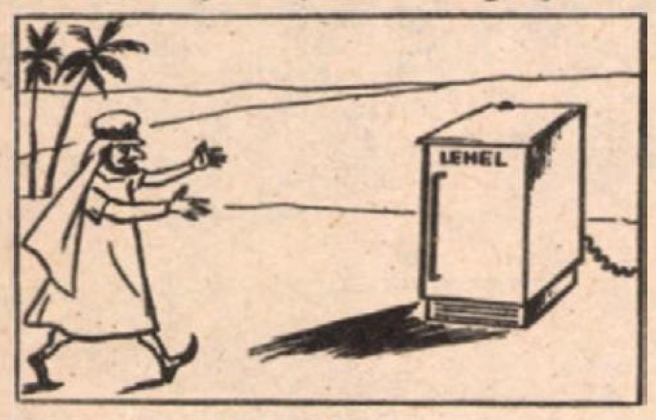
ÉRDEKLŐDÉS

– Te milyen művel indulsz az üzemi selejt-kiállításon?

RÉBUSZ

96. sz. rejtvényünk megfejtése:

Hideglelés

A 100 forintos díjak nyertesei a következők: Hommer Lászlóné, Jászapáti, Petőfi u. 14.; Mangol György, Budapest VII., Asbóth u. 20.; Szilvás Izabella, Zalaegerszeg, Vörösmarty u. 19.

98. SZ. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb november 17-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Lúdas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

FŐ AZ ÓVATOSSÁG

– Nem kísérne el egy darabig? Tudja, félek a huligánoktól . . .

EZT OLVASTAM

LE A KALAPPAL!

Ritka hőstettről olvasok az Esti Hírlap egyik megemlékezésében: „1943 nyarán bevonták a párt titkárságába. Ezután nem sokkal *a Horthy-rendőrség nyomára bukkant és letartóztatta.*"

1943-ban nem volt nehéz a Horthy-rendőrség nyomára bukkanni. De *letartóztatni* — ez már beszéd!

EGY HÁ ÉS MÁS SEMMI

Az Ország Világ egyik riportjából: „Egyre érkeznek a kérő-könyörgő levelek azoktól, akik ismét itt szeretnék élvezni a *wunderbahr* Budapestet."

Nem kétlem. Mindazonáltal gyanítom, hogy azt a há-betűt aligha német ajkú levélíró helyezte el a szövegben. Mert a *wunderbar* szót egyetlen német sem felejti el helyesen leírni pusztán attól, hogy egyszer a csodálatos Budapesten járt.

CSAK MAGYAROSAN!

„A beázás valóban fennáll" — közli egy magyar ajkú olvasó délutáni lapunk hasábjain.

A fennálló beázás szenvedő alanyai meg nyilván lenn állnak, nemde.

REJTETT SZÉPSÉG

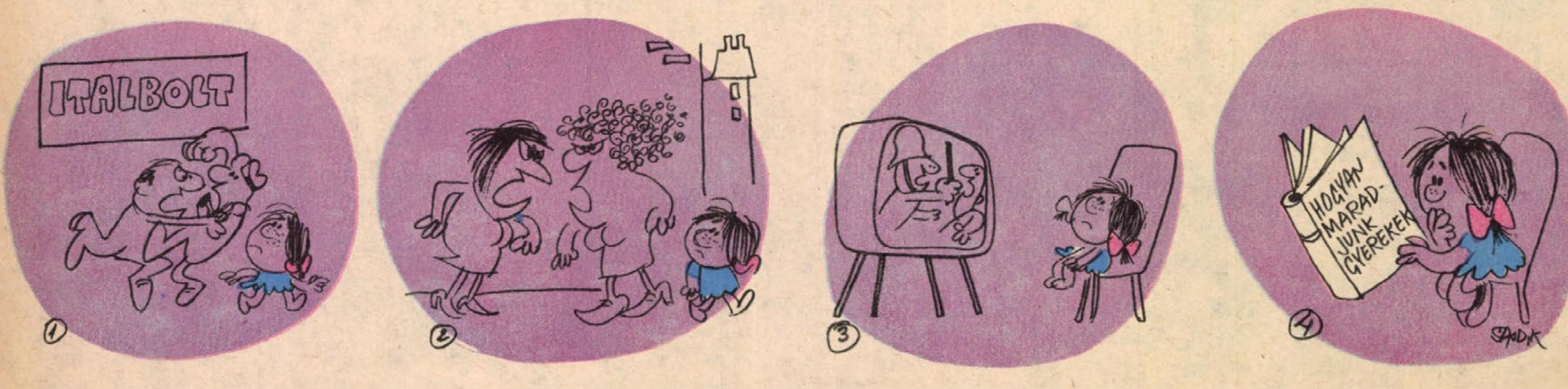
Kertészekről szólva írja a Magyar Nemzet: „Okulásra alkalmas lehetne a dolgozók számára egyik-másik munkájuk is. Például a *pázsitápolás.* Az is csak akkor szép, *ha rendszeresen nyírják, locsolják.*"

Pázsitápolást eddig még sem nyírni, sem locsolni nem láttam, de azért — ahogy jobban belegondolok — valóban nagyon szép lehet.

Timár György

BUKSI ÉS A FELNŐTTEK

Sajdik Ferenc rajza

ÜZEMORVOSI RENDELŐBEN

Pusztai Pál rajza

– Na, most akkor mondja meg, mi fáj?
– Az fáj, hogy nem kaptam prémiumot...

Apróságok

Ifjú barátom, Józsika, most tanulja a százalékszámítást az iskolában. Mondom neki a minap: számítsa ki, mennyi 4 forint 20 fillérnek a 70 százaléka. Rövid fejszámolás után rávágta:

— Két forint 94 fillér!

— Az nem lehet — mondtam hitetlenkedve.

A gyerek papírt, ceruzát vett elő, úgy is annyi jött ki.

— Mégsem lehet — mondtam én konokul. — Mert nézd csak ezt a *literes* üveget. Korábban ilyenben árusították a Salvus-vizet, és az ára 4 forint 20 fillér volt. És itt ez a másik, hétdecis palack, most ilyenben kapható a Salvus, ennek az ára pedig 3 forint 50 fillér. Most tehát vagy te nem tanultad meg jól a százalékszámítást, vagy...

(A mondat befejezését az olvasóra bízom.)

*

A számokkal máshol is baj van.

Olvastam például az RTV Újságban: a Bánk bán felújítását a rádióban az is aktuálissá tette, hogy *„éppen 50 éve jelentette meg Katona ezt a drámát..."* Mivel a Bánk bán köztudottan 1820-ban jelent meg először nyomtatásban, könnyű kiszámolni, hogy annak *éppen 149 éve* van. Persze, a Bánk bán előadása minden kerek évforduló nélkül is élvezetes volt!

*

Vendégségben voltam tegnap, s egy negyedkilós „Extra barna" desszertet vittem ajándékba. A háziasszony nyomban felbontotta a dobozt, és mindenkit sorra kínált belőle. Meglepetten láttam, hogy a társaság tagjai közül többen sűrűn a szájuk elé tartották a zsebkendőt.

— Nincs talán valami baj a desszerttel? — kérdeztem.

A házigazda, aki közismert szójátékfaragó, így válaszolt:

— *Annyit mondok dióhéjban:*

A grillásban dióhéj van!

*

Anita Ekbergről azt írta egyik képes hetilapunk: novemberben őt is utoléri *a sztárok örök sorsa — anya lesz...*

Szegény Belmondo, Mastroianni, Roger Moore, mi lesz veletek? El tudjátok-e kerülni, vajh, a sztárok örök sorsát?

R. B.

...4 külföldi vicc

Az ismert amerikai filmszínésznő álarcosbálba készül. Férfiruhába öltözik és kijelenti:

— Csak az a baj, hogy a közönség fele férfinak néz majd ebben a ruhában.

— Annyi baj legyen! — mondja a barátnője. — *A másik fele úgyis biztosan tudja, hogy nem vagy az!*

●

Monsieur Dupont, a gazdag párizsi gyáros nagyon elfoglalt ember volt s ezért titkárát bízta meg, hogy a feleségét néha szórakoztassa.

Egyik nap valamivel korábban ment haza és megdöbbenve látta, hogy a titkár csókolódzik a feleségével.

— Titkár úr — szólt monsieur Dupont jeges hangon —, én azt mondtam önnek, hogy a feleségemet szórakoztassa, de egy szóval sem említettem, hogy maga is szórakozzon!

●

A skót körhinta-tulajdonos boldogan meséli barátjának:

— Tegnap délután sok pénzt megspóroltam. Egész délután motor nélkül ment az üzem.

— Hát az hogy lehet?

— *Forgószél volt.*

●

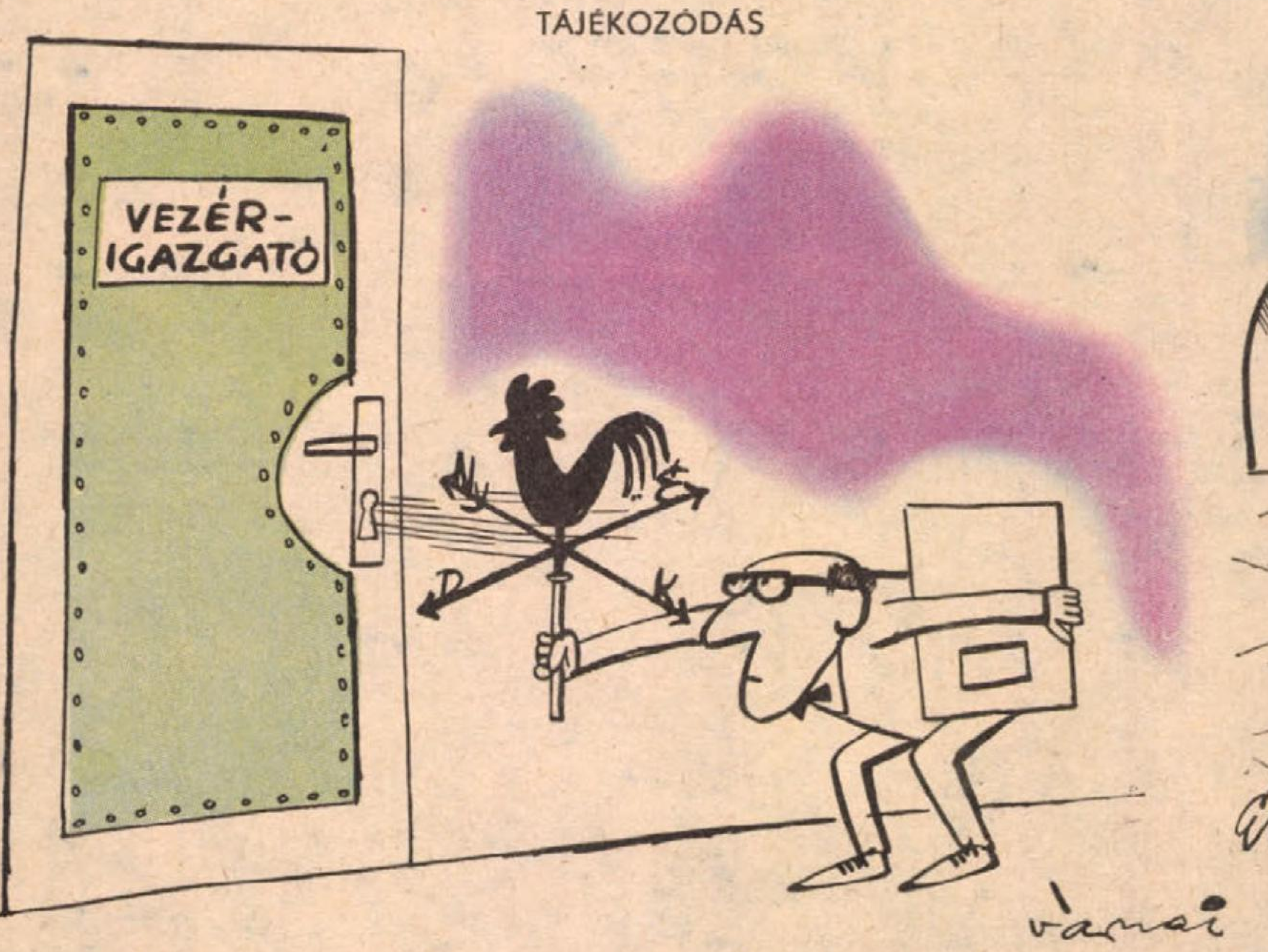
Az egyik olaszországi műúton estefelé egy pap biciklizik lámpa nélkül. A rendőrjárőr megállítja:

— Uram, ezer líra pénzbüntetést fizet, mert szabálytalanul közlekedett.

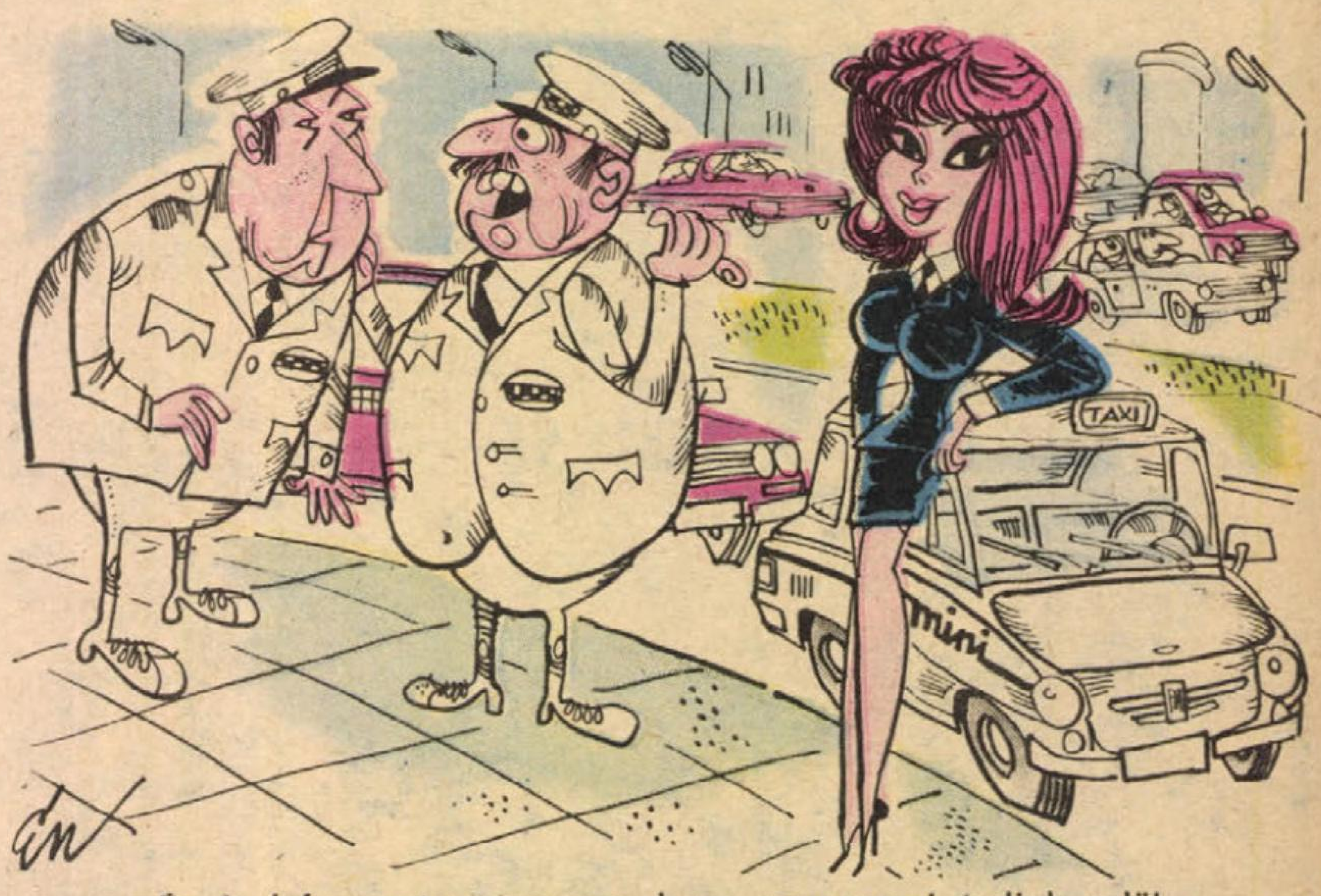
— Ugyan kérem, nekem nem történhet semmi bajom, mert az őrangyalom állandóan velem van.

— Igen? Akkor a dupláját fizeti, mert ketten nem ülhetnek egy kerékpáron!

TÁJÉKOZÓDÁS

KONKURRENCIA

– Én is lefogyasztom magam, hogy versenyezni tudjak velük...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta **INDEX: 25.504**
Készült ofszet eljárással, Ultraset Junior 72-es rotációs gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.4115/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre